

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

one chance

LENA HENDRIX

Kitap Arşiv: <https://ramey.org>

BİR ŞANS

OceanofPDF.com

LENA HENDRIX

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Copyright © 2023 by Lena Hendrix

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler veya olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve hayali bir şekilde kullanılmıştır. Gerçek kişiler, yerler veya olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfi veya kurgusaldır.

Geliştirme Editörlüğü Becca Mysoor, Fairy Plot Mother Kopya

editörlüğü James Gallagher, Evident Ink

Redaksiyon: Julia Griffis, The Romance Bibliophile

Kapak: Echo Grayce, WildHeart Graphics Fotoğraf:

Wander Aguiar

Kapak Modeli: Peter Dockal

OceanofPDF.com

*Senin ne kadar mükemmel olduğunu göremeyecek kadar büyük bir aptal
olduğu için haksız yere arkadaşlıktan çıkarılan kızlar için.*

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BAĞLANALIM!

Bültenime kaydolduğunuzda, yeni çıkan kitaplar, kitap haberleri, çekilişler ve yeni kitap önerileri ile güncel kalacaksınız! Size spam yapmayacağıma ve yalnızca paylaşacak eğlenceli ve heyecan verici bir şeyim olduğunda e-posta göndereceğime söz veriyorum!

Ayrıca, kaydolduğunuzda, Choosing You (çok ateşli bir Chikalu Falls romanı) kitabının ÜCRETSİZ bir kopyasına da sahip olacaksınız!

www.lenahendrix.com adresindeki web sitemden kaydolun.

OceanofPDF.com

YAZARIN NOTU

Bu kitap açık seks sahneleri içermektedir (hepimiz bu yüzden buradayız, değil mi?).

Ayrıca bir ebeveynin ölümünü (sayfa dışı/ayrıntılı değil, ancak atıfta bulunuluyor) ve erken başlangıçlı demanslı bir ebeveyni de içeriyor. Ayrıca popo meselesi (lütfen yukarıya bakın).

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Bu Kitap Hakkında

1. [Annie](#)
 2. [Lee](#)
 3. [Annie](#)
 4. [Lee](#)
 5. [Annie](#)
 6. [Lee](#)
 7. [Annie](#)
 8. [Lee](#)
 9. [Annie](#)
 10. [Annie](#)
 11. [Lee](#)
 12. [Annie](#)
 13. [Lee](#)
 14. [Annie](#)
 15. [Lee](#)
 16. [Annie](#)
 17. [Lee](#)
 18. [Annie](#)
 19. [Annie](#)
 20. [Lee](#)
 21. [Annie](#)
 22. [Lee](#)
 23. [Annie](#)
 24. [Lee](#)
 25. [Annie](#)
 26. [Annie](#)
 27. [Lee](#)
 28. [Lee](#)
 29. [Annie](#)
 30. [Lee](#)
 31. [Annie](#)
 32. [Lee](#)
 33. [Annie](#)
 34. [Lee](#)
 35. [Annie](#)
 36. [Lee](#)
- [Sonsöz](#)

One Night Hendrix Heartthrobs'a

Kısa Bir Bakış

Teşekkür Yazar

Hakkında Ayrıca

yazan: Lena Hendrix

OceanofPDF.com

BU KİTAP HAKKINDA

En iyi arkadaşımın sahte buluşması mı? Tam bir felaket.

Kendini beğenmiş sırtışı ve şeytani cazibesiyle itfaiyeci Lee Sullivan, küçük kasabamızdaki her kadını kendinden geçiriyor. Ben hariç her kadını.

Bu yüzden kasabanın Çöpçatanlar Galası'nda devreye girip yardım müzayedesinde aşkıma daha fazla teklif vererek bizi önceden ayarlanmış altı randevuya bağladığında şok oldum.

Alenen aşık oluyormuş gibi yaptığımız altı randevu.

İtirazlarıma ve birbirimize başkalarını ayarlama çabalarımıza rağmen Lee, *birbirimizle çıkıyormuş gibi yapmanın* şehirdeki kadınları peşinden (ve yatağından) uzaklaştırmak için mükemmel bir fırsat olduğuna inanıyor ve aynı zamanda kıskançlık departmanındaki bağlılık göstermeyen aşkıma dürtmeye yardımcı oluyor.

Aptalca, katılıyorum.

Bana ayarladığı felaket randevulardan sonra, Lee'nin yürüdüğüm zemine tapmasına birkaç ay izin vermenin ne önemi var? Bana borçlu.

Sorun şu ki, her sahte öpücük, her kalıcı dokunuş, etrafta kimse yokken fısıldadığı her müstehcen kelime çok ama çok gerçek gelmeye başlıyor.

Birbirimiz hakkında her şeyi biliyoruz - benim yetim geçmişimden onun asla bağlanmamaya olan bağlılığına kadar. Lee'den sakladığım tek sır, onun ordudaki zamanına kadar uzanıyor ve bu, arkadaşlığımızı sonsuza dek mahvedebilecek tek şey.

Çünkü Lee söz konusu olduğunda, kalbimi korumayı öğrendim. Birdenbire gerçek bir şeyler hissetmek için fırsat istiyor. **Gerçeği bilse istemeyeceği tek şeyi istiyor: *bir şans.***

OceanofPDF.com

BĪR

OceanofPDF.com

ANNIE

"Lee neden pantolonsuz ana caddede koşuyor?"

Başımı vanilyalı yulaf sütlü lattemden kaldırdığımda, çok hızlı, çok *soyunmuş* en iyi arkadaşımın kasabanın ana caddesinde koştuğunu gördüm.

Sabah güneşi küçük kasabamızın kaldırımlarını kaplayan ağaçların arasından süzülüyordu ve dışarıdaki herkes Lee'nin kışını kaldırışına ağzı açık bakıyordu.

İki elini mahrem yerlerinin üzerinde kavuşturmuş, yıpranmış, bağları çözülmüş iş botlarından başka bir şey giymeden yayalardan ve beton saksılardan kaçarken onu takip ettim.

Arkadaşım Emma'dan alçak bir ısıklık geldi. "Tanrım DAYUM!"

"İğrenç." Lee'nin kız kardeşi Kate Sullivan tiksintiyle yüzünü buruşturdu.

Emma'yı dürterek gözlerimin yanımdan koşarak geçen Lee'nin poposundaki yuvarlak kaslara kaymamasını istedim.

Sugar Bowl'un dışında otururken Kate, Emma ve ben Lee'nin kasabanın içinden etkileyici bir hızla geçişini hafif bir dehşet içinde izledik.

Kate başını salladı ve çilekli ve kremalı çörekten bir ısırık aldı.

"Sence Kralların bununla bir ilgisi var mı? Belki de Abel's Brewery'deki kabadayı bekarlığa veda partisinin aslında Lark'ın aktör arkadaşları olduğunu öğrenmişlerdir."

Outtatown, Michigan'da hayat garipti. Batı Michigan'da muhteşem bir sahil kasabasıydı. Şirin kasaba meydanı ve dünyanın en güzel kumullarla kaplı plajlarından bazılarında yürüme mesafesinde olması, Outtatown'ın Chicago ve çevresinden kaçan turistler için bir cennet olduğu anlamına geliyordu. Ancak kasabalı iseniz, Sullivanlar ve Krallar arasındaki kan davasının nesiller öncesine dayandığını bilirdiniz.

Aileler yıllarca giderek daha da saçma şakalar yaptılar. Bu sadece evleri TP ile kaplamak ya da bir bahçeyi iki bin plastik çatalla kaplamak değildi. Bütün bir arabayı Crisco ile kaplamaktı. Royal King'in dövme dükkanının görünen her santimini bebek partisi temalı ambalaj kağıtlarıyla kaplamak. Bir bira fabrikasında midilli gibi giyinmiş erkek egzotik dansçılarla bekarlığa veda partisi düzenlemek.

Kan davasının gerçek başlangıcı zaman içinde kaybolmuş gibi görünüyordu, ancak Kate ve erkek arkadaşı Beckett geçen sonbaharda teyzesi Tootie'nin çiftlik evini yenilerken gizli bir içki mekanı keşfettiklerinde riskler arttı. Kings ve Sullivan'lar arasındaki eski bağlantılara dair ipuçları gizemi daha da derinleştirdi. Kate birkaç kez birilerinin evlerinin etrafında gizlice dolaştığından şüphelendi ve hatta gece geç saatlerde oradayken birileri eve girmeye çalışınca polisi aramak zorunda kaldı, bu yüzden Sullivanlar bulgularını şimdilik gizli tutuyorlardı.

Kavganın daha normal, gülünç maskaralıklara dönüştüğünü görmek güzeldi.

Ya da . . . belki de değil.

Lee kalabalık kaldırımında ilerlerken, telaşlı bir kadın belirdi. Neyse ki tamamen giyinikti ama Lee'nin arkasından koşuyor, arkasından bir şeyler bağıırıyordu. Ayrıca ona bir şeyler fırlatıyordu - pantolon, ayakkabı, toplanmış çoraplar.

"İşte cevabın." Gülümseyerek başımı salladım. "Bu kesinlikle Lee'nin işiydi."

En iyi arkadaşım eğlenceli, sadık ve tam bir playboydu. Dairesi tepenin iki blok yukarısındaydı, bu da zavallı kadının bir süredir bu işle uğraştığı anlamına geliyordu.

"Bir şey yapacak mısın?" Emma sordu.

Ona burnumu kıvırdım. "Ne yapmam gerekiyor?"

Gerçek şu ki, Lee'nin pisliklerini temizlemek yıllar içinde oldukça iyi olduğum bir şeydi.

Kate içini çekti ve yüzünü Mayıs güneşine doğru eğdi. "Yemin ederim, o benim ağabeyim ama çocuk gibi davranıyor."

Emma, Lee'yi sahile doğru kovalayan gizemli kadını izlemeye devam etmek için sağa doğru eğildi. "Gülünç derecede ateşli bir çocuk, belki ..."

Kate ve ben Emma'ya baktığımızda kızardı ve boğazını temizlemeden önce doğruldu. "Özür dilerim."

Güldüm ve Lee'nin şimdi başını belaya sokacak ne yaptığını merak ettim. "Sanırım gidip kıyafetlerini almalıyım."

Kate kucağındaki kırıntıların tozunu aldı ve başını salladı. "Bunu ona sen yaptırmalısın. O zavallı kadına yaptıklarının cezasını çekmeli. Umarım bu sefer kadının adını öğrenmiştir." Kardeşini bir kenara bırakıp bana baktı ve kaşlarını oynattı. "Yarın akşam kitap kulübünde olacak mısın? Çöpçatanlar Galası'nın detaylarını kesinleştirmemiz gerekiyor."

Ürperdim.

Ah, evet. Korkunç Çöpçatanlar Galası.

Ottatowner'ın her yıl düzenlediği baloda, eski moda bir randevu müzayedesi aracılığıyla yerel bekârları eşleştirmeye çalışıyorlar. Daha da kötüsü, etkinliği düzenleyen kadınlar bunu hayır için yapıyor, bu yüzden kaçarsanız gerçek bir pislik olursunuz.

Emma gülümsedi. "Orada olacağım. Gala için sabırsızlanıyorum. Elbise alışverişi benim *favorim*!"

İçimi çektim. "Orada görüşürüz." Masaya nakit bahşiş bıraktım ve Lee'den bir iz var mı diye yola baktım, sonra dikkatimi tekrar arkadaşlarıma yönelttim. "Ama ben sadece planlamayı sabote etmek ve bundan kurtulmanın bir yolunu bulmak için gidiyorum. Bir yılı daha aşağılanarak ya da Stumpy Larson'a açık artırmayla satılarak geçirmeyeceğim."

Emma'nın burnundan küçük bir homurtu çıktı.

Stumpy Larson bir bacağı diğerinden gözle görülür şekilde kısa olan bir kasabalıydı. Onun durumu ya da Ottatowner'da mizah uğruna sık sık acı verici lakaplar aldığımız gerçeği umurumda değildi. Hayır, benim Stumpy ile sorunum, takma adın ne kadar *yetersiz* olduğunu düşündüğünü göstermek için aletini çıkarmasıyla tanınmasıydı.

Düşündükçe ürperiyordum. Bir gece çok fazla şarap içtikten sonra, yerel şarap garsonumuz ve şu anki aşkımın nesnesi olan Charles Attwater'a bundan bahsetmişim ve o da bir domates kadar kızarmış ve konuyu çabucak değiştirmişti.

Şimdi Charles'la eşleşmeyi umursamazdım.

"Hey, Kate, Tootie'ye Charles'ı benimle çıkmaya ikna etmesi için rüşvet verebilir miyiz?"

Kate sırtıttı ve bir omzunu kaldırdı. "Bu mümkün. Yeni bir kahve fincanı setine ihtiyacı olduğunu söylemişti."

Gülümsemem genişledi ve göğsümde umut çiçekleri açtı. "Olmuş bilin!"

Kate bana gülümsedi. "Bu geceyi atlama. Doğum gününü planlarken senin de katkını istiyorum."

Aşırı ilgi gördüğüm her an olduğu gibi boynuma bir sıcaklık yayıldı. Yıllar geçtikçe doğum günleri kutlamadan çok acı vermeye başladı. Eğer Sullivan'lar olmasaydı, kimsenin onları hatırlayacağından emin değildim.

Kate beni kucakladığında ona küçük bir gülümseme verdim. Ben de ona sarıldım, sonra Emma'ya baktım. "Tamam, acele etmeden dükkâna gitmemiz gerekiyor."

Kate'in parlak gülümsemesi, ağabeyinin koştugu patikaya bakıp başını sallarken olduğu yerde kilitlenmişti. "Ben gözbebeklerimi ağartmak için eve gidiyorum. Beckett ve benim bir sonraki *Home Again* tadilatımız için incelememiz gereken yeni bir yer var. Akşam görüşürüz."

Hızlı bir vedalaşmanın ardından Emma'yla birlikte caddenin karşısına geçerek Main Street'teki küçük dükkânıma yöneldik. Yol boyunca Lee'nin tişörtünü, kot pantolonunu ve bir çorabını aldım. Diğerini bulmak için uğraşması gerekecekti.

Dükkânımın cam kapısını açtıktan sonra ışığı yaktım ve küçük alana baktım. Sıkışık ve müsait olan her alan sanat eserleriyle doluydu. Bir yaratıcı olarak, sanat çalışmalarım genellikle kaotikti. Seramikler benim uzmanlık alanımdı, bu yüzden turistlerin sevdiği küçük biblolar ek olarak, karıştırmak ve eşleştirmek için çeşitli boyutlarda tabak, bardak ve kaselerden oluşan ustaca düzenlenmiş setlerim vardı. Hepsi elle boyanmış, güzelce sırlanmış ve fırınlanmıştı.

"Kasayı açabilir misin? Fırını kontrol etmem gerekiyor."

Emma radyoyu açarken başını salladı ve küçük hoparlörden gelen şarkıyı mırıldanmaya başladı. Sadık bir müşteriden arkadaşına dönüşmüştü ve yoğun yaz sezonunda ihtiyacım olan fazladan bir çift eldi. Ayrıca ücret karşılığında bok yemeyi ve bitmiş sanat eseri şeklinde ikramiye almayı da umursamıyordu. Emma bir azizdi.

Arka odada, fırının hafif uğultusu beni karşıladı. Fırın için para biriktirmek uzun zamanımı almıştı ama param yettiği anda, fırın sanatımı hobiden gerçek bir işe dönüştürdü. İş büyümek için fikirlerle dolup taşıyordum ama ne yazık ki bir turist kasabasında tchotchkes'lar bir düzine kuruştı.

Sadece öne çıkmama yardımcı olacak bir şey bulmam gerekiyor.

İç çekerek Lee'nin bir kucak dolusu giysisini arkadaki masamın üzerine bıraktım. Bir an durup buruşuk yığına baktım ve boğazıma takılan yumruyu irademle uzaklaştırdım.

Doksan yedi müşteri ve beş cılız alışverişle geçen yorucu bir günün ardından işim bitmişti. Lee'nin dairesine girerken kapıyı iki kez çaldım. Kazara onu kanepesinde bir kadınla taşaklarını daldırırken yakaladıktan sonra, kapıyı çalmadan *asla* anahtarımı kullanmamam gerektiğini zor yoldan öğrenmiştim.

Bunu asla unutamam.

Kapıyı tekrar çaldım ve anahtarımı kilide soktum. Lee itfaiyede vardiyadaydı, bu yüzden evde olmasını beklemiyordum.

Yine de ona seslenmeden önce kapıyı araladım. "Benim! İçeri geliyorum. Bugün çıplak kıçını bir daha görmemeyi tercih ederim."

Sessizlikle karşılaşınca kapıyı iterek açtım. Kapıyı açar açmaz Lee'nin kokusu göğsümü yumrukladı. Topraksı ama çiçeksi, temiz kokusu narenciyemsi ve aynı zamanda aşırı erkeksiydi.

Sertçe yutkundum ve kapıyı arkamdan nazikçe kapatarak onun alanına girdim. Girişteki masa, Lee'nin anahtarlarını ve bozuk paralarını koymak için kullandığı küçük bir kâse dışında çıplaktı. Kasenin üzerindeki kırmızılar ve morlar muhteşem bir renk cümbüşüne dönüşmüştü ama bir kenarı fırında sarmıştı. Harap olmuş çanağı çöpe atmaya niyetlenmişim ama Lee izin vermedi ve ben onu çöpe atamadan çaldı.

Benim düzenli kaosumun aksine onun dairesi titizlikle düzenlenmişti. Bunun kısmen orduda geçirdiği zamanlardan, kısmen de annesi June Sullivan'ın tanıdığım en güzel toparlanmış kadın olmasından kaynaklandığından şüpheleniyordum.

Gülümseyen yüzü hafızamı doldurduğunda göğsümde acı dolu bir sızı filizlendi. June Sullivan hiçbir doğum gününü unutmazdı.

Lee'nin atılmış giysilerinden oluşan katlanmış yığını mutfak tezgahının üzerine koydum. Bir not defterine bakarak yeni bir sayfa kopardım ve üstüne bir not karladım:

/ov'ce an ibio1, ♥

Düzenli dairesine bakarken elimi büyük çantama attım. Sırıtarak el yapımı küçük bir biblo çıkardım. Lee'nin yeğeni Penny için tasarlanmış seramik bir kedi yüzüydü. Onu, atılmış bir kedi suratından şekillendirmiştim.

kilden yaptım ve diğer parçalarımla birlikte fırınladım. Çarpık gözleri ve sarkık bir dili vardı. Başlangıçta sevimli ve ilginç olması amaçlanmıştı, ancak bir şekilde fırınlama işlemi sırasında korkutucu kedi benzeri özelliklerden oluşan korkunç bir karmaşaya dönüştü.

Mükemmeldi.

Etrafıma bakındım, iğrenç kediyi saklamak için doğru yeri arıyordum. Gözlerim daireyi taradı ve bir kancada asılı duran hafif cekete takıldı. Gülümseyerek çeyrek boyutundaki canavarı iç göğüs cebine yerleştirdim. Lee'nin onu bulması haftalar, hatta belki de gelecek sonbahara kadar sürebilirdi. Bu düşünce içimde mutlu bir kıkırdamanın dans etmesine neden oldu.

Aramızdaki konuşulmayan oyunu başlatan Lee olmuştu. Bir gece yerel barımız olan Grudge Holder'da çok fazla içtikten sonra, duşuma bir kavanoz spagetti sosu sakladığını fark etmiştim. Lee bunun çok komik olduğunu düşündü. Ben de birkaç hafta sonra aynı kavanozu onun çorap çekmecesine saklayarak misilleme yaptım. Yaklaşık bir yıl boyunca aynı spagetti sosu kavanozuyla gidip geldik, ta ki sıcak bir günde kavanoz yuvarlanıp arabamın bagajında patlayana kadar.

Mutlu değildim.

O zamandan beri birbirimizin bulması için başka saçma eşyalar saklamaya başlamıştık. Banyomda asılı ürkütücü bir tavşan resmi, orta parmağını çeviren bir yengeç, ikimizin de hiç ziyaret etmediği Sheboygan'dan kırık bir anahtarlık.

En iyi kısmı, bir şeyin saklı olduğunu bilmek ve sadece bulunmasını beklemektir.

Lee'nin tek gözlü kediyi zamanında bulacağından emin olarak sessizce dairesinden çıktım ve Charles'ı aramaya koyuldum.

OceanofPDF.com

İKİ

OceanofPDF.com

LEE

"Elinde vahşı bir kedi olduğunu duydum." Arkadaşım ve itfaiyeci dostum Connor, beşinci fincan kahvemi hazırlamak için düğmeye bastığımda omzuma bir el sıkıştırdı.

Ağzımın kenarı kalktı. "Evet, onun gibi bir şey."

Kahvenin demlenmesini beklerken kendi kupasını indirmek için yanıma omuz attı.

"Yemin ederim dostum, bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum." Bana hevesli bir gülümsemeyle baktı. "Dün gece onunla tanıştın mı?"

Bir kez başımı salladım. "Onu Grudge Holder'da dans pistinde bir tur atmaya götürdüm. Buralı değil, birkaç kasaba öteden. Allegan, sanırım."

"Peki, ne oldu?" Connor sordu. "Onu dans pistinde dolaştırmaktan, o sana kendi kıyafetlerini fırlatırken sokaklarda çırılçıplak koşmaya nasıl geçtin?"

Ellerimi tezgâhın üzerine koydum, başımı salladım ve başımın ağırlığını kollarımın arasına bırakarak iç çektim. "Bilmiyorum. Bu uzun bir hikâye."

Connor iyi bir arkadaştı ama *gerçekten* bilmesine gerek yoktu.

"Evet, seni köpek." Connor omzumu itti. "Bahse girerim acayip şeyler yapmışsındır ve o da bundan hoşlanmamıştır."

Başımı salladım ama cevap vermedim. İyi bir arkadaş olabilirdi, ama bilmesine gerek olmayan şey, aslında Marissa'nın kızgın olduğuydu, ama ona iş verdiğim için değil. Ne de olsa ben düşünceli ve titiz bir sevgiliydim. İkimiz de istemediğimiz sürece garip şeyler yapmazdım.

Hayır, kızgındı çünkü dizlerinin üzerine çöküp yerden bana gülümsedikten sonra ellerimi kollarının altına koymuş ve onu sırt üstü yatırmıştım.

ayakları.

Onun yerine kahvaltı yapmayı önermişim.

Çok yorulmuştum ve Marissa bundan hiç memnun değildi.

Bardan çıktıktan sonra, ikimiz de aptalca bir şey yapamadan çırılçıplak sızmıştık ve bunun için de biraz rahatlamıştım.

Reddedildiğimi anlayınca çılgılık atmaya başlamıştı ve bir bardak fırlayınca dairemden dışarı koştum.

Kontrolden çıkmış bir kadının evimi dağıtmasına ihtiyacım yoktu. Sorun şu ki, o peşimden gelmeden önce botlarımı giymeyi başarmıştım.

Arkamı döndüm ve tezgâha yaslandım. "Bilmiyorum dostum. Ne yapacağı belli olmayan kadınlardan sıkılmaya başladım."

Connor alçak sesle ısıklık çaldı. "Remington County'nin playboyunun am içinde boğulmaktan yorulacağı kimin aklına gelirdi? İkimiz de boktan biri olduğumu biliyoruz."

"Ben ciddiym, dostum." Başımı tekrar salladım. "Bazen çok yorucu oluyor. Spor salonuna gidiyorum, doğru besleniyorum. Yani, iyi göründüğümü biliyorum ve ben de diğerleri gibi seksten hoşlanıyorum. Ama bazen biriyle birlikte olmanın nasıl bir şey olacağını merak ediyorum, bilemiyorum. Normal."

Belki beni önemseyen biri.

Connor sırtarak başını bana doğru eğdi. "Küçük Yetim Annie gibi normal mi demek istiyorsun?"

Tam boyuma doğru doğruldum. "Sakin ona öyle deme."

Connor iki elini de kaldırdı. "Dostum, şaka yapıyorum. Annie'yi sevdiğimi biliyorsun. Ayrıca, eğer şimdiye kadar anlamadıysan, asla anlayamayacaksın. İkinizin arkadaş olması bile beni şaşırtıyor. Zavallı kız senin fetihlerinden birine rastlamadan market alışverişi bile yapamıyor."

Boğazımı temizledim ve fincanımı sıcak, siyah çamurla doldurmak için cezveyi kaptım. Annie'yle olan ilişkiyi kategorize etme şeklini görmezden gelerek bir nefes verdim. *Sanki hiçbir fikri yokmuş gibi.* "Özür dilerim. Sadece sinirli ve yorgunum. Sakin bir gün geçirmeyi umuyorum."

OFD'de itfaiyeci ve acil tıp teknisyeni olarak çalışmak, çağrılarımızın çoğunun ya sağlıkla ilgili ya da ara sıra meydana gelen kazalarla ilgili olduğu anlamına geliyordu. Gerçek yangınlar nadirdi ama oluyordu ve hepimiz eğitimliydik ve her an göreve hazırдық.

Ne zaman alarm çalsa, omuzlarımın dikleşmesine ve midemde korku birikmesine neden olmaktan asla vazgeçmedi. Her şeyi değiştiren o korkunç telefonda beri kendimi hiç normal hissetmemiştim. Ondan önce, ordudaki askeri eğitimim

sarsılmaz olduğum anlamına geliyordu. Şimdi alarm her çaldığında, *onun* yüzüm aklımdan geçti.

Çoğu zaman içimdeki safrayı yutmak ve kendime her şeyin bittiğini hatırlatmak zorunda kaldım.

Margo gitmişti.

Konuyu değiştirmeye kararlı bir şekilde odayı taradım ve seslendim: "Hey, Brooklyn, bu akşam yemek görevinde misin?"

Döndü ve gülümsedi, iki avucu da yukarı bakıyordu. "Dostum, bugün Taco Salısı, tabii ki yemek yapacağım."

Brooklyn son birkaç yıldır benimle birlikte itfaiyede çalışıyordu. Sert ve güvenilir biriydi. İşler karıştığında güvenebileceğim biriydi. Ayrıca Remington County'deki en iyi tacomaları yapardı. Geçen sefer pilavı kuru olduğu için onu pataklamak üzereydim ki, Whip King itfaiyenin gündüz odasına geldi.

Gerçek adı William'dı ama kasabadaki pek çok kişi gibi o da bir lakap edinmişti ve Outtatowner çevresinde sadece Whip olarak biliniyordu. Kings ve Sullivan'ların birbirleriyle uğraşmak gibi köklü bir gelenekleri vardı ve bu rekabet sadece bir dizi aptalca şakadan ibaret değildi. Bir anlamı vardı ve ben de rolümü ciddiye alıyordum.

Whip de diğer Krallar gibi kibirli bir hıyardı ama neyse ki iş söz konusu olduğunda duygularımızı bir kenara bırakıp sadece itfaiyeci olabiliyorduk.

Ancak dinlenme odasında her şey serbesttir.

Ona doğru başımı salladım. "Bill." Whip'in yanından geçerken güzel çocuk suratını gölgeleyen kaş çatmanın tadını çıkardım. Kalın kollarını kavuşturmuş, her iki kolunu da kaplayan dövmeleri gösteriyordu. Kardeşi Royal yerel bir dövme dükkânının sahibiydi, bu yüzden yeni dövmeler yaptırması alışılmadık bir durum değildi. Annie bir keresinde bunun yüzünün keskin açıları ve temiz hatlarıyla komik bir tezat oluşturduğunu söylemişti. Onun seksi motorcu dövmeleri olan bir *GQ* modeline benzediğini söylemişti.

Lanet herif.

Telefonum bir mesajla çaldıktan sonra cebimden çıkardım.

KEDİ BALIĞI KATE

Annie arkanızı topladı ve Bayan Tiny'den yüzüne isabet eden çorap için özür diledi. ONA TEŞEKKÜR ETSEN İYİ OLUR.

Zavallı Bayan Tiny'nin suratına terli bir çorap yediği görüntüsüyle alay ettim ve küçük kız kardeşime selam emojişi şeklinde bir yanıt gönderdim. Kate Outtatown'a döneli sadece bir yıl olmuştu ama küçük kız kardeşim evdeyken her şey daha bütün hissediliyordu.

Hatta ailemizin yüz yıllık çiftlik evini yeniledikten sonra çılgınca başarılı bir Instagram sayfasıyla kendini bulmuştu. Tootie Teyze artık orada yaşıyordu ama orası her zaman bizim aile evimiz olacaktı. Yenileme için kardeşlerim Duke ve Wyatt ile birlikte Duke'un en yakın arkadaşını sözleşme işlerini yapması için işe aldık. Beckett küçük kız kardeşimize sırlılaşmak aşık olduğunda herkes şaşırmıştı.

Ben hariç herkes. Kate en iyisiydi. Mesajına kaşlarımı çatarak baktım.

Annie yine benim pisliğimi temizledi.

Kafatasımın tabanında hafif bir zonklama oluştu.

Harika. *Lee Aptalca Şeyler Yaptı ve Annie Onun Pisliğini Temizledi* sütununa bir onay işareti daha.

Saatime baktım ve vardiyamın bitmesine daha on sekiz saat olduğunu fark ettim, içimi çektim ve televizyon odasındaki yıpranmış koltuğa yerleştim. Ailemin Highfield Evi'ndeki ahırın üstündeki dairedaki yeşil koltuk kadar rahat değildi ama zaman geçirmek için birkaç tur akılsız bir video oyunu oynamak yeterli olacaktı.

ERTESİ SABAH, Sand Dune Studio'nun zili çınlarken Annie'nin mekânına girmenin heyecanı içime doldu. Onu tanıdığım yıllar boyunca hep yaratıcıydı - çocukluğumuzdan beri genellikle bir çeşit sim veya yapıştırıcıyla kaplı olarak resim çizer ve el işi yapardı. Orduya katıldığımında, Annie'nin Outtatown'ın yerleşik sanatçısı olarak kendini bulduğunu görmek için geri dönmüştüm. Ucuz sanat eserlerinin turist pazarına akın etmesinden yakınmasına rağmen, insanlar onun yaratıcı ve özgün tasarımları için dükkânına akın ediyordu.

Dükkânında dolaşan müşterilerin arasında dolaştım, güzel seramiklerini ve raflardaki bibloları inceledim. Sevimli bir esmerle göz göze geldim ama ona sadece sıkı bir gülümseme ve kısa bir baş sallama teklif ettim.

Görevi olan bir adamdım.

Arka tarafta Annie'yi gördüm, bir müşteriyle konuşuyor ve çılgınca el kol hareketleri yapıyordu. Asi kırmızı bukleleri konuşurken zıplıyor ve hareketli hareketleri parlak mavi gözlerini aydınlatıyordu. Adamın sorusunu yanıtladı ve ona doğru yönü işaret etti. Adamın yanından geçerken kolunu nazikçe sıktı.

Annie doğası gereği sevecendi, çevresindeki herkese her zaman dostça bir sarılma ya da nazik bir okşama teklif ederdi.

Benim dışımda herkes, tabii ki, bu da beni giderek daha fazla sinirlendiren bir gerçektir.

Annie koruyucu ailede büyümüştü ve aynı yaşta oldukları için Margo'yla kardeşten çok birbirlerine benziyorlardı. Margo ve ben lisede çıkmıştık, bu yüzden Annie her zaman yanımdaydı. Margo'nun kazasından sonra Annie ile olan ilişkim *farklı* bir şeye dönüştü.

Daha fazlası.

İkimiz de arkadaştan öteye geçmemeye özen göstermiştik ama ona *arkadaşım* demek bir şekilde yetersiz kalıyordu.

Annie benim bir parçamdı.

Ona yaklaşırken, en sevdiği hamur işi olan Junkers'ın kutusunu yere bıraktım. Ev yapımı bisküvi hamuru artıklarından oluşan küçük parçalar tarçınlı şekerle yuvarlandıktan sonra pişiriliyordu. Bunlar, kasabadaki tek fırın ve kahve dükkânı olan Sugar Bowl'un sahibi ve pasta dehası Huck'ın buluşuydu.

Son partiyi bana satması için ona yalvarmak zorunda kaldım.

Dirseğimi tezgâha dayadım ve Annie'ye en çekici sırıtışımı verdim. Bir barış teklifi.

Annie çenesini indirdi ve sıkılmış gözlerle bana baktı, ama gözlerindeki su ve lacivert tonlarının parıltısından bana gerçekten kızgın olmadığını anlayabiliyordum - muhtemelen sadece Ana Cadde'ye dağılmış giysilerimi toplamak zorunda kaldığı için sinirlenmişti.

"Sen bir erkek-fahişesin."

Sırıtışım genişledi. "Bir erkek fahişesi olabilirim Annette, ama *senin* erkek fahişenim."

Şaka yapmak, playboy şöhretime rağmen aylardır seks yapmadığımı en yakın arkadaşıma itiraf etmekten daha kolaydı.

Kızıl saçlı biriyle yattığımdan ve Annie'nin yüzü gözümün önüne geldiğinden beri.

"Görüyorum ki notumu almışsın," diyerek beni şimdiki zamana geri çekti. Dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Göğsüm, Annie ne zaman yakınımda olsa hep yaptığı gibi rahat bir aşinalıkla gümbürdedi.

"Yaptım ve haklısın. Ben bir aptalım."

Beyaz fırın kutusunun üstünü çevirerek açtı ve sırtışı biraz daha genişledi. "Affedildin."

Küçük dükkânına bakmak için döndüm ve Annie kasanın yanındaki yüksek tabureye otururken dirseklerimi tezgâha yasladım. Küçük bir parça şekerli bisküvi çıkardı ve ağzına attı.

"Peki kimdi o?" diye sordu şekerli yiyeceğin etrafında.

Annie ve ben sır saklamazdık. O benim flört geçmişimi biliyordu, ben de onunkini. Muhtemelen onun kendi geçmişini bildiğinden daha iyi. Ama bazen onunla bu konuda konuşmak da garip geliyordu. Kızıl saçlı kızla ilgili aklımdan geçen rastgele düşünceleri bilmesine kesinlikle ihtiyacım yoktu.

Uzanıp buklelerinden birini çekiştirdim ama elimi tokatlayarak uzaklaştırdı. "Kes şunu. Kız kardeşine gerçekten özür bisküvisi borçlu olduğunu biliyorsun, bana değil. Tüm bunları görmek zorunda olan o" - Annie elini aramızda salladı- "tüm bunları."

Beni utandırmak için çok şey gerekti, ama kız kardeşimin beni eski bir çift iş botuyla sokakta koşarken sikimi tutarken görmesinin en iyi anım olmadığını ben bile kabul edebilirdim.

"Merak etme, Lee Berbat Özür Turu'mda sırada o var." En iyi arkadaşşıma gülümsedim.

"Bu turne bir süredir devam ediyor, değil mi?" diye takıldı.

Onun şakacı iğnelemesine güldüm. Kapı zili tekrar çaldı ve dikkatimizi içeri giren kadına çekti.

Bug King, King ailesinin reisiydi - bizim Tootie teyzemizin Kings versiyonu.

Doğruca bize doğru gelirken Annie'nin dükkânına yan gözle bile bakmadı. Elindeki kâğıt posterini uzattı ve Annie onu kaptı.

"Tüm detaylar tamamlandıktan sonra bunların vitrinlere asılması gerekiyor. Bu yılki hayır kurumu Remington İlçesi Çocuk Koruma Hizmetleri olacak."

Annie, Bug'a parlak bir şekilde gülümsedi. "Harika!"

Bug'un gözleri beni taradı ve kaşlarındaki bariz onaylamama ifadesini gizlemeye çalışmadı. "Sanırım orada olacaksın?"

Sırtım gerildi. Her yıl düzenlenen Outtatownner Çöpçatanlar Galası'ndan nefret ederdim. Evet, hayır için yapılıyordu ama aslında şehirdeki çapkınların çöpçatanlık yapması ve saçma bir randevu açık artırmasıyla şehirdeki bekarları eşleştirmesi için bir fırsattı. Kendi randevularımı bulmakta hiç zorlanmadım ve şehirden kadınlarla çıkmanın genellikle rahatsız edici bir felaketle sonuçlandığını erkenden öğrendim.

Sert bakışları altında boynumun dibindeki ısı diken diken oldu. Kelimelerin boğazımdan çıkmasını isteyerek kalın bir şekilde yutkundum.

Bir şey söyle.

Bir şey söyle.

Bu yılki galaya katılamamam için herhangi bir sebep, herhangi bir neden göstermeye kendimi zorladım.

"Bu bir hayır işi, biliyorsunuz," diye ekledi Bug.

Annie aramıza baktı ve gözlerinin bir parça kısıldığını fark ettim.

Lanet olsun.

Annie yavaşça boğazını temizledi. "Aslında Bayan Bug, Lee bu yıl müzayedeye katılamayabilir." Annie sahte de olsa en parlak gülümsemesiyle kadına baktı.

Narin parmakları ön kolumda yakıcı bir yol izledi ve gözlerim tenimizin birleştiği noktaya kilitlendi.

"Tek başına katılmayacak."

Bu ince jest gözden kaçmadı ve Bug'un gözleri Annie'nin parmak uçlarının ön kolumdaki ince tüyler boyunca dans ettiği noktaya takıldı.

Çenem sımsıkı kilitlenmişti. Kelimeler, herhangi bir kelime, hala boğazımda tıkanıyordu.

Annie kristal mavisi gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Akşam yemeği için her şey hazır, değil mi?"

"Uh . . ." İki kadın arasında göz gezdirdim. "Evet, evet. Evet. Sadece planları tamamlamak için uğradım."

Bug'un gözleri büyüdü. "Oh ... oh peki, bu ..." Boğazını temizledi. "Bu çok ilginç. Eminim Remington County'nin her yerinde kalplerin kırıldığını duyacağız."

Son sözüyle birlikte Bug topuklarının üzerinde döndü ve Annie'nin dükkânından dışarı çıktı.

En iyi arkadaşım şakacı bir kahkaha atarak başka bir müşteriyle konuşmak için döndü, elini de yanında götürdü ama parmak uçlarının sıcaklığı koluma ve göğsüme yayıldı.

*Aramızdaki öyle bir şey
değil. Yüce İsa.*

"Hey, gitmem gerek," diye seslendim Annie'nin arkasından, elini iki parmak selamıyla kaldırdı.

Düşüncelerimi ve saygınlığımın son kırıntılarını da toplayarak başımı salladım ve tüm bunların ne anlama geldiğini merak ederek oradan ayrıldım.

OceanofPDF.com

ÜÇ

OceanofPDF.com

ANNIE

Merhaba, Charles! Yeni gelen şarap çeşitlerini denemek için teklifini kabul etmeyi umuyordum. Müsait olduğunda bana haber ver!

Merhaba! Yine benCuma günü çalışıyor mu?

Dükkânımda otururken mesajlara baktım. *Nasılsın? Aman Tanrım.*

Midem bulandı. Son mesaj altı gün önce gönderilmişti, bu da küçük bir kasabada yirmi yıl gibi geliyordu.

Omuzlarımı çökertip evrene seslendim: "Neden bu kadar eziğim?"

"Annette." Lee'nin derin, çakıllı sesini tanıdım ve hemen taburemde döndüm. "En iyi arkadaşım hakkında böyle konuşmasan iyi edersin."

Yüzümde sevimsiz bir gülümseme belirdi. Lee dışında herkes bana Annie derdi, o da ara sıra bana gerçek adımla hitap ederdi. *Annette* onun dilinden döküldüğünde kulağa farklı geliyordu. Her seferinde midem bulanıyordu ve bu ismi sadece onun kullanmasının neden hoşuma gittiği konusunda fazla düşünmemeye çalışıyordum.

Arkadaşlar. Arkadaşlar. Arkadaşlar.

Lee'ye suratımı ekşittim ve havaya vurdum. "Ben bir eziğim. Sorun değil."

"Tamam, madem öyle diyorsun." Omuz silkti. "Peki sorun ne, ezik?" Sırıtişi çocuksu ve çekiciydi. Yakışıklı suratına yumruk atma isteği uyandırdı bende.

Telefonumu işaret ettim. "Charles arıyor. Dükkânı için yeni şaraplar almış ve birlikte tadına bakmayı teklif etti. Randevu gibi." I

Omuz silktim ve kaşlarımı çatarak telefonuma baktım. "Bir gün belirlemeye çalışıyordum ama bana mesaj atmadı."

Lee kaşlarını çattı ve kollarını kavuşturdu. "Ona kaç tane takip mesajı gönderdin?"

Yüzümü buruşturdum ve gözlerimi kapattım. "Dört mü?" Kirpiklerimin arasından bakıp onun yüzünü buruşturduğunu gördüm.

"Ooofff. Tamam. Evet, bu çok fazla."

Bir huff attım. "Biliyorum! Ama *bana* çıkma teklif etti." Avuçlarımı kaldırdım ve alt dudagım dışarı çıkarken kalçalarım vurmalarına izin verdim.

Lee bakışlarını üzerime dikti ve omuz silkti. "Eğer isteseydi, yapardı."

Lee'nin kendisinden değil Charles'tan bahsettiğini kendime hatırlatmak zorundaydım. Lee'nin bana karşı hiçbir zaman bir harekette bulunmadığını her hatırladığımda içimdeki küçük acıyı bastırdım. Bunun yerine gözlerimi devirdim. "Ne, bunu TikTok'ta mı öğrendin? Kapa çeneni." Aramızda bir işaret yaptım. "Burada debelenip duruyoruz."

Lee'nin gürleyen kahkahası sanat dükkânımın küçük alanını doldurdu. Sıcak, mutlu bir sestir ve zaten *ruh halinde olduğum için* buna hiç tahammülüm yoktu.

Lee içini çekti. "Duymak istesen de istemesen de gerçek bu. Sana yalan söylersem nasıl bir arkadaş olurum?"

"İyi türden mi?" Hayal kırıklığına uğramış bir halde çömlekleri bir raf boyunca dizmeye, sonra da yeniden düzenlemeye başladım. Lee kendini rahat hissettiğinde ona döndüm. "Sen çalışmıyor musun?"

Ağzının kenarında bir gülümseme belirdi. "İzin günü. Bunu biliyorsun." Bunu biliyordum.

Lee'nin programını baştan sona biliyordum. Aklıma kazınmış şeylerden biriydi. Onun programı, bir dizi gereksiz bilgiyle birlikte. Elmaslarda lal taşı gibi başka değerli taşlar da bulunabilir ve bunlar son derece nadir ve çarpıcıdır. Kedilerin insanlara karşı alerjisi olabilir, bu yüzden özellikle acınası bir şekilde reddedilme korkusuyla hiçbir zaman bir kedi kurtarmadım. Rekabetçi sanat eskiden Olimpiyatlar'daydı. *Bu arada ben de katılırdım.*

"Burada sıkılacaksın."

"Sakin bir gün mü?" Lee kasanın yanındaki kalemi dalgınca çevirmeye başladı. "*Her* gün yavaş." İçimi çektim. "Sanırım taşınmam gerekecek."

Bu onun dikkatini çekti ve yerleştiği taburede doğruldu. "Hareket mi? Nereye? Sen neden bahsediyorsun?"

Sand Dune Studio'nun etrafına bakındım ve duygularımın kabarmasına izin vermemeye çalıştım. "JP King üç mağaza daha satın aldı, bu da dahil. Dükkânın ve üst kattaki dairemin kirasını yükseltiyor. Otuz günüm var."

"Bunu yapamaz." Sözlerinin altında öfke kaynıyordu. Soyadım aynı olsun ya da olmasın, uzun zaman önce Sullivan'lar tarafından sahiplenilmiştim ve birini küçümseydiğinizde hepsini küçümsemiş olurdunuz.

"Yapabilir ve yaptı da." Tezgâhtan tebligat mektubunu aldım ve önünde çevirdim.

Lee notu aldı ve başını sallayarak incelemeye başladı.

"Sorun yok, gerçekten. Sand Dune Studio bir süredir sessizce mücadele ediyordu. İlginç, üst düzey seramikler turistik bir kasabada işe yaramıyor. İnsanlar tatillerinden ucuz biblolar istiyor." Omuz silktilim. "Anlıyorum."

Lee kara kaşını yukarı doğru kaldırdı. "Peki ya diğer fikir?"

Ona kaşlarımı çattım. Birkaç kadeh şarabı fazla kaçırmıştım ve Outtatowner için gerçekten harika olacağına inandığım bir mekân fikrini ortaya atmıştım. Fikir aslında yeğeninden gelmişti. Wyatt bir doğum günü partisi fikri bulmakta zorlanıyordu, bu yüzden kız arkadaşı Lark ve ben bir sanat partisi düzenlemeyi önerdik. Arı kovanı şeklindeki kupalar, tek boynuzlu at şeklindeki kumbaralar, yapışkan gözlü şapşal görünümlü bir kobra gibi şirin şekilleri kalıplayıp fırınlamıştım.

-Ve çocuklar onları çeşitli renklerde sırlarla süslerken çok eğlendiler. Partide onlara farklı teknikler öğrettim ve kahkahaların ve karmaşanın tadını çıkardım. Daha sonra, parçaları fırında bitirdim ve birkaç gün içinde her küçük misafirin kendine özgü bir sanat eseri oldu.

Penny gülümsedi ve "Yapabilseydim bunu her gün yapardım!" yorumunu yaptı. İşte o zaman benim tekerleklerim dönmeye başladı.

Geniş bir açık hava alanı hayal ettim. Vintage bir cazibeye sahip yükselen tavanlar. Yaşı ya da sanatsal yeteneği ne olursa olsun herkesin gelip sanatı ve el işçiliğini keşfedebileceği bir sanat atölyesi. Turistler ve kasabalılar saatlerini -tüm günlerini- kendi çömleklerini boyayarak, boncuk dizerek ve mozaik yaparak geçirebilirlerdi. Sanata olan tutkumu paylaşabileceğim, ancak her yaştan sanatçının kendi hızında keşfetmesine izin verebileceğim bir alan hayal ettim. Sanatçıların kendileri tarafından sevgiyle yaratılan benzersiz, özel sanat eserleriyle buradan ayrılacaklardı.

Ancak bu, para gerektiren boş bir hayaldi.

"Burayı zar zor karşılayabiliyorum." Elindeki kâğıdı işaret ettim. "Şu anda kesinlikle karşılayamam. Ayrıca, masalar ve bitmemiş çömlekler için bir alana ihtiyacım olacak. Boyalar, mozaik karolar, fırınlar, çoğul. Bu çok fazla."

Lee kağıda kaşlarını çattı. Haklı olduğumu biliyordu.

Başımı Lee'ye doğru eğdim ve iç çektim. "Bu çok can sıkıcı. Lütfen başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz?"

Lee elleriyle kot pantolonunun kalçalarını ovuşturdu. "Evet. Randevumuz hakkında konuşalım."

Zihnim durma noktasına geldi ve hiçbir şey söyleyemeden boğuldum. "Randevu mu?"

Kaşları yukarı kalktı. "Evet. Randevu. Bug'a akşam yemeği planımız olduğunu söylemiştin, o yüzden ... seni yedi buçukta alayım mı?"

"Lee. Hadi ama. Ciddi olduğumu düşünmedin, değil mi? Sadece sana yardım ediyordum." Güldüm ve solgun yanaklarımın rengini görmesini engellemek için arkamı döndüm.

"Oh, ben ciddiyim. Ve sen de bana yardım edeceksin."

Gülümsemeye çalıştım ama gerginliğin köşelerde sallanmaya başladığını hissedebiliyordum. "Bunu sadece onu gala konusunda senden uzak tutmak için söylediğimi biliyorsun."

"Farkındayım ve dahiceydi. Ama şu anda dışarıda. Şimdiden çıkmamızla ilgili dört telefon aldım ve Çöpçatanlar Galası'nda kime teklif vermeyi planladığımla ilgili tek bir kelime bile duymadım."

En iyi arkadaşşıma baktım. Birbirimizi tanıdığımız yıllar boyunca bir *kez bile* randevuya yakın bir şey yapmamıştık.

"Hadi ama. Her zaman birlikte yiyoruz. Ama bu sefer sandalyenizi çekeceğim, kibarca başımı sallayacağım ve her ne hakkında konuşuyorsanız, 'Bu çok ilginç Annette' diyeceğim."

Doğru. Ama gerçek bir randevu gibi değil çünkü bu Lee ve o hiçbir konuda ciddi değildir, özellikle de ilişkiler konusunda.

Güldüm. "Sen gerçek bir büyücüsün. Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki, benim gibi kızlar ve senin gibi erkekler asla yürümez. Ama bize bak, arkadaşların neden daha iyi olduğunun kanıtıyız."

Bu espriye gülmek yerine Lee'nin çenesindeki küçük bir kas esnedi ve benim gülümsemem onun sabit bakışları altında köşede hafifçe sallanmaya başladı.

Tabureden kalktı ve kollarını kavuşturdu. "Peki. Bunu yapmak istemiyorsan, başka birini bulmama yardım et."

Bir homurtuyla gözlerimi devirdim. "Sanki biriyle çıkmak için yardıma ihtiyacın varmış gibi."

Lee durakladı ve aniden ciddileşen bakışlarıyla beni durdurdu. Ciddiyeti karşısında nefesim kesildi. "Bu yıl galaya gerçekten katılamayacağım. Hayırseverlik kılığına bürünmüş bir aşağılama bu. Lütfen."

Beni etkileyen şey, *lütfe*n iç çekişle karışık hüzünlü bir yoldu.

"Biliyorum." Ne dediğini düşünürken kaşlarımı çattım. Benim flört hayatım tamamen sönüktü ama Lee'yi kesinlikle çekici bulacak pek çok kadın tanıyordum. İyi ailelerden gelen, pürüzsüz düz saçları olan ve garip sessizlikleri rastgele internet bilgileriyle doldurmayan kızlar.

İçimi çektim. "Bilirsiniz, herkes her zaman denizde çok balık olduğunu söyler ve ben bir şekilde bağıllık sorunları olan duygusal olarak uzak belirli bir somona takıldım."

Lee güldü. "Charles tam bir aptal." Ben ona pis bir bakış attıktan sonra ellerini kaldırdı. "Ne? Öyle. Yakalayan *sensin*. Belki de ona neyi kaçırdığını göstermen gerekiyordur."

Charles hakkında konuşuyordum, değil mi?

Ona dikkatli bir bakış attım. "Artık nereye bakacağımı bile bilmiyorum."

Lee parmaklarını şıklattı ve gözlerim onunkilere kaydı. "İşte bu yüzden bu mükemmel."

"Neymiş o?"

Kollarını açtı, kalın pazuları tişörtünün sınırlarını test ediyordu. "Seni hazırlayacağım."

Karnımda garip bir uğultu dolanırken kalbim gümbürdedi.

"Kabul etmelisin ki birbirimiz hakkında *çok şey* biliyoruz. Belli ki ikimiz de kendimiz için birini seçme konusunda berbat bir iş çıkarıyoruz, o zaman neden bunu birbirimiz için yapmayalım? Ben senin için birini bulurum, sen de benim için birini bulursun." Fikri önümüzde geliştikçe Lee'nin heyecanı da artıyordu. "Bunu erken bir doğum günü hediyesi olarak düşün."

Teklifi hakkında kısa bir süre düşündüm. "Neden bu bana belli belirsiz bir şekilde on altıncı yüzyılda görücü usulüyle yapılmış bir evlilik gibi geliyor?"

Lee'nin dayanılmaz gülümsemesinin tüm gücü bana yönelmişti. "Senin mutluluğun için değerli keçimi seve seve veririm, Annette."

Ne kadar zahmetsizce çekici olabildiğine güldüm. "Eğer bunu yaparsak - eğer" - ne kadar ciddi olduğumu anlaması için durakladım - "bunun benim için senin için olduğundan çok daha zor olacağının farkındasın, değil mi? Sen zaten Remington County'nin tüm nüfusuyla çıktın."

"Çok komik." Lee'nin dizi zıplarken içinde gözle görülür bir enerji vardı. "Ama yalan söylemeyeceğim, içimde daha iyi bir iş çıkarabileceğime dair bir his var."

sana bir randevu bulabilirim."

"Şunu açıklığa kavuşturalım, ben Bay Doğru'yu aramıyorum. Ben Bay Doğru'yu arıyorum.

Annie Stumpy'nin ... Stumpy'sini Görmek Zorunda Değil."

Lee'nin yüzü tiksintiyle buruştu ve benden bir kahkaha yükseldi.

Lee'nin benim için bir erkek bulmasını düşünürken dudağımı çiğnedim.

"Tuhaf tipler yok . . . ve Krallar yok."

Lee'nin gözleri doldu. "Belli ki. Kızıl saçlı yok." Gözleri hızla benimkilere kaydı ve mahcup bir ifadeyle baktı. "Alınmak yok."

"Alınmadım." Yorumunun yarattığı ani incinme hissini bastırırken aklımdan binlerce karmakarışık düşünce geçti. "Seks yok." Lee sözümü kesmeden önce parmağımla işaret ettim. "Ben ciddiylim. Eğer sana arkadaşlarımdan birini ayarlarsam, ayrıldıktan sonra bunu tuhaflaştırmanı istemiyorum. Pantolonunun içinde kalsın."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Sanırım bununla başa çıkabilirim, ama senin için de aynısı geçerli."

Küçük, tuhaf bir rahatlama soluğu aldım. "Belli oluyor. Peki kaç randevudan bahsediyoruz?"

Lee düşündü. "Ne kadar gerekiyorsa o kadar sanırım. Galaya kadar dört haftamız var." Kendinden emin bir şekilde başını salladı. "En kötü ihtimalle, her zaman birbirimizle çıkıyormuş gibi yapabiliriz." Elini uzatırken göz kırptı.

Sertçe yutkundum. En *kötü senaryo*.

Avucumu onunkine bastırdım ve gözlerimi sıkarak kapattım. "Anlaştık."

OceanofPDF.com

DÖRT

OceanofPDF.com

LEE

"YANI ANNIE İLE ÇIKMIYOR MUSUN?"

Grudge'da yanımdaki tabureye tünemiş olan kardeşime bakarken çenem sıkıştı. "Üzgünüm, kardeşim. Sadece bir söylenti."

Wyatt başını salladı ve birasından bir yudum aldı. "Lark çok kızacak. Annie'nin kendisine söylememesine üzülmemiş gibi yapsa da oldukça heyecanlıydı."

"Annie ve ben ... arkadaşız." Bu kelime ağzımda acı bir tat bıraktı ve hemen biramı derin bir yudumla yıkadım.

"Sen öyle diyorsan." Wyatt başını salladı. "Muhtemelen en iyisi bu. Annie iyi bir insan."

"Bu da ne demek oluyor şimdi?" Wyatt'ı bir bakışla kısırdım.

Gözlerini devirdi. "Bak, seni seviyorum dostum, ama ikimiz de onun nasıl olduğunu biliyoruz." Gözleri üzerimde gezindi. "Ve senin nasıl olduğunu. Gerçekten o kızı incitmek mi istiyorsun?"

Tamamen haksız olmadığı gerçeğinden nefret ederek kardeşime kaşlarımı çattım. "Tabii ki hayır." Elimi reddedici bir şekilde salladım. "Önemli değil. Aslında Annie bana bir arkadaşını ayarladı. Yarın onu kahve içmeye götüreceğim."

Homurdanarak bir yanıt verdi ve ben de bunun ne anlama geldiğini çözmeye çalışmamaya karar verdim. "Gördüğüm kadarıyla Annie pek biriyle çıkıyor gibi görünmüyor. Charles denen adamla çıkmıyor muydu?"

Gözlerim Charles Attwater'a takıldı, insanlardan oluşan bir çemberin içinde oturmuş gülüyordu. Çenem gerildi. Wyatt'ın gözleri bakışlarımı takip etti.

"Charles bir alet," diye homurdandım.

Wyatt omuz silkti. "Bana iyi bir adam gibi göründü."

Kardeşıme bir bakış attım. "Nasıl gülümsediğini gördün mü? Ne kadar çok dişi var."

Kardeşim başını sallayıp birasına odaklanırken ben de kalabalığı tarayıp ona kimi ayarlayabileceğimi düşündüm. Charles Attwater *olmayan* biriyle.

Deacon Malroy? Çok sıkıcı.

Josiah Richardson? Hâlâ legolarla

ilgileniyor. Randy Feldman? Çok . .

. güzel.

Gerçek şu ki, bu aptallardan herhangi biri Annie'yi alt etmek için yaygara koparabilirdi, ama onun hiçbirisiyle mutlu olacağını düşünemiyordum. Hiçbiri onun için yeterince iyi olmaya yaklaşmadı bile.

Wyatt gerinmeden önce birasından son yudumu aldı ve ayağa kalkarken duyulabilir bir iç çekti. "Ben gidiyorum. Tootie bu gece için Pickle'ı aldı ve benim de karım için planlarım var. Randevunuzda iyi eğlenceler."

Kelimeler ağzımdan dökülürken çenem çalıştı ve sinirlerim sırtımdaki kasları gerdi. "Ben de ona birini ayarlamayı kabul ettim sayılır."

Wyatt birkaç banknot çıkardı ve elini omzuma sıkıştırmadan önce bir kahkaha attı. "Sana iyi şanslar."

Sugar Bowl'a yürüdüm ve gömleğimi düzelttim. Kolları kıvrılmış, avcı yeşili waffle örgülü bir Henley ve botlu bir kot pantolon tercih etmiştim. Sıradan ama yine de sabah kahvesi randevusu için güzeldi. Yeni bir tıraş ve hafif bir kolonya dokunuşuyla, ilk randevu için oldukça iyi göründüğümü düşündüm.

Sammy zaten buradaydı, girişe yakın yumuşak bir bankta oturuyordu. İçeri girdiğimde ayağa fırladı ve selamlamak için elini kaldırdı. Rahat bir nefes aldım. Güzeldi, hatta belli belirsiz tanıdık, parlak ve dostça bir gülümsemesi vardı. Nedense Annie'nin bana bir şaka yapacağından ve Tootie teyzemin septuagenarian örgü arkadaşlarından birini ayarlayacağından endişelenmiştim.

Gülümsedim ve el salladım. Sammy sevimliydi. Gerçekten sevimliydi. Uzun sarı saçları vardı. Parlak yeşil gözler.

Yanına gittim ve elimi uzattım. "Merhaba. Lee Sullivan."

"Samantha." Gülümsedi. "Ama bana Sammy-er ya da S a m diyebilirsin! Samantha! Sen nasıl istersen öyle olsun."

O . . . kay.

"Seninle tanışmak harika Sammy." Sugar Bowl alışılmadık derecede sessizdi. Genç ev sahibesi menüleri toplayıp bizi masaya yönlendirirken biraz rahatsız edici bir sessizlik içinde durduk.

Yaklaştığımızda Sammy için bir sandalye çektim. Karşımdaki koltuğa otururken yine gülümsedi ve belli belirsiz bir heyecan yayıldı yüzüne. Sakinleştirici bir nefes aldım. Bir şeyler *ters gidiyordu* ve ne olduğunu anlayamıyordum. İçten içe onunla yatıp bunu unutmadığımı umuyordum. Omurgamdan aşağı iğrenç bir utanç damlası süzüldü.

"Annie'nin bizi ayarlaması çok hoştu," dedi Sammy.

Sammy suyuna uzanıp masaya çarpmadan önce sadece kibarca başımı sallayabildim. Bardağının üstünden su dökülürken tabaklar ve çatal bıçak takımı sarsıldı. "Kusura bakmayın. Sanırım biraz gerginim."

Ona gülümsedim. "Gergin olma. Gergin olmanı gerektirecek bir şey yok."

Sunucu geldi ve benim için bir elma böreği ve onun için bir hindistancevizi akçaağaç çöreği ile birlikte kahve sipariş ettik.

Sammy saçlarını kabarttı ve avuçlarını kalçalarının üst kısımlarına sürttü. "Ee," dedim, "Annie ikinizin tasarım okulunda tanıştığınızı söyledi. Sen bir sanatçısın.

da mı?"

"Öyleyim! Gerçi Annie kadar yetenekli değilim. Okuldayken aklına koyduğu *her şeyi* yapabiliyordu. Ben kendi alanımı bebeklerde buldum."

Gözlerimi kırıştırdım ve öne doğru eğildim. "Affedersiniz?"

Hevesle başını salladı, gözleri daha da büyüdü. "Bebekler. Gerçekçi minyatürler, gerçekten."

Sözleri aklımda yer ederken yavaşça başımı salladım. Ben daha ne olduğunu anlamadan Sammy eğilip büyük çantasına uzandı. Masanın altından o güne kadar gördüğüm en korkunç, gerçeğe en yakın oyuncak bebeği çıkardı.

Soğuk, ölü gözleri bana doğru döndüğünde sıçradım, dizim masanın alt tarafına çarptı ve yüzeye daha da fazla su sıçradı. "Oh, Tanrım."

Sammy bebeği zıplatırken güldü ve bana doğru yürüyormuş gibi yaptı. "Merhaba Lee. Ben Elsa. Annem senin sevimli olduğunu düşünüyor!" Ben geri çekilip bir bebek gibi çığlık atmamak için elimden geleni yaparken Sammy kıkırdadı.

Ne. Ne. Sikeyim.

"Vay canına. Sammy. Bu ..."

Sammy kutsal olmayan eserine bakarken hüznle iç çekti. "Yüzleri şekillendirmek için silikon kullanıyorum. Derisi bile gerçek gibi. Çok tatlı değil mi?"

"Tabii. Evet, o ..." Sertçe yutkundum. "Harika."

"Ve sen de bir itfaiyecisin." Sammy bebeği ileri geri salladı ve tiz, oyuncak bebek gibi bir ses çıkardı. "Annem bunun hortumunu iyi kullandığın anlamına geldiğini umuyor!"

İçimden bir kahkaha patladı. Etrafıma bakındım, Annie'nin köşede bir yerde saklanıp kıcıyla güldüğünü görmeyi bekliyordum. Bu hatunun gerçek olmasına imkân yoktu.

Servis görevlisi kahve ve hamur işlerimizi getirmeye geldiğinde, Sammy ve bebeğine dehşete düşmüş bir yüz ifadesi takınırken gözlerim yardım istedi.

"Çok yakışıklısın, Lee. İkimiz de öyle düşünüyoruz."

Biz mi?

Sammy telefonunu çıkardı ve kabinin kendi tarafından benimkine doğru ilerledi. "Hızlıca bir selfie çekmemizin sakıncası var mı?"

"Um." Hâlâ Sammy'nin o korkunç bebeği yapmasının şokunu atlatmaya çalışıyordum. "Elbette."

Yakınıma eğildi, telefonunu uzatırken bebeği aramıza sıkıştırdı. Bebeğin karanlık, boncuk gözleri ruhuma işledi ama Sammy'nin tatlı yüzü gülümsüyordu, bu yüzden hafifçe eğildim ve silikon derisi koluma değdiğinde irkilmemeye çalıştım.

"Teşekkürler! Bunun için mükemmel bir çerçevem var."

Çerçeve mi? Bu da ne böyle?

"Ee, Lee ..." Sammy daha da yaklaştı ve büyük olasılıkla ele geçirilmiş olan bir oyuncak bebeğin bana dokunduğunun farkına vardım. "Senin evine gidelim mi? Yoksa benimkine mi?"

Bir kez göz kırptım. *Bu benim cümlem değil miydi?* "Özür dilerim. Ne dedin?"

İri yeşil gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Sadece birkaç kasaba ötedeyim, ama senin evin muhtemelen daha yakındır."

Felç mi geçiriyordum, yoksa bu mütevazı, bebek seven kadın bana bir Perşembe günü sabahın köründe evlenme mi teklif etmişti? Gözlerimi kırptım, *çift görme yoktu*. Yüzümü seğirttim, *felç yoktu*. Derin bir nefes aldım-oh *kahretsin*. *Bu yanmış tost mu?*

"Uh, tamam. Birileri biraz utangaç." Sammy oyuncak bebek sesini kullanarak, bebeğin minik elini kolumu okşamak için hareket ettirirken mırıldandı.

"Tamam." Yavaşça kabinden çıktım, Sammy'yi ve tüyler ürpertici

bebeğini bankın üzerinden iterek ikimiz de ayağa kalkana kadar bekledim.
"Bu oldu.

İlginç. Ne yazık ki bu işin yürüyeceğini sanmıyorum." Cüzdanımdan bir tomar banknot çıkardım ve sayma zahmetine girmeden masanın üzerine bıraktım.

Ben dönüp kapıya doğru ilerlerken Sammy suratını asarak bebeğin kolunu salladı. Dışarı çıktığımda, bir ara sokağa girip telefonumu çıkarana kadar sokakta aceleyle ilerledim.

Ben: Geliyorum. Orada olsan iyi olur.

Cevap beklemeye zahmet etmedim. Annie'nin dükkânında çalışıyor, müşterilerle konuşuyor ya da yeni bir projeye başlıyor olacağını biliyordum. Kaldırımdan göle doğru yürüdüm, dükkânı King Tattoo'nun yanındaydı.

Hemen dışarıda, Royal King dövme salonunun kilidini açıyordu. Göz göze geldiğimizde gözleri kısıldı. Biz Sullivan'ların pusuda beklediğimizi biliyordu ve yaptıkları son şakanın karşılığını bekliyordu - iki gün boyunca bana, Kate'e, Duke'a ve hatta Haven Pines'taki babama yetmiş iki pizza göndermişti.

Şaka yapıyorlar. Pizzaya bayılırım.

Ama Royal şüphelenmekte haklıydı. Onlardan nasıl intikam almayı planladığımı zaten biliyordum ama henüz intikamımı almak için doğru fırsatı bulamamıştım.

Annie'nin dükkânının Royal'in dükkânının bitişiğinde olması hoşuma gitmese de, heybetli duruşu ve kapsamlı dövmeleriyle çoğu insanın onunla uğraşmaktan korktuğunu da biliyordum. Krallar iş hayatında ve kavgada acımasız olarak bilinirdi.

Onu tamamen görmezden gelme niyetiyle yanından hışımla geçmiştim ki dikkatimi çekti. "Sonunda onunla atış yapacak cesareti buldun demek?"

Bakışlarım Sand Dune Studio'nun boyalı ön kapısına kaydı. *Lanet olası küçük kasaba dedikoduları.* Yüzündeki ukala sırıtışa baktım. "Sen kendi işine bak, Kral."

Homurdanarak cevap verdi. "Eğer yapmayacaksanız, seve seve yaparım."

Kraliyet Kralı'nın Annie'yle *atış yapacağını* düşününce damarlarımda zorlukla kontrol altına alınmış bir öfke kaynadı. Bir adım öne çıkıp çenesini kaldırdığında onunla göz göze geldim. "Ondan uzak dur."

Pislik herifin *gülmeye cesareti* vardı. "Eğer sen hak iddia etmezsen, başkası eder." Annie'nin dükkânını işaret etti. "Ve iyi görünüyor. *Gerçekten iyi.*"

Başımı salladım ve Royal'in sorun çıkarmayı sevdiğini, Annie'nin de en azından bir Sullivan derneği olduğunu kendime hatırlattım.

Alay ettim. "O kadın seninle birlikte olmadan önce kendi kolunu kemirip koparırdı."

Tam yanından ayrılmak için dönmüştüm ki omzumun üzerinden bir yorum geldi. "Bundan emin misin?"

Stüdyonun kapısını yırtıp açarken çenem sıkıştı. Küçük gümüş çan öfkeyle cama çarptı.

"Sana da merhaba." Annie atölyesinin küçük köşesinden başını kaldırdı, elleri ve kolları ıslak kille kaplıydı. Yanağında kaşınmış olması gereken gri bir çizgi vardı. İçimden geçen kızgınlık yerini farklı bir şeye bıraktı.

Daha karanlık.

Daha aç.

Annie'nin vahşi saçları gevşek buklelerden oluşan bir cümbüş halinde başının üzerine yığılmıştı. Başının etrafına bir eşarp sarmıştı ve tepesindeki fiyonk hafifçe ortasından ayrılmıştı. Stüdyosuna hışımla girdiğimde mavi gözleri irileşti.

Etrafıma baktığımda birkaç turistin durup bana baktığını gördüm. Onlara doğru başımı salladım. "Günaydın."

Annie'nin yumuşak elleri benim müdahaleme rağmen kili işlemeye devam etti. Gözlerim parmaklarının ıslak kile kayışına ve dolanışına takıldı ve bu düşüncelerimi hemen sarmal hale getirdi.

Ellerimi onunkilerin üzerinde gezdirmek istedim. Parmaklarımın arasından kayan ıslak yumuşaklığı hissetmek. Burnumu boynunun yan tarafına götürmek ve çömlek çarkının arkasında tam bir Patrick *Swayze-in-Ghost* anı yaşamak. Darmadağınık güzelliği yüzüme bir ton tuğla gibi çarptı ve en başta neden onun evine hışımla girdiğimi hatırlamakta zorlandım.

Doğru

ya.

Bebekler.

"Bebek yapımcısı mı? Ciddi misin?" Onunla ilgili serseri düşüncelerimin beni sertleştirdiği gerçeğini gizlemek için ellerimi ceplerime soktum.

Annie homurdandı. "Yapmadı." Direksiyonu çevirdi ve ellerini temizlemeye başlamadan önce suya daldırdı. "Kahretsin! Ona en azından dördüncü buluşmaya kadar oyuncak bebek yok demiştim."

Ben kaşlarımı çatarak ona bakarken kahkahalarından oluşan bir baloncuk stüdyoyu doldurdu. "Kıkırdıyorsun."

İçini çekti ve tekrar güldü. "Tabii ki öyleyim."

Annie'yi gülerken, vahşi kırmızı buklelerini zıplatırken, başını geriye atarken görmek neredeyse onu affetmem için yeterliydi.

Neredeyse.

"Eğer bunu ciddiye almayacaksanız, unutun gitsin."

Annie yaklaştı, ellerini bir havluyla kuruluyordu. Kil ile çalıştıktan sonra kullandığını bildiğim losyon şişesini ona uzattım. Onu aldı ve ellerine sürmeye başladı.

"Bunu ciddiye alıyorum. Sammy biraz tuhaf ama çok tatlı. Bebeklerden korkma olayını aştığını sanıyordum."

"Derisi vardı, Annie."

Bir kahkaha daha attı. "zr dilerim. Bir dahaki sefere daha iyisini yapacağım, yemin ederim. Emma'nın harika olabileceğini düşündüğüm bir kuzeni var. Çok tatlı biri."

En iyi arkadaşıma baktım. Pembe dudakları minicik bir gülümsemeyle yukarı kalktı ve ben her şeyi iptal etmek istedim. Ona, içimi kemiren bu duyguya teslim olup onu şimdiden peceğim kısma geçmemiz gerektiğini söylemek istedim.

Ve gerçek beni görüp de kaçmayan tek kadını kovalamak.

Onun yerine, ona bir eş bulma sözümü iki katına çıkardım.

OceanofPDF.com

BEŞ

OceanofPDF.com

ANNIE

Lee'nin çıkması için birini bulmayı kabul etmek bir hataydı. Arkadaşlığımızı düzgün bir şekilde küçük bir kutuya koymak ve bir zamanlar ona karşı beslediğim tüm uygunsuz, hiç de *dostça olmayan* duyguları bir kenara itmek için çok çalışmışım.

Birdenbire düşünebildiğim tek şey şu oldu: *Lee bir kız arkadaşta ne ister? Eğlenceli, tatlı ve maceracı olmalı. Güzel. Saklamak için çok uğraştığı derin duygularını ortaya çıkaracak ve kabul edecek kadar güçlü. Bahse girerim bu adam bir tanrı gibi sikişiyordur.*

Doğru düşünemediğim düşüncesiyle karnımda bir sıcaklık birikti.

Kızıl saçlı yok.

Yumuşak, kabarık kırmızı buklelerimi kabartırken kaşlarımı çattım ve randevum Timothy'nin gelmesini bekledim. *Birileri kırmızıyı sevmeli, değil mi?*

Timothy Etoile Brasserie'de rezervasyonu olduğunu söylediğinde çok heyecanlanmışım. İlk randevu için biraz havalı bir yerdi ama hep denemek istemişim, bu yüzden hevesle kabul ettim. Blue Star Otoyolu'nun sadece birkaç mil yukarısındaki Fransız restoranı bölgedeki turistler arasında popülerdi. Burada akşam yemeği yemek benim istek listemdeydi.

Geldiğinde Timothy'nin üzerinde kömür rengi bir spor ceket, kırmızı bir fular ve ince bedenine tam oturan koyu renk bir pantolon vardı. Takım elbise ceketinin altındaki beyaz gömlek yatay lacivert çizgilerle ince bir şekilde çizgiliydi. *Ne kadar da Fransız'dı.* Koyu sarı saçları düzgünce kesilmiş ve geriye doğru taranmıştı. Çenesi pürüzsüzdü. Ona çok yakışmıştı.

Yanıma yaklaştığında topuklarını birbirine vurdu ve derin bir selam vererek dudaklarını parmak eklemlerime değdirdi. "Mademoiselle."

Kıkırdadım ve nazik ama garip bir reveransla dizlerimi büküm. Doğrulurken burnu seğirdi ve hapsirliğini bastırmak için bir parmak

eklemini kaldırdı.

"Affedersiniz." Timothy sırtıttı ve restoranın girişini işaret etti. "Gidelim mi?"

Hostes tarafından yönlendirildikten sonra yerimize oturduk ve ayak bileklerimi çaprazladım. Kendimi güzel hissetmeme yetecek kadar kumaşı olan ama çok da açıkta bırakmayan, ince bir yakası olan küçük lacivert bir elbise seçmiştim. Saçlarım yarıya kadar açıktı ve kısa bir süre önce paraya kıyıp aldığım sevimli sarı topuklu ayakkabılarımı giymiştim.

"Göz kamaştırıcısın." Timothy'nin ağzı yumuşak bir gülümsemeyle kapandı.

"Teşekkür ederim. Ve bunun için de teşekkürler." Sofistike ortamımızı işaret ettim. Yumuşak aydınlatma ve pelüş deri koltuklar. Beyaz çarşafklar üzerinde parıldayan mum ışığı. Arka planda hafif bir Fransız müziği. Her yer gösterişli ve romantikti.

"Gerçeğine çok yakın. Hiç gittiniz mi?" Timothy hafifçe boğazını temizledi ama dinlemek için eğildi.

"Fransa'ya mı?" diye sordum. "Hayır, hiç seyahat etmedim." Küçük kasaba kökenli olmam ve koruyucu aile sistemi içinde büyümem nedeniyle yurtdışına çıkma fırsatım çok azdı.

Menüyü aldım ve seçeneklere göz attım. Etoile Brasserie lüks bir yerdi ve çok pahalıydı. Gözlerim menüyü taradı, akşam yemeğinin maliyetini zihinsel olarak hesaplarken saç çizgimin dibinde hafif bir panik oluştu. Biri bana yemek ısmarlamayalı çok ama çok uzun zaman olmuştu ve sadece bu akşam yemeği bile hesabımı epey zorlayacaktı.

Timothy öne doğru eğildi. Timothy gibi derli toplu bir adamın dikkatini çekmek güzeldi. Yakasını çekiştirdi ve çenesinin altını kaşıdı, bileğinde ışıltılı altın bir bant parıldıyordu. "Lee'yi nereden tanıyorsun?"

"Oh, ben ..." *Kahretsin.* Tecrübelerime göre, bir erkek Lee'yle yakın olduğumuzu öğrendiği anda sorular başlardı. Kıskaç sorular. *Ne kadar yakın? Ne zamandır arkadaşsınız? Hiç yattınız mı? Hiç yatmak istediniz mi?*

Çileden çıkarıcıydı. Ve aşağılayıcıydı. Belki son soru hariç. Bana her sorulduğunda dişlerimin arasından yalan söyledim.

"Oh, şey ... aynı memlekette büyüdük. Onu çok eskiden beri tanıyorum. Lee lise boyunca üvey kız kardeşimle çıktı."

"Tarihli mi? Geçmiş zaman gibi mi?" Timothy öne doğru eğildi ve tüm dikkatini bana verdi. "Lee'yle ayrıldıktan sonra arkadaş kalmanıza şaşırdım."

Sertçe yutkundum. "O, şey... vefat etti."

Timothy'nin eli benimkini kapadı ve gözleri yumuşadı. "Çok özür dilerim."

Midemi bir batma hissi doldururken elimi çekme dürtüsüne direndim. "Teşekkür ederim. Evet, hepimiz için çok zor oldu. Özellikle de Lee için."

Timothy başını salladı ve hapşırma için peçetesini kaldırdı. "Çok özür dilerim." Gülümsemeden önce nazıkçe burnunu sildi. "Orduda birlikte görev yapıyorduk. Kısa süre önce yeniden bir araya geldik ama hatırladığım kadarıyla memleketindeki kız arkadaşına sırlıslıkla aşıkta." İçinden hafif bir kahkaha yükseldi. "Lee her posta geldiğinde postacıyı takip ederdi. O mektuplar için yaşırdı." Başını salladı ve tekrar burnunu çekti. "Bu gerçekten utanç verici."

Midemde safra birikti ve gözlerimin arkasından yaşlar aktı. Timothy'nin gözleri üzerimde geziniyor, rahatsızlığımı tüm çıplaklığıyla görüyordu.

Doğruldu ve boğazını temizledi. "Çok özür dilerim. Hiçbir şey söylememeliydim."

Keten peçeteyi gözlerimin kenarlarını kurulamak için kullandım. "Hayır, sorun değil. Gerçekten. Uzun zaman önceydi." *Ve gömülü sırların gün ışığına çıkması için uzun bir zaman.*

Timothy koltuğunda arkasına yaslandı ve bir nefes verdi. "Bunu gerçekten uçuruyorum." Etrafına bakındı. "Sadece buradan gitmek mi istiyorsun?"

Sulu bir gülümsemeyle ona baktım. "Evet."

Başını sallayarak garsonumuza işaret etti, masaya para bıraktı ve bana elini uzattı. Ayağa kalktım, Timothy arkamdan gelirken restorana doğru yürüdüm. Dışarı çıktığımda ılık Mayıs havasını derin bir nefesle içime çektim.

Yanımda, Timothy'nin eli sırtımın alt kısmına dokundu. Ondan gürültülü bir hapşırık patladı ve ben küçük bir çığlıkla sıçradım.

"Özür dilerim." Bir mendille burnunun altını sildi. "Burada neler olduğundan emin değilim."

Elimi dirseğinin üzerine koydum. "İyi olduğuna emin misin?"

Timothy tekrar hapşırdı ve bir adım geri çekildi. "Sanırım Özür dilerim ama sanırım sensin."

Sırtım dikleşti. "Ben mi?"

İleriye doğru kararsız bir adım attı ve nefes alma mesafesine girer girmez yüksek sesle, ıslak bir hapşırık daha çıkardı.

Geri çekildim. *Benimle dalga mı geçiyorsun?* Ellerim yanlarımda gevşekçe asılı kaldı. "Belki de buna sadece bir tane diyelim, ha?"

Hüzünlü, sulu gözleri beni taradı. "Bunun en iyisi olduğunu"

düşünüyorum."

"Neredeyse randevu için teşekkürler Timothy." Elimi uzattım ve tekrar hapşırıp küçük, ıslak damlacıklar yüzüme sıçrayınca hemen geri çektim. "Evet. İyi geceler."

Topuklarımın üzerinde döndüm ve antibakteriyel jele bulamak için çantama uzandım. Asık suratla arabama doğru yürürken, Lee'ye mesaj atmak için telefonumu açtım.

Meğer insanlara alerjisi olan sadece kediler değilmiş.

Hemen üç baloncuk patladı ve karnım küçük bir takla attı.

LEE

Çin yemeği ve Benadryl aldım. Gel bakalım.

"Yani aslında bu işte benden daha iyi *değilsin*." Lee'nin dairesinin zeminine bağdaş kurarak oturdum ve çubuklarımı açık duran lo mein erişte kabına daldırdım. Onun dairesine gitmeden önce kendi daireme uğrayıp sevimli gece elbisemi ve topuklu ayakkabılarımı çıkarıp yırtık gri eşofman altımı giydim. Bu pantolonlar, kendimi yiyip bitirmek istediğimde giydiğim rahat pantolonlardı.

Lee beni daha kötü bir halde görmüştü.

Ben sümüksü dolmalık biberleri ona doğru iterken o dalgın dalgın bir karidesi yanıma itti. "Gerçekten alerjin var mı?"

"*Yüzüme* hapşırdı."

Lee bir kahkaha attı. "Özür dilerim, gerçekten. Tim iyi bir adamdır."

Başımı salladım. "Öyleydi. Ta ki benim fiziksel varlığım onu neredeyse anafilaksiye sokana kadar."

Lee inanmayarak başını salladı, sonra içini çekti. "Muhtemelen en iyisi de bu zaten. Tim Fransızca'yı *çok seviyor*. Hafta sonları pandomim yapıyor."

Öksürdüm. "Affedersiniz?"

"Bir pandomimci. Bilirsin işte..." Lee ellerini kaldırarak sessizce bir kutunun içindeki pandomimcinin komik derecede kötü bir taklidini yaptı. "Bir pandomimci."

"Pandomimcinin ne olduğunu biliyorum. Neden bir *pandomimciyle* çıkmak isteyeceğimi düşündün ki?"

Yemek çubuklarını kovarcasına çevirdi. "Bu onun tam zamanlı işi değil ki. Sadece hafta sonları yaptığı bir şey."

Gözlerim ona dikildi. "İnanılmazsın."

Karanlık bakışlarıyla beni kıştırdı ve yemek çubuklarını bana doğru doğrulttu. "Bebekler."

Güldüm ve bir lokma daha yedim. "İtfaiyedeki Connor'a ne dersin? Çok tatlı biri."

Lee'nin sırtı dikleşti ve ben tişörtünün altındaki göğüs kaslarının dalgalanmasına odaklanmamaya çalıştım. "Sence sevimli mi?"

Omuz silktim ve kirpiklerimin altından ona baktım. "Elbette. Herkes öyle yapar."

Öfkelendi. "Herkes mi?"

Gözlerimi kıştım ve sııttım. Doğrusu, Lee'nin kıskanç olduğu düşüncesi hiç aklıma gelmemişti, çünkü onunla ben playboy olduğu konusunda onunla dalga geçmediğim sürece karşı cinsle ilgili tüm konuşmalardan kaçınmaya dikkat ediyorduk.

Onun kıskanç olma ihtimali boğazımda cızırtılı bir yumak oluşturdu. "Bekle. *Kıskanmıyorsun*, değil mi?"

Lee dudaklarının arasından bir nefes üfledi. "Kıskanmak mı? Kesinlikle hayır." Çiğnedi ve durakladı. "Ama bence Emma'ya karşı bir şeyler hissediyor olabilir. Ayrıca, spor salonundan bir adam tanıyorum. Aaron. Gerçek bir erkeksi tip. Tam senin sevdiğin gibi." Kaşlarını bana doğru salladı.

Gözlerimi şakacı bir şekilde devirdim ve güldüm. "Bu harika, çünkü senin için de bir randevum var. Chicago'dan, Lark'ın arkadaşlarından biri, ama görünüşe göre o kadar da seçici değil ve *kesinlikle* güzel. Tam sana göre," diye karşılık verdim.

Çubuklarını benimkilere vurdu. "Tamam."

Sııttım. "Tamam."

ALTI

OceanofPDF.com

LEE

"Biliyor musun, eğer senin sahte kız arkadaşınmışım gibi davranmamı istersen, buna hazırım." Sevgilim Renee başını eğdi ve bana doğru tatlı bir gülümseme gönderdi. Kötü niyet ya da gerçek bir nezaketten başka bir şey yoktu.

"Oh, ben, um ..." Dudaklarımı birbirine bastırdım ve başımı eğerek karşımdaki güzel esmere baktım. Boğazımı temizledim. "Evet, bu, bilmiyorum ..."

Renee güldü ve Grudge'da barın yanında durup dans pistine bakarken eli benimkinin sırtına sürtündü.

Daha yakına eğildi. "Lark bana Annie'nin sana neden randevu ayarladığını anlattı ve dürüst olmak gerekirse, Çöpçatanlar Galası düşüncesi korkunç."

Biramdan bir yudum alırken güldüm ve başımı salladım. "Evet, hiç de bile."

"Ama gerçekten, yardıma ihtiyacın olursa" -ellerini iki yana açtı- "ben müsaitim." Renee'nin sıcak kahverengi gözleri gülümseyerek bana baktı. "Elbette ücret almayacağım. Bunu bir arkadaşına iyilik olarak düşün."

Oyalandım. *Neyin var senin?*

Mükemmel bir çıkıştı ama yine de bunu kabul etmeye kendimi ikna edemedim. Biramı boşalttım ve dans pistine baktım, sonra Renee'ye baktım.

"Hey, bir tur atmak ister misin?" Ona sıırttım, o da bana gülümsedi ama *hiçbir şey yoktu.*

"Çok isterim." Onu dans pistine doğru yönlendirirken elini dirseğimin arasına soktu.

O eski püskü meşe zeminde sayısız farklı kadınla yüzlerce kilometre dans etmişim. Bazılarının iki sol ayağı vardı ve onlara bir sol ayakla dans etmenin ne kadar eğlenceli olabileceğini göstermeyi özellikle eğlenceli bir meydan okuma olarak gördüm.

Ne yaptığını bilen bir partner. Diğerleri adımların çoğunu biliyordu ve çok fazla beceriksiz olmadan bir iki dansı geçebiliyorduk.

Ama asla eskisi gibi olmadı. Hiçbir zaman o kadar kolay, rahat ve *eğlenceli* *olmadı*.

Annie'yleydi.

Başımı sallayarak en iyi arkadaşım ile ilgili düşüncelerimden kurtuldum. Uzun, çok uzun zaman önce bu konuyu hallettiğimi düşünürken, en beklenmedik şekillerde karşıma çıkmaya başlaması garipti.

Lisedeyken, Margo'yla çıkmaya başladığımda, zaman zaman aklıma gelen uygunsuz düşüncelere bir son vermek zorunda kalmıştım.

Oraya geri döndüğüm için bile kendimden nefret ettim. Margo'nun hatırası için bir utançtı. Ayrıca, *benim gibi kızlar ve senin gibi erkekler asla yürümez. Ama bize bakın, biz arkadaşlığın neden daha iyi olduğunun kanıtıyız.* Annie'nin daha önce söylediği sözler kafatasımda zıpladı ve sağ gözümün arkasında bir seğirme olarak yerleşti.

Renee tekrar gözümün önüne geldi. "Hey, iyi misin?"

Ona baktım ve göz kırptım.

Gülümsedi. "Bir an için seni kaybettiğimi sandım."

Duygularımı geri yuttum ve ona en iyi gülümsememi verdim. "Her şey yolunda."

Hadi yapalım şu işi."

Renee aslında iyi bir dansçıydı. Vücudu, sergilenmeye alışkın birinin zarafeti ve rahatlığıyla hareket ediyordu. Dansımızı izleyen meraklı gözler onu rahatsız etmiş gibi görünmüyordu. Onu döndürdüğümde ve alçalttığımda hıçkırıklara ve çığlıklara karşı geri çekilmedi. Onu dans pistinde dolaştırdığımda, vücudunu kendi dikkatini çekecek şekilde hareket ettiriyordu.

Şarkıyı dramatik bir dönüşle bitirdik ve onun bacağı kalçamın üzerinde yükseldi. Etrafımızda alkışlar patladı ve o bunu içti.

Şarkı bitip de Annie'nin en sevdiği şarkılardan biri çalmaya başladığında kollarımı indirdim ve *işte* orada, Aaron hemen arkasında olduğu halde Grudge'ın kapısından içeri giriyordu.

Başımı onlara doğru eğdim. "Hey, işte Annie ve sevgilisi."

Bir şeyler içelim."

Renee nefesi kesilmiş bir halde gülümsedi. "Kulağa harika geliyor."

Kalabalık dans pistinden çıktık ve yaklaşırken çenemi Aaron'a doğru eğdim. "Hey, dostum, ne haber?"

Sırıttı, gözleri Annie'ye doğru kaydı. "Bu harika, dostum. Gerçekten çok iyi."

Gözlerim Annie'ye kaydı. "Hey."

Gülümsemesi aydınlandı ve kirpikleri yüksek elmacık kemiklerinin üzerinde dalgalandı. "Merhaba." Grudge'ın etrafına bakındı. "Bu şarkıya bayılıyorum."

Başımı dans pistine doğru eğdim. "İstiyor musun?"

Sevgilisine doğru baktı ve Aaron omuz silkti. "Bana uyar."

Nazik gözleri tekrar benimkilere kaydı. "Teşekkürler."

Dans pistine doğru yürüdük, daha önce binlerce kez yaptığımız bir yürüyüşü bu. Kendinden emin. Rahat ve tanıdık.

Ortaokuldayken beden eğitimi dersinde iki adım ve çizgi dansı öğrenmeye zorlanmıştık. Annie ve ben eş olmuştuk ve dans konusunda birbirimize çok uygun olduğumuzu kısa sürede fark etmiştik.

İnce yeteneğini takdir ettim, ama aynı zamanda benim ipuçlarımı da okuyabiliyordu, örneğin ne zaman taraf değiştirmek, onu bir dönüş çekmek ya da biraz değiştirmek istediğimi.

Annie her zaman yanımdaydı.

Ben durup kollarımı ona doğru uzatırken şarkı etrafımızda çalmaya devam etti. Birbirimizin yörüngesine çekilmiş iki yalnız gezegenmişiz gibi içeri girdi.

Tek kelime etmeden hareket etmeye başladık. Şarkının tıngırdayan akorları üzerimizden aktı ve kalbim kaburgalarımın altında güm güm attı. Ona baktım, birlikte sallanırken gözleri tanıdık bir neşeyle parlıyordu.

Onu kendime doğru çektim ve kolumu beline doladım. Vücudunun sıcaklığı bana doğru yayıldı ve nefesi boynumu gıcıklayarak omurgamdan aşağı ürperti gönderdi. Kendimi müziğe ve o ana kaptırdım ve etrafımdaki her şey donuklaşıp kayboldu.

Gözlerimi kapattım ve kendimi ona sarılma hissine bıraktım. Daha önce kendime hiç izin vermediğim bir şekilde onun tadını çıkarıyordum. Mükemmel bir ritimle hareket ederken saçlarının ipekliği yanağıma geliyor ve şampuanının ince, narin kokusu burnuma doluyordu. Onu pistte gezdirirken kahkahaları şarkıya karışıyordu. Yumuşak sesi müzikle birlikte mırıldanıyordu.

Ben döndüm, o da döndü. Güldük ve köprüyü yüksek sesle söyledik. Kıvrımları ellerimi şekillendirdi. Göğüsleri göğsüme bastırdı ve bu gece onunla dans etmenin tamamen yeni bir his olduğunu fark ettim.

Farklı.

Kollarımla sırtının üst kısmını destekleyerek onu aşağı indirdim. Onu düzelttiğimde bana gülümsedi. Her zamanki gibi dans pistindeki diğer çiftlerin etrafında manevralar yaptık. Bazıları bizim kadar yetenekliydi, diğerleri ise sadece sallanıyordu.

Müziğe göre ileri geri. Ama birlikte hareket ettik, sanki orada başka hiç kimse yokmuş gibi tüm dans pistini sahiplendik.

Şarkı bitip karamsar bir country baladına yavaşladığında onu kollarıma aldım. Deniz mavisi gözlerine baktım, aramızdaki bağı koparamıyordum. Annie'nin nefesleri efordan pantolon gibi çıkıyordu ve zihnim bu pantolonların farklı koşullar altında nasıl ses çıkaracağına dair karanlık ve dolambaçlı yerlere gitti.

"Renee iyi birine benziyor." Annie'nin yutkunmasını ve boynundaki kasların çalışmasını izledim. "Lark güzel olduğunu söylemişti ama vay canına, gerçekten büyüleyici."

Evet, ama o sen değilsin.

"Evet. Gerçekten hoş biri."

"Güzel." Annie pazularımı sıktı ama kucağımdan ayrılmak için hiçbir hareket yapmadı. "Hadi ama Lee. Konuştuğun kişi benim."

Kiminle konuştuğumu biliyordum. Sorun da buydu zaten.

Başının üstünden bara doğru baktığımda Renee ve Aaron'un bizi izlediğini gördüm ama onlar kendi aralarında dostça bir sohbete dalmışlardı.

"Koca adamdan ne haber? Onunla işler iyi gidiyor mu?"

Küçük bir kıkırdama çıkardı. "Gerçekten hoş biri, ama bilmiyorum..."

"Yani sen randevunun *güzel* olduğunu söyleyebiliyorsun ama ben söyleyemiyor muyum? Hadi ama Annette." Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Sorun nedir?"

Yanakları pembeleşti. "Onun çiğ yiyeceklerle ilgilendiğini biliyor muydun?" Kaşlarım birbirine çarptı. "Çiğ yemek. Suşi gibi mi?"

Gülümsedi ve gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "*Her şeyde olduğu* gibi çiğ yiyecek. Elbette, suşi. Ama aynı zamanda brokoli, havuç, yulaf. Pişmiş hiçbir şey yemiyor. *Hiçbir şey yemiyor*. Bu çok garip."

Bir kahkaha attım. "Bunu bilmiyordum. Sanırım bu Momma Faye's Barbecue'nün bittiği anlamına geliyor."

Annie koluma vurdu. "Aman Tanrım, bunu düşünmemiştim bile. Evet, o ..." Başını salladı ve buklelerini savurdu. "İşte bu kadar. Bu iş yürümeyecek. Annem olmadan bir hayat yaşamamın imkanı yok."

Ağır dakikalar boyunca onun cerulean gözlerine baktım. Bedenlerimiz müzik eşliğinde sallanmaya devam ediyordu. Yıllar ve yıllar boyu birlikte hareket etme ve dans etme pratiği. Kas hafızası gibiydi, hem de en eziyetli, en acı verici ve en şaşırtıcı şekilde.

Dikkati yine bizim randevularımıza takıldı. "Bence onları kurtarmaya gitmeliyiz."

İsteksizce geri adım attım ve onu kucağımdan bıraktım. Ama o zaman bile varlığını hissedebiliyordum, sanki vücudunun bir yankısı hala benimkine basılmış gibiydi.

Kollarımı indirdim ve avuçlarımı kotumun kenarlarına sildim. "Evet, muhtemelen haklısın."

Annie yolu gösterdi ve elim sırtının alt kısmını buldu. Fazla dostça, fazla samimi bir jestti bu; her zaman yapmamaya özen gösterdiğim bir şeydi. Temas sırasında omuzlarının zıplaması ve kasılması gözümden kaçmadı. Elimi bıraktım ve cebime soktum.

Yumruğum sıkıldı ve teninin sıcaklığının avucuma ve koluma yayıldığını hissedebiliyordum.

"Vay canına," diye gülümsedi Renee. "Siz ikiniz orada harikaydınız."

Annie bir bukleyi geriye itti. "Ah, teşekkürler. Lee ve ben uzun zamandır birlikte dans ediyoruz. Sadece eğlenceli." Reddetmesi beni kızdırmıştı ama nedenini tam olarak kestiremiyordum. Annie'yle dans etmek her zaman *eğlenceliydi ama* onun bunu bu kadar kolay reddetmesi canımı sıkıyordu. Bir şeyler ters gidiyordu.

Değişiyor.

Kalabalık barı taradım, gözlerim açılan boş bir dörtlüye takıldı. "Şu içkiye ne dersin?" Annie ve Aaron'a odaklandım. "Bize katılmak ister misiniz?"

Annie başını sallayıp gülümsedi ve dördümüz masaya doğru ilerledik. Masaya oturduğumuzda bir servis elemanı içeri daldı ve siparişlerimizi alıp hızla uzaklaştı. Masanın üzerine garip bir sessizlik çökerken Renee ve Annie dans pistine baktılar.

Annie yavaşça boğazını temizledi. "Lee, Renee'nin bir zamanlar *Chicago Medics* adlı TV programında bir acil yardım görevlisini oynadığını biliyor muydun?"

Kaşlarım kalktı. Bu program bir şakaydı, tıbbi gerçeklere yakın herhangi bir şey söz konusu olduğunda çok ama çok fazla özgürlük almasıyla bilinirdi. "Şaka mı yapıyorsun?"

Renee gülümsedi ve boğazını temizledi. "Supraventriküler taşikardisi var. ALS önlemlerine hemen başlanıyor!"

Sadece göz kırpabildim.

"Whoa . . ." Aaron hayretler içindeydi.

Renee yüzünü ekşitti ve ona gülümsedi. "'Gelişmiş hayat kurtarma önlemleri' anlamına geliyor."

İleri yaşam desteği, aslında.

Aaron başını salladı, etkilendiği belliydi, sırtışı genişliyordu. "Katil."

Vay be. Hepimiz kibar, gergin gülümsemelere geri döndük.

Annie peçeteler ve içecek menüsü arasına yerleştirilmiş küçük plastik menüyü aldı. "Bir şeyler atıştırmak isteyen var mı?"

Grudge'ın sürekli gelişen menüsüne yeni bir şey eklenip eklenmediğini görmek için omzunun üzerinden baktım. Her yer değiştirdiğinde ve saçlarının bir teli havaya karıştığında gözlerimin odağı kayboluyordu. "Baharatlı mayonezli kızarmış turşu cipsi olmazsa olmaz."

Annie'nin mavi gözleri şakacı bir şekilde kıvrıldı. "Belli ki." Neredeyse menüye her geri dönüşlerinde onları sipariş ettim.

"Yapamam." Aaron karnını sıvazladı. "Sabah Hero WOD'larım var."

Annie'ye baktım, yüzündeki şaşkın ifade benimkiyle aynıydı.

"İşte bunlar öldürücü. Bugün benim için bir metcon günü." Renee gülümsemesini Aaron'a doğru çevirdi ve gamzesi derinleşti.

"Metcon mu?" Annie burnunu kırıştırarak sordu.

Renee bir omzunu kaldırdı. "Bu bir CrossFit olayı. Sen çalışıyor musun?"

Renee'nin gözlerinin Annie'nin yemyeşil kıvrımlarını inceden inceye tarayışını kaçırmadım.

"Birinin CrossFit'e meraklı olduğunu nasıl anlarsın?" Bütün gözler bana döndü. Boktan sırtışımı zar zor zapt edebildim. "Merak etme, sana söylerler."

Annie'nin havlayan kahkahası tenimde zevk dansları yarattı. Bir elini göğsüne koyarken bukleleri zıpladı ve gülünç derecede zayıf şakama kıkırdamaya devam etti.

Aaron'ın devasa alnındaki çizgi derinleşti. "Anlamıyorum."

Aaron'un yanıtı Annie'yi bir kez daha kahkaha krizine soktu. Renee Aaron'a yaklaşıp yaklaşan antrenmanı ile ilgili sorular sormaya başladı. Annie'ye bir bakış attım, gözlerinde mizahın dans ettiğini gördüm ve ona bir göz kırptım.

Dörtlü olarak bir tur içkiyi zorlukla bitirmiştik ki Annie içini çekti ve ayağa kalktı. "Hazır mısın Aaron? Yorgunum."

Renee'ye doğru baktı ve kaşlarını çatı. "Ah, tabii. Evet."

Hepimiz ayağa kalktık, Annie çantasına uzandı ve ben de ona sıkılmış bir bakış attım. "Deneme bile."

Aaron göğsünü ve arka cebini yokladı ama cüzdanını çıkarmak için harekete geçmedi.

Onu durdurmak için elimi uzattım. "Merak etme. Bu benden."

Gülümsedi. "Sağ ol, kardeşim."

İçkilerin parasını çabucak ödedim ve çıkışa doğru yürüdük. Grudge'dan yükselen müzik ve kahkahalar gece havasına karışırken kaldırımda durakladım. Kaldırımda yavaşça yürürken Renee'nin kolu Annie'ninkine takılmıştı.

"Hey, kardeşim. Renee'den hoşlanmadığını düşünüyorsan, onu aramamın bir sakıncası var mı?"

Aaron ve ben arkalarından dolanırken kadınların sessizce sohbet etmelerini izledim. Annie'nin dar kot pantolonunun altında kışının nasıl hareket ettiğini izlemek için bakışlarımı indirmemek bir savaş olsa da, gözlerim sırtlarında eğitimli kaldı.

"Hayır. Bana uyar. Ama belki birkaç gün bekleyebilirsin. Annie'yi nazikçe bırak, anlıyor musun?"

"Güzel. Harika!" Bariz heyecanını gizlemek için boğazını temizledi. "Tabii ki."

"Bu benim." Renee parlak kırmızı arabasının yanında durdu ve çantasından anahtarlarını çıkardı.

"Arabam şu tarafta birkaç blok ötede." Aaron yürüdüğümüz yerin ters yönünü işaret etti.

Annie sadece birkaç vitrin aşağıdaki üst kattaki dairesine baktı. "Yaklaştım. Kendim gireceğim."

"Arabana kadar bırakmamı ister misin?" Renee sürücü kapısına doğru eğildi ve Aaron'a gülümsedi.

Hiç vakit kaybetmeden neredeyse "Evet!" diye bağırdı.

İncelik buraya kadarmış. Kahkahamı bir öksürükle bastırdım. "İyi geceler, siz ikiniz."

Annie Aaron'a el sallayarak selam verdi ve saniyeler içinde Renee ve Aaron arabayla uzaklaştılar.

En iyi arkadaşıma baktım. "Peki."

"İki kişilik mi?" Annie gülümseyerek sordu. "Kocaman bir kaz yumurtası."

Kahkahası gece havasında üzerimizde süzülüyordu. "Hadi gel. Geri dönelim ve şu turşu cipslerini alalım."

Annie bana doğru bir adım attı ve biz Grudge'a doğru geri dönerken gülümsedi.

OceanofPDF.com

YEDİ

OceanofPDF.com

ANNIE

"Nasıl oluyor da bunları mümkün olan en kadınsı olmayan şekilde yiyebiliyorsun?" Sırıttım, yanaklarım şişti. "Elimden gelenin en iyisini yapıyorum."

Strafor paket servis kabından son kızarmış turşuyu aldım ve baharatlı mayonezin içinden geçirdim.

Bir su kulesinin kenarında bacaklarınız 130 metre havada sallanırken oturmak farklı bir dünyaya taşınmak gibiydi. Şirin kasabamız önümüzde uzanıyordu. Yollarımız birbirinin etrafından dolanıyordu ve Ana Cadde'nin çizgisini göle kadar takip edebiliyordunuz. Michigan Gölü'nün dalgaları göz alabildiğine uzanıyordu.

Yıllar önce, Margo'nun kazasından hemen sonra, Lee su kulesinin tepesindeki inişe erişim bulmuştu.

Taç takmış bir ineğin çocuksu bir yorumunu spreyci boyayla boyamak için oraya gizlice girmişti.

Aradan geçen yıllar içinde ne yeni kilitler ne de süslü yeni bir kapı, su kulesinin oturup düşünmek için sessiz bir yer olmasını engelleyemedi.

Bizim yerimiz.

Lee içini çekip başparmağındaki baharatlı mayonez kalıntılarını yalarken, "Pekâlâ, demek ki Aaron bir fiyaskoydu," dedi. Sertçe yutkundum ve gözlerimi dilinin çıktığı yerden başka bir yere bakmaya zorladım.

Eli hafifçe kalçasına çarptı. "Tamam, yapacağım."

Kaşlarım alnımdan yukarı doğru süzülürken ona baktım. Lee içini çekti ve avuçlarını birbirine sildi. "Connor'la konuşacağım. Haklısın, yakışıklı, düzgün bir adam ve iyi bir arkadaş."

Lee'ye bakmaya devam ettim, bana tuzak kurmasına ihtiyacım olmadığını ona nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum.

Sessizliğimi yanlış anladı ve hemen ekledi, "Acıma randevusu gibi bir şey değil."

Bu bir gülüşe neden oldu ve başımı salladım. "Mesele o değil. Bana onu ayarlamana ihtiyacım yok."

"Ne demek istiyorsun? Gala için bir randevumuz olsun ve açık artırmadaki sığırlar gibi sıraya girmeyelim diye birbirimize yardım ettiğimizi sanıyordum."

Bu görüntüye güldüm çünkü gerçekte hissettiklerime çok benziyordu. "Bu sabah Charles bana mesaj attı. Bir şey söyleyecektim ama Aaron'a bu kadar kısa bir süre kala iptal etmek istemedim. Bunun kabalık olacağını düşünüdüm." Omuz silktim ama Lee'nin gözlerinin içine bakamadım. "Sanırım yine dışarı çıkacağız." Ona mahcup bir gülümseme sundum. "Bana acıyacağını ve müzayedede randevu için teklif vereceğini umuyorum. Hatta belki benim eşim olarak gider, böylece her şeyi atlatabilirim."

Lee alay etti ve kızgınlığı beni şaşırttı.

"Ne?" diye sordum. Yakışıklı yüzünü gölgeleyen meraklı ifadeyi okuyamayarak sordum.

"Önemli bir şey değil. Ben sadece ..." Lee içini çekti ve kasabamıza doğru baktı. "Bence ilişkiler doğal bir şekilde gelişmeli. Sadece garip geliyor. Birini altı randevuya zorlamak."

"Zorlamak mı?" Sesim amaçladığımdan çok daha tiz çıkmıştı ama Lee sinirlerime dokunmuştu.

"Zorlamak istemedim. Sadece... Kahretsin, Annie, bilmiyorum. Açık artırmanın tüm önermesinin saçma olduğu konusunda hemfikirdiniz."

"Elbette bunun saçma olduğunu düşünüyorum ama sırf hayır işi için Stumpy Larson'la tekrar altı kez buluşmaya zorlanmak da istemiyorum. Charles'ı hiçbir şeye zorlamayacağım ama o da şehirde yeni ve belki de açık artırmanın nasıl işlediğini bilmiyordur." Omuz silktim. "Belki bilseydi -ne bileyim- bana teklif vermek *isterdi*." Eteğimin kenarındaki görünmez tüyleri karıştırdım ve Lee'nin gözlerinin içine bakmaya cesaret edemedim.

"Hey." Sesi bir derece alçalarak sırtımdan aşağıya dans eden ürpertiler gönderen bir tınıya dönüştü. "Tabii ki isteyecektir. Bir şey söylediğim için özür dilerim."

"Peki ya Emma?" Yıpranan sinirlerimi toparlayabilmem için dikkati üzerimden çekecek bir şeye, herhangi bir şey ihtiyacım vardı.

"Emma?"

"Evet, sen kasabada koştururken her şeyin sergilendiğini gördü ve buna kızmadı." Hafifçe güldüm.

Arkadaşım. "Neden onunla bir randevuya çıkmıyorsun? Onu galaya bile götürebilirsin. Gitmek için çok heyecanlı. Böylece orada biriyle birlikte olacağın için teklifler konusunda endişelenmene gerek kalmaz."

Çözüm basitti ve önceden sormamış olsam da Emma'nın buna hazır olduğunu biliyordum.

Lee içini çekti ve sessiz sokaklarımıza baktı. Arabalar kasabaya girip çıkıyordu ama o kadar aşağıdaydılar ve uzaklaşmışlardı ki sanki dünyada sadece ikimiz varmışız gibiydi. Nefeslerimiz zıt ritimlerdeydi, tek ses ağaçların arasından gelen yumuşak bir esintiydi.

"Evet, tamam," dedi Lee sonunda. "Emma ile konuş ve ilgilenip ilgilenmediğini öğren. Onu dışarı çıkarmaktan mutluluk duyarım. Ve dinle" -dirseği beni dürttü ve sonunda yeşil-gri gözleri yumuşak ama yoğun olan bakışlarıyla buluştum- "Charles şanslı bir adam. Seni elinden kaçırırsa aptallık etmiş olur."

Kirpiklerimi indirdim ve gülümsedim. "Teşekkür ederim."

Gece gökyüzü mürekkep gibi olurken ve üzerimizde yüzlerce yıldız parıldarken etrafıma bakındım. Memnuniyetle iç çektim.

"Bundan daha iyisi olamaz, değil mi?" Lee yanımda Michigan Gölü'nün engin sularına bakarak sordu.

"Hayır, sanırım öyle değil." Başımı ona yaslamayı, derin bir iç çekmeyi ve Lee ile bu anın tadını çıkarırken dünyanın eriyip gitmesine izin vermeyi çok istiyordum.

Bunun yerine, ayaklarımı dışarı attım ve Charles'la yaklaşan randevuma ve sonunda bizi ara sıra öpüşen arkadaşlardan daha fazlası olarak görmesine nasıl yardımcı olabileceğine odaklandım.

"Biliyor musun," dedi Lee sonunda sessizliği bozarak. "Bugün hayatımın en güzel günü."

Bir kahkaha attım ve en iyi arkadaşıma doğru eğildim. "Bunu hep söylüyorsun." "Evet." İç çekti. "Biliyorum."

"Bu PINOT NOIR Burgundy bölgesinden." Charles bana gülümsedi. "Bardağı yüzünüze yaklaştırın. Ciğerlerinize derin derin çekin, aromayı içinize çekin."

Charles'ın dediğini yaptım ve alkolün yanığı ciğerlerimi gıdıklarken öksürmemeye çalıştım.

"Bana ne koktuğunu söyle."

Çok düşündüm, süslü kelimeler ya da deneyimliyor olabileceğim kokuları düşünmeye çalıştım. Zihnim bulanıklaştı.

Bu iyi bir başlangıç değil.

"Keskin kokuyor, belki?"

Charles dudaklarını düzleştirdi ve başını salladı. "Hayır, bundan daha derin.

Altındaki incelikleri arayın."

"Tamam." Bardağı burnuma doğru eğdim ve tekrar içime çektim. "Karamel gibi bir şey mi?"

Bu bana sıkı bir gülümseme kazandırdı. "Bu özel çeşit, devrilmiş orman zemini, hafif çürüme ve sabah çiysiyle kokuludur. Burunda yanmış şeker ipuçları ile mükemmel bir şekilde uygulanmış bir sous-bois karakteristiğine sahiptir." Bardağını bana doğru eğdi ve selam verdi. "Bu da tam olarak karamel olarak tanımladığınız şey olabilir."

Charles burnunu bardağın derinliklerine soktu ve nazik, minnettar bir iniltiyle derin derin içine çekti.

İnce. Rot.

Neden bahsettiğini tam olarak anlayabilmek için tekrar kokladım ama şarap bana sadece içki gibi kokuyordu.

Bardağını havaya kaldırdı ve döndürdü. "Bunun üzerinde de güzel bacaklar var.

o."

Sahilde bir battaniyenin üzerine oturduğumuzda eteğimi dizlerimin üzerinde düzelttim.

"Oh, şey, teşekkür ederim," diye gülerek alay ettim.

Gözleri bacaklarıma kaydı. "Oh, demek istediğim Bunu ima etmiyordum."

"Oh, biliyorum. Özür dilerim, sadece takılıyordum. Şakaydı." Yanaklarıma sıcaklık doldu, ama sonra Charles'ın geniş avucu dizimin üzerinde yumuşadı.

"O bacakları ben de takdir ediyorum."

Gülümsedim ve rahatlardım. Charles'la hiçbir ortak noktamız yokmuş gibi hissettiğim zamanlar oldu. Mesela sabah çiği ve çürük gibi kokan bir şeyin nasıl olup da pahalı bir kadeh Fransız şarabı olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Ama sonra ikimizin de rahatlayabildiği ve sadece kendimiz olabildiğimiz başka zamanlar da oldu ve bu çok daha kolay hissettirdi. Doğal. Charles'ın beni çekici bulduğunu biliyordum ve ben de onu kesinlikle çekici buluyordum. Hatta bir keresinde onun deposunun

arkasında öpüştük ve o zaman gerçekten iyi hissettirmişti. Ama o zamandan beri

aramızda hep bir şeyler varmış gibi görünüyordu. Aşamadığımız bir engel.

Beşinci randevu civarında, ki bu doğaçlama plaj randevusuydu, erkekler Lee'yle olan ilişkim konusunda çok huysuzlandılar. Charles Lee'den hiç bahsetmemişti, bunu da biraz tuhaf bulmuştum. Lee ile yakın arkadaş olduğumuz bir sır değildi ama Charles kasabanın playboyuyla olan arkadaşlığım hakkında konuşmaktan her zaman nazıkçe kaçınıyor gibiydi.

"Bluebird Kitap Kulübü, Çöpçatanlar Galası ile ilgili ayrıntıları tamamlıyor. Sen de katılacak mısın?" Karnımı gıdıklayan gerginliği gizlemek için şaraptan bir yudum daha aldım.

"Tabii ki. Sevgili üyelerinizden biri alkol satışlarının bir kısmına sponsor olup olamayacağımı sormak için bana ulaştı. Sanırım Abel King'in bira fabrikasından biraz daha fazla çeşit sunmayı umuyoruz. Görünüşe göre Outtatowner'ın zevkleri biraz yükselmiş." Charles bana gülümsedi.

Parmak uçlarım bardağımın kenarında döndü. "Yani gidiyorsun, öyle mi?"

Bana çıkma teklif etmesi için kelimenin tam anlamıyla *can* attığım gerçeğini anlamasını umuyordum. "Sana kalanın bir bölümünün açık artırma olduğunu da açıkladılar mı?"

"O yaptı." Gülümsedi. "Aslında, açık artırma için rezervimden birkaç kasa bağışlıyorum. Bu iş için bir kazanç ve hayır kurumlarına para aktarmaktan her zaman mutluluk duyarım."

"Çok cömertsiniz. Eminim bundan çok şey kazanacaklardır." Eteğimin etek ucuna baktım. "Bilmiyor olabileceğin bir randevu müzayedesi de var." Gözlerim onunkilere kaydı ve devam etmek için kendimi zor tuttum. "Galaya randevusu olmadan katılan herkes randevu açık artırmaya katılıyor. Yani örneğin ben randevusuz gidersem ve senin gibi biri benimle randevu için teklif verip kazanırsa, o para seçilen hayır kurumuna gider ve önceden ayarlanmış bir dizi randevumuz olur."

"Bu biraz arkaik, değil mi?" Charles kaşlarını çatı.

"Öyle ve inanın bana, bazılarımız yıllardır bundan kurtulmaya çalışıyor, ancak gerçekte, yılın seçilen hayır kurumu için bir ton para kazanıyor ve doğrudan sonuç olarak birkaç evlilik teklifi oldu. Büyük finalde bir çift 'En İyi Çift' olarak ilan ediliyor. Toplanan fonları hayır kurumuna sunacak ve 10.000 dolar alacaklar." Çoğu zaman bu para güzel bir nişan yüzüğüne gitmiştir, ancak bu bilgiyi dikkatlice dışarıda bıraktım.

Aklıma hemen yaklaşan ev durumum ve bu paranın iş fikrimi hayata geçirmek için ne kadar faydalı olabileceği geldi. En İyi Çift ödül parasının tamamının olmasa da büyük bir kısmının Krallar tarafından bağışlandığı biliniyordu ama gururuma yediremiyordum, çaresizdim.

Charles'a baktım. Onunla altı kez çıkmayı *kesinlikle* başarabilir ve kasabayı en iyi çift olduğumuza ikna edebilirdim.

Omuz silktim, olduğumdan daha soğukkanlı görünmeyi umuyordum. "Sanırım bu Outtatowner'la ilgili sonsuza dek sürecek olan şeylerden biri."

Charles ilginç topluluğumuz hakkında paylaştıklarımı aldı. "Bu randevular Mavi Kuşlar tarafından mı düzenleniyor?"

Kitap kulübü kisvesi altında kasabayı yöneten seçkin bir kadınlar kulübünün parçası olmaktan gurur duyarak gülümsedim. "Yapıyoruz. Genellikle herkesi bir araya getiren çok eğlenceli, ilginç randevular oluyor. Her şeyden çok bir kasaba gösterisi." Hayatım boyunca mümkün olduğunu düşündüğümünden çok daha fazla romantik evlilik teklifi gördüğümü düşünerek gülümsedim. "Ama geçmişte her zaman iyi vakit geçirdik. Eğer iyi biriyle eşleşerseniz. Stumpy Larson'la değil."

Ona Stumpy ile olan talihsiz randevularımın özetini anlattım ve ürperdi.

"Aynen öyle." Güldüm ve şarap kadehimi bitirdim. Bardağı indirdiğimde Charles'ın gözlerinin boş bardağıma baktığını fark ettim. Onun bardağının yarısı hâlâ doluydu.

Kahretsin.

Kıkırdadım. "Çok lezzetli."

Yeni bir şişe kaldırdı. "Bunu dene. Deniz kabuğu ve armut notaları var. Bu şarap Atlantik kıyısında yetişen Melon de Bourgogne üzümlerinden yapılıyor."

Bardağı dudaklarıma götürdüm ve bir yudum aldım.

Tadı hala şarap gibi.

Sohbet koyulaştı, Charles o üzümlerin hangi bölgeden geldiğini anlatmaya devam etti ve Çöpçatanlar Galası konusu sanki unutulup gitti.

Sadece bir tohum ektiğimi ve Charles'ın müzayedede bana bir şans vermeye istekli olacağını umuyordum.

Tek ihtiyacım olan altı randevuydu.

OceanofPDF.com

SEKİZ

OceanofPDF.com

LEE

"EFENDİM. Hanımım. Lütfen, benden sonra." Ortaçağdan kalma bir hizmetli gibi giyinmiş olan ev sahibimiz, Emma ve beni Outtatowner'ın yerel tiyatrosuna götürmeden önce eğilerek selam verdi.

Son prodüksiyon bir oyundan ziyade madrigal yemeği, şövalyeler turnuvası ve şenliği içeren bir akşam yemeği ve turnuvaydı.

Bu Emma'nın fikriydi ve ben kim oluyordum da bir kadını zevklerinden mahrum bırakıyordum?

Ta ki o da bunun için giyinmemiz konusunda ısrar edene kadar. Emma'nın kıyafeti ipek ve kadife gibi görünen uzun, dökümlü bir elbiseydi. Belden oturtulmuş ve alttan genişleyerek minyon vücudunda dramatik bir siluet yaratmıştı. Elbisenin kolları uzun ve fitti, ortasındaki yırtmaç kabarık kollu ipeksi bir atleti gösteriyordu.

Elbisesinin yakası kare şeklindeydi ve kenarlarında süslü işlemler vardı. Emma ayrıca elbiseyle uyumlu ve alnının ortasına kadar inen mücevherli ve işlemeli küçük bir taç benzeri başlık takmıştı.

Bunu çok ama çok ciddiye aldığı belliydi. Kulağına fısıldamak için eğildim. "Güzel görünüyorsun."

Emma gülümsedi. "Teşekkür ederim! İyi bir kostüm partisi için can atıyorum." Gülümsemesini korudu ama gözleri kıyafetimin üzerinde gezindi. Onu suçlayamazdım. Kot pantolonum ve iş botlarımın ortaçağ dönemine uygun olmayacağını düşünerek Wyatt'ın nişanlısı Lark ve yeğenim Pickle'dan yardım almıştım.

Büyük hata.

Bu ikisi sayesinde, Lark'ın üzerime neredeyse dar gelen büyük boy bir bluzunu ve bir çift siyah pantolonunu giydim. Pickle, emniyet kemeri kullanmakta ısrar etti.

omuzlarıma şönil bir battaniyeyi pelerin olarak takmak için iğneler ve bir ortaçağ lordundan çok sarhoş bir korsana benziyordum.

Işıklar söndü ve Emma ellerini birbirine vurdu. Sesi yumuşak ve alçaktı. "Bu çok heyecan verici, değil mi?"

Yerel tiyatromuz dönüştürülmüştü. Şirket sahneye ve oturma alanına kale benzeri unsurlar eklemişti. Büyük taş duvarlar yapılmış ve karanlık bir kale hissi yaratmak için tiyatronun etrafına duvar halıları asılmıştı. Küçük sahne ahşap banklar, kasalar ve fiçılarla süslenmişti.

Tiyatronun çevresini kaplayan apliklere titrek ampuller eklenmişti. Her yerde sahte mumlar ve meşaleler vardı. Loş ışıktaki koltuklarımıza doğru ilerledik.

"Şövalyelerin masasına hoş geldiniz. Ben sizin sunucun olacağım, Marcus. Barmen size bir şey getirebilir mi?"

Emma önündeki küçük kâğıt menüye bakarken neredeyse oturduğu yerden kalkacaktı. "Benim için bir fincan Maiden's Mead, lütfen!"

İçeceklerin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadan menüye baktım. "Dr Pepper'iniz var mı?"

Marcus alay etti. "Korkarım böyle bir birayı hiç duymadım lordum."

O ve Emma bir kahkaha tufanı kopardılar. Onlara katılmamak çok gülünçtü ve ben de kıkırdadım. "Ben, uh O zaman bir Şövalye Nektarı alayım."

Marcus göz kırptı. "Elbette lordum."

O uzaklaşırken ben de önümdeki sahneye baktım. Seyircilerin karakterlerini korumaları konusundaki ısrarlara rağmen, görünüşe göre iPhone'larda sorun yoktu. Konukları koltuklarına götüren aktörlerden birkaçı loş yürüyüş yolunu telefonlarıyla aydınlatıyordu.

Rahatlamaya çalışarak koltuğuma yaslandım. "Emma, ben-"

"Dinleyin! Dinleyin! Salondakilerin dikkatine!" Hoparlörlerden gür bir ses yükseldi ve çatırdadı. "Soylu kuzenlerimiz ve akrabalarımız adına, mütevazı salonumuza hoş geldiniz diyorum. Saygıdeğer lordlar ve hanımefendiler, komşular ve akrabalar, bir madrigal ziyafeti kutlamasına hoş geldiniz. Bu akşam aramızda çok uzak diyarlardan gelen asil ve soyluları ağırlama ayrıcalığına sahibiz. Anonslar ve geçit töreni başlasın!"

Daha yakına eğildim. "Emma, bu gece geldiğin için teşekkürler."

"Şşşt!" Emma koluma vurdu. "Ve bana Leydi Emmaline de."

Koltuğuma geri yaslandım ve güldüm. Emma'yı kasabadan tanıyordum ve biraz kaçıktı ama iyi vakit geçiriyordu.

Ve iyi vakit geçirmeyi severdim.

Gösteri ve şölen, Emma ile gerçek bir sohbet yapmayı zorlaştırdı, özellikle de gösterinin ne kadar içinde olduğu için ve dürüst olmak gerekirse, aktörler bir kılıç dövüşü gerçekleştirdiğinde, bağlandım.

Tavuğun yarısını ellerimizle yemiştik -görünüşe göre çatal bıçak henüz icat edilmemişti-, çorbayı bir kadehten höpürdeterek içmiş ve hepsini eritilmiş üzümlü dondurmayla karıştırılmış Squirt olduğundan emin olduğum Knight's Nectar ile yıkamıştık.

Gösterinin sonunda yumuşak bir ışık mekânı aydınlattı ve biz de ayağa kalktık.

"Peki senin olayın ne?" Emma'nın gözleri sanki beni anlamaya çalışıyormuş gibi gövdeyi bir aşağı bir yukarı taradı.

"Benim anlaşılmam mı?"

"Evet, senin anlaşman. Kasabada biriyle çıkmak için yanıp tutuştuğun söyleniyor." Güldü. "Kimin aklına gelirdi ki? Lee Sullivan, çaresiz." Burnundan bir homurtu daha kaçtı.

"Çaresiz değilim."

Bir kahkaha attı. "Sen öyle diyorsan," diye şarkı söyledi. Ona daha fazla bilgi vermeyince gözlerini devirdi. "İyi, sırların senin olsun. Annie de bize neden tuzak kurduğunu söylemedi."

Sinemadan çıkarken, Emma diğer müşterilere dramatik bir şekilde selam vermek için zaman ayırdı ve yardım edemedim ama bunun Pickle'ın daha yaşlı bir versiyonunu şehre götürmek gibi olduğunu hissettim. Eğlenceli ve gülmek için iyi biriydi, ama romantik bir bağlantı olarak sıfır.

Olmuyor.

Yine de Emma ilginç biriydi ve çok iyi anlaşıyorduk. Eğer galanın randevu açık artırmasından kurtulmak istiyorsam, onunla bir gece daha geçirmek zor olmazdı. Arkadaş olarak gidebilirdik.

Annie'nin düşünceleri zihnimde dönüp duruyordu. Birlikte pek çok *dostça* aktivite yapmıştık ama nedense galaya kolumda o varken katılmak bana çok yakın gelmişti. Çok gerçek. Giderek artan ve kesinlikle *dostça olmayan* düşüncelerim, Outtatown'ın dedikodu değirmeninin kaçınılmaz kıvılcımıyla birleşince çok fazla olacaktı.

Tiyatronun dışında, serin kıyı esintisi Emma'nın elbisesini dalgalandırıyordu. Elini uzattım. "Leydi Emmaline, benimle tanışma onurunu

"Çöpçatanlar Galası'na katılacak mısınız?"

Ağzımı bir sırtışa dönüştürdüm ve elini dudaklarıma götürdüm. Diğer eli göğsüne gitti.

Bu doğru. Eski Lee Sullivan cazibesi.

"Oh, Lee."

Doğrudum ve gülümsedim.

Emma kaşlarını çatı.

"Hayır."

Beynim durdu. Bir randevu için geri çevrildiğim pek sık olmamıştı.

"Hayır mı?" Emma'nın kahkahası gecenin havasını doldurdu.

"Kesinlikle hayır."

Ona baktım ve o yine güldü. "Özür dilerim. Kabalık ettim. Hayır, teşekkür ederim, efendim." Durakladı. "Bekle. Bu randevuyu ciddiye almıyorsun, değil mi?" Bana acıyarak baktı. "Tatlım, bu sadece Annie için bir iyilik. Kız kardeşimle ve arkadaşım Tina'yla yattın."

Bir elimi saçlarımda gezdirdim, utancın tanıdık sızısı üzerime çöktü. "Ne diyeceğimi bilemiyorum. Artık gerçekten öyle biri değilim."

Öyle miydin?

"Umarım öyle değildir." Aramızda bir el salladı. "Ama bu konuda stres yapma. Senin hakkında söyleyecekleri harika ve *şaşırtıcı* şeylerden başka bir şey yoktu. Hatta kız kardeşim senin için mükemmel bir beyefendi dedi ki bu da bir şey ifade ediyor, çünkü kendisi erkek düşmanı olarak nam salmıştır."

Gülümsedim. "Teşekkürler, sanırım."

Birlikte Emma'nın arabasına doğru ilerledik. "Annie neden seninle çıkmam için ısrar etti?"

Emma'ya baktım ve onu gerçekten içime çektim. Sevimli, zeki, komik ve biraz da çılgındı, bu da her zaman işleri ilginç kılıyordu. Annie'nin arkadaşısıydı ve bu benim için bir anlam ifade ediyordu.

Neden olmasın?

"Annie ve ben müzayededen kaçmaya çalışıyoruz, bu yüzden galada benimle çıkmanı umuyordum. Böylece açık artırmaya katılmamış olurum. Sana güzel vakit geçirtebilirim." İki elimi de havaya kaldırdım. "Beklenti yok, komiklik yok. Seni arkadaş olarak tekrar dışarı çıkarmak isterim."

Emma homurdandı ve güldü. "Hâlâ hayır. Üzgünüm, yapamam." Emma öne doğru uzandı ve elini kolumun üzerine bıraktı. "Kişisel bir şey değil, yemin ederim. Sadece -bilmiyorum- müzayedeyi *seviyorum*." Sesi hüzünlü bir hal aldı. "Evet, eski moda ve evet, Stumpy Larson'ın benim için birinden daha fazla teklif verme ihtimali var ama bilemiyorum." Bir omzunu kaldırdı. "Bu yıl umutluyum. Randevu savaşının bu yılki yarışmadan çıkarılması fikri

hoşuma gidiyor.

ellerim." İki avucunu da gece gökyüzüne doğru kaldırdı. "Bunu evrene bırakıyorum." Emma bana bakarken yüzünü buruşturdu. "Ve Evren bana seninle gelmemem gerektiğini söylüyor."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve gülmemeye çalışarak başımı salladım. "Yeterince makul." Etrafıma bakındım, böylesine kapsamlı bir reddedilmenin ardından ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi bilemiyordum. "Yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı? Özellikle gözünüze kestirdiğiniz biri var mı? Senin için iyi şeyler söyleyebilirim."

"Sence Kraliyet Kralı orada olacak mı?" Kirpiklerini kırıştırdı. "Hiç komik değil."

"Ne? Bana bunu verdikten sonra ona çıkma teklif etmeyi düşünüyordum." Emma gömleğinin kolunu yukarı çekti ve zarif bir çiçek buketinin mini çizgilerle çizilmiş yeni dövmesini ortaya çıkardı.

Şaşırmıştım. "Kralların beladan başka bir şey olmadığını biliyorsun, değil mi?"

Emma omuz silkti. "Ben fırsat eşitliğine önem veren biriyim." Eteğini bir o yana bir bu yana savururken gülümsedi. *Bir kasabalı taraf seçmek zorunda olduğunu bilirdi.*

Emma gülümsedi ve kahverengi gözleri parladı. "Biliyor musun, arkadaşın Connor için iyi şeyler söylemek isterim."

Başımı salladım. Belki de Annie haklıydı, herkes Connor'a karşı bir şeyler hissediyor gibiydi. Aferin ona. "Ne yapabileceğime bakacağım."

Emma parladı. "Peki ya Annie? Sadece onu al."

Kaşlarımı çattım. "Yapamam. Bunu zaten denedim ve o da beni geri çevirdi."

Emma dudağının iç kısmıyla oynadı. "Evet, sanırım Charles'ın ona teklif vereceğini umuyor."

Başımı salladım. "Bu herifin nesi var? Annie *hiç kimseyle* çıkmazdı ve şimdi bu adam ortaya çıktı ve bir şekilde Annie'yi etkisi altına mı aldı?"

Alay etti. "Evet, çekici, kültürlü ve iş sahibi biri."

Bunun cazibesi ne?" Emma'nın sözlerinden alaycılık damlıyordu.

Emma'nın arabasına yaslandım ve kollarımı kavuşturdum. "Onda bir şeyler var. Annie için doğru kişi olduğunu sanmıyorum."

Emma güldü. "Neden seksi olanlar hep bu kadar aptal oluyor?" "Ne?"

"Sen bir aptalsın, ama boş ver." Elini savuştururcasına salladı. "Sanırım ne olduğunu biliyorum." Dudaklarını büzdü. "Sende şu çekici, hovarda cazibe olayı var ve bir eş bulamamak seni rahatsız ediyor."

"Sorun yok," diye yalan söyledim.

"Peki, nasıl başladı?" Ellerini aramızda dolaştırdı. "Bütün o erkek avcılığı olayı."

Ona yumuşak bir bakış attım ve o da gülümsedi. "Alınma ama. Ama cidden, bana dört randevudan daha uzun süren son kız arkadaşını söyle."

İçimi çektim. "Şey, muhtemelen ..."

Elimi saçlarımın arasında gezdirdim. *Kahretsin.*

Emma güldü. "Ben de aynen öyle düşünmüştüm."

"Sanırım son ciddi kız arkadaşım lisedeki Margo'ydu."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Kahretsin. Özür dilerim. Bu konuyu açmak istememiştim."

Omuz silktim. Rahatsız edici duyguları elimin tersiyle itmeye alışkındım ve Emma'da sanki hiçbir şeyi fazla ciddiye almayan bir şeyler vardı, belki ben de almamalıydım.

Emma'nın sesi yumuşaktı. "Annie onun hakkında pek konuşmaz ama üvey kız kardeşinin bir kaza geçirdiğinden bahsetmişti."

Sertçe yutkundum ve duygularımın uzak durmasını diledim. "Evet, oldukça kötüydü."

"Sarhoş bir sürücü olduğunu duydum."

Başımı salladım. "Evet, vurup kaçmış ama adamı bulmuşlar, bu da bir şeydir." Sanki o gece hayatımın akışını tamamen değiştirmemiş gibi omuz silktim. Kimsenin bilmediği şey, o gecenin erken saatlerinde Margo'yla Palomino Ahırları'ndaki bir düğün davetindeyken telefonda konuştuğumuzdu. Saçma sapan bir tartışmaya girmiştik ve o da içkiliydi, bu yüzden karanlık bir taşra yolunda yürümeye başladı. Ona çarpan adam 911'i arama nezaketini göstermiş ama olay yerinden kaçmıştı.

İtfaiyeye bir insan-araç kazası ihbarı geldiğinde hiç düşünmeden ambulansa atladım. Kimsenin bahsetmediği şey, küçük bir kasabada bir itfaiyeci bir çağrıya cevap verdiğinde, bunun arkadaşlarınız olduğu gerçeği. Komşuların. Kız arkadaşınız.

Olay yerine ilk gelen bendim ve Margo kollarımda öldü.

Aramızdaki sessizlik uzarken Emma içini çekti. "Siz ikiniz lisede ve sonra da askerliğiniz boyunca çıktınız mı?" diye sordu sonunda.

Başımı salladım. "İlk ve son yıl, evet, oldukça ateşli ve ağırdık. Askere gittiğimde de birlikte kaldık. Onu gerçekten sadece nadiren görüyordum.

"Eve dönmüştüm ama sık sık mektuplaşırdık." Yurtdışında geçirdiğim süre boyunca aklımı başımda tutan tek şeyin o mektuplar olduğu o günleri düşündüm. "Ben uzakta olana kadar bunu anlamamıştık. Ona sırlıslıkla aşık olmamı sağlayan şey o mektuplardı. Ondan önce, tipik liseli çocuk dramasıydı. Ne yaptıklarını bilmeyecek kadar aptal genç çocuklar. Ama o mektuplarla bir şeyler değişti. Sanırım ikimiz de olgunlaştık."

Emma'nın sesinde yoğun gözyaşları vardı. "Bu çok romantik."

"Uzun sürmedi. Eve döner dönmez yine didişmeye ve dramaya başladık. Ben döndükten iki ay sonra bile gitmişti." Alaycı bir kahkaha attım. "Romantiklik buraya kadarmış."

Emma bakakaldı. Boğazımı temizledim ve elimi yüzümden aşağı doğru kaydırdım. "Lanet olsun, özür dilerim, neden her şeyi anlattığımı bilmiyorum."

Emma bana baktı, gözleri kısılmıştı. "Ona hâlâ aşık mısınız?"

Aklıma neden hemen Annie'nin yüzünün geldiğini bilemiyordum ama çabucak bir kenara ittim. "Margo ile mi?" Başımı salladım. "Hayır. Sahip olduğumuz şeyle sahip olduğumuzu *sandığım* şeyin çok farklı şeyler olduğunu uzun zaman önce fark ettim. Çıktığım kız ve bana mektup yazan kadın tamamen farklı iki insan gibiydi. Geri döndüğümde bu ikisini uzlaştıramadım ve her şey darmadağın oldu."

"O zaman sorun ne?"

Yumuşak sesi devam etmem için beni cesaretlendirdi. Omuz silktim. "Burası büyük fikirleri olan küçük bir kasaba. Herkesin bana sürekli onu hatırlatmasından ya da aşk hikayemizi anımsatmasından kaçamazdım. Ve sürekli ailesini görmek? Çok acımasızdı. Bu beni bir pislik gibi gösteriyor ama taşındıklarında çok rahatlamıştım."

"Büyük fikirleri olan küçük bir kasaba." Emma alay etti. "Hoş geldiniz tabelasını *bu şekilde* değiştirmeleri gerekiyor. Bu çok daha doğru olur."

Başımı salladım ve onaylayarak alay ettim.

Emma iç çekti. "Bana onun anısına tutunmak bir güvenlik ağı gibi geliyor. Kimsenin sana fazla yaklaşmasına izin vermediğinden emin olmanı sağlıyor. Belki de *kalbi kırılmış zavallı Lee'ye* yaslanmak biraz fazla uygun. Kendini *veremediği için onu suçlayabilir misin?*"

Bu daha önce hiç düşünmediğim bir şeydi ama sözleri beni etkiledi. Ben onun yeni içgörüsünü düşünürken sessizce oturduk.

Sonunda Emma omzunu şefkatle benimkine çarptı. "Siktir et onları."

Ona kaşlarını kaldırdım.

Gülümsemesi genişledi. "Başkalarının fikirlerinin hayatımı yönetmesine izin vermeyi reddediyorum. Size de aynısını yapmanızı öneririm."

Kendimden başka bir şey hakkında konuşmak isteyerek Emma'ya baktım. "Şimdi tüm duygusal yükümü sana boşalttığıma göre, dinleyelim bakalım," dedim. "*Senin derdin ne?*"

Emma omuz silkti ve sinsi bir şekilde gülümsedi. "Benim bir anlaşılmam yok. Ben her yönden mükemmelim."

Ben de gözlerimi şakacı bir şekilde devirerek gülümsedim. "Belli ki."

Emma bir omzunu kaldırdı. "Gerçekte, kalbimde bir romantğim. Beyaz atlı prensimin gelip ayaklarımı yerden kesmesini bekliyorum. Birlikte gülebileceğim birini. Harika seks, bu bir zorunluluk. Yanında gerçek benliğimi sergileyebileceğim, hiçbir şeyi saklamak zorunda kalmayacağım biri."

Aklım hemen Annie'ye gitti. Gerçek beni görebilen tek kişi oydu ama bu düşünceyi aklımdan çıkardım. "Sen romantik birisin. Umarım onu bulursun."

"Teşekkürler," dedi gülümseyerek. "Edeceğim. Bir gün. Seninle galaya gelemediğim için üzgünüm." Omuz silkti. "Beyaz atlı prens falan."

"Hayır, sorun değil. Seni çok iyi anlıyorum. Ayrıca, gerçek aşkın önünde durmak istemem."

DOKUZ

OceanofPDF.com

ANNIE

Telefonuma gelen mesaja bakakaldım. Mesajı aldığımda her yıl olduğu gibi kalbim karnıma gömüldü.

BAYAN. WEAVER

Mutlu yıllar, Annie! Margo sana gülümsüyor.

Boğazımda oluşan cızırtılı yumruyu yutkunarak geçiştirdim. Her yıl doğum günümde aynı mesaj gelirdi ve Noel zamanı da neredeyse aynı olurdu. Telefon yok, kart yok, ziyaret yok, sadece mesaj.

Weaverlar iyi insanlardı. Çocukken Michigan eyaletinin koruyucu aile sistemi içinde oradan oraya savrulduktan sonra beni yanlarına almışlardı. Outtatowner'da onların yanına geldiğim için ne kadar şanslı olduğumu biliyordum.

Kızları Margo benim yaşımdaydı. Hevesli ve misafirperverdi ve anında beklenmedik bir şekilde en iyi arkadaş olduk. Margo eğlenceli ve popülerdi ve ilgi odağı olmanın tadını çıkarıyordu. O zamanlar tek istediğim arkadaşımda kaybolmaktı ama o buna izin vermedi. O ve ailesi beni yanlarına aldılar ve her zaman parçalanmış ailelerden gelmeyen kızlar için olduğunu düşündüğüm bir gelecek için bana umut verdiler.

Sorun şu ki, Weaver'lar başka bir kız çocuğı aramıyorlardı ve Margo öldükten sonra, onunla ilgili pek çok anıyı barındıran kasabada kalmak onlar için çok acı vericiydi.

Bir saniye bile düşünmeden, tanıdığım tek ailem kalkıp taşındı. Geriye kalan tek temasım doğum günümde ve Noel arifesinde attığım tek bir mesajdı.

Telefonum çaldı ve Kate'in gülümseyen yüzünün fotoğrafı ekranda belirdi. Hemen tuttuğum nefesi bıraktım ve sesime

sahte neşe.

"Hey!" diye cevap verdim.

"Kahretsin. Ağlıyor musun?"

Lanet olsun.

Kate ve ben yakındık. O Montana'ya taşınmadan önce - Lee bu göreve gelmeden önce - onu en iyi arkadaşım olarak görürdüm.

"Hayır, ben iyiyim." Boğazımı temizledim. "Özür dilerim."

"Tamam, bu gece için her şey ayarlandı. Tootie'nin yerinde olacağız. -Gizli mekanda birkaç içki içtikten sonra arka verandaya çıkın. Herkes orada olacak. Hepimiz çok heyecanlıyız!"

"Bekle, bekle, dur. Sen neden bahsediyorsun?"

Kate öfkeyle inledi. "Doğum günün, aptal. Hepimiz kutlamaya hazırız!"

Göz kapaklarımın altından yeni yaşlar süzüldü. "Oh, bilmiyordum eğer sen-"

"Doğum gününü kutlamayacağımızı düşünmedin, değil mi?" Kate araya girdi.

Bu doğrudu. Sullivan'lar her yıl doğum günümü hiç aksatmadan kutlardı. Her şey parti vermeyi çok seven anneleri June ile başlamıştı. Sanırım benim hüzünlü küçük varlığımı çocuklarla ve çok sevdiği kasabayla çevrili olmak için bir bahane olarak görüyordu.

Çocukken, Weavers ile doğum günleri bir doğum günü pastası, mumlar ve tek bir hediyeden oluşan sessiz, abartısız olaylardı. O zamanlar, bu fazlasıyla yeterliymiş gibi gelirdi.

Ama yaşım ilerledikçe, Sullivan'ların seni sarıp sarmalamasının hayal edebileceğim en büyük hediye olduğunu fark ettim. June öldükten sonra işler bir süreliğine bozuldu ve Red hastalandığında daha da kötüleşti, ancak geçen yıl hem Wyatt hem de Kate'in eve dönmesiyle işler tersine dönmeye başladı.

Sullivan'larla yapılan toplantılar bugünlerde o kadar gergin geçmiyordu ve herkes kendi havasını bulmaya başlamıştı. Bu uyum beni de kapsıyordu ve hiç bu kadar sevildiğimi hissetmemiştim. Farkında olsunlar ya da olmasınlar, Sullivan'lar sahip olduğum tek aileydi.

İşte bu yüzden Lee Sullivan hakkında kardeşlikten başka bir şey düşünmemeliydim.

Yenilenmiş bir sevgi ve aidiyet duygusu içimi kapladı. Onlarla birlikte dünyada her şey yolundaydı.

Bu sefer gerçekten gülümsedim. "Ne zaman geleyim?"

Bir toplantı tüm hızıyla sürerken Tootie Sullivan'ın evine varmak, doğrudan dönen kaosun içine adım atmak gibiydi. Tavuklar çimleri gagalıyor, Duke Sullivan'ın Üç Bacaklı Ed adındaki köpeği garaj yolundan dönen her arabayı kovalıyor ve hoparlörden yumuşak, neşeli bir müzik çalıyordu.

Sullivan çiftlik evi kısa süre önce Kate ve Beckett tarafından dönüştürülmüştü. Harap haldeki yapıyı onarmak için başlatılan tadilat, kendi başına bir hayat kazanmıştı. Kate, tarihi yenilemeyi belgeleyen bir Instagram sayfası olan *Home Again*'i başlattı ve viral oldu. Bu virallüğün bir kısmı ev tadilatı, *elli kısmı ise Kate'in eski erkek arkadaşının huysuz ağabeyinin ona sıırıslıkam aşık olmasını izlemektir.*

İç çek.

Araba yolundan aşağı inerken köpeği İki Bacaklı Ed'e dönüştürmemek için elimden geleni yaptım. Beckett Kate'i sevgi dolu bir kucağa çekti ve burnunu kahverengi saçlarına gömdü. Göğsüm sıkışmıştı. Tatlı arkadaşım için çok mutluydum.

Arabamı Kate'in cipinin yanına park ettim ve atladım.

"İşte orada!" Bayan Tootie'nin sevgi dolu sesi, bana doğru ilerlerken sohbetin ve müziğin üzerinde yükseldi.

"Merhaba, Bayan Tootie." Tüm gözlerin üzerimde olduğu düşüncesiyle yanaklarım kızardı. Kare bir kutuyu kaldırdım. "Huck'ın çilekli ravent turtasını getirdim."

Tootie'nin güçlü kolları, aramızda kutu varken beni bir anne şefkatiyle kucakladı. Yumuşak çiçek kokusu üzerime sinmişti ve ben de iç çekerek ona sarılıp rahatladım.

"Kendi doğum günü kutlamana bir şey getirmene gerek yoktu." Kutuya baktı ve bana göz kırptı. "Yine de o adamın turtasına bayıldım."

Ona sıırıttım. Tootie'nin en masum şeyleri söyleyip onları düpedüz *günahkârmış* gibi göstermek gibi esrarengiz bir tarzı vardı. Sonundaki şakacı küçük göz kırpması da yardımcı olmadı.

Etrafımdaki küçük aile topluluğuna baktım. "Bugün Red yok mu?" Göğsüm sıkışmıştı.

Tootie'nin kolu omuzlarıma dolandı. "Yola çıktı."

Yüzümde bir gülümseme belirdi. Red Sullivan erken bunama döneminden muzdarip olabilirdi ama son zamanlarda bir dizi iyi gün geçiriyordu. O

bir savaşçı ve çok tatlı bir adamdı. Bir Sullivan buluşması onsuz aynı olmazdı.

Kate kollarını açarak geniş, etrafı saran verandanın basamaklarından aşağı indi. "Buraya gel."

Bana yandan sarıldı ve ben de ona doğru eğildim. Kate doğruldu ve bana baktı, yeşil gözleri zevkle dans ediyordu. "Her şeyi planladım. İçkili mekanda kokteyller, o zamana kadar Duke babamla dönmüş olur. Akşam yemeği için partiyi üst kata taşıyacağız."

"Ve pasta!" Penny arka plandan bağırdı. "Ve pasta." Kate güldü. "Kesinlikle pasta."

Lee sırtarak ve kolunun altına küçük bir tavuk sıkıştırarak yürüdü. Kız kardeşini kalçasıyla kontrol ederek yoldan çekti. "ekil. O benim en iyi arkadaşım."

Midem takla attı.

"Bir zamanlar o benim en iyi arkadaşımды," diye karşılık verdi Kate ve dilini çıkardı.

"Montana'ya taşınan ben değilim. Ertelersen, kaybedersin." "Bu tavuk da neyin nesi?" diye sordum.

Lee küçük sarı tavuğa baktı ve gülümsedi. "Bu Henrietta."

Lee onu daha rahat ettirmek için tavuğu ayarlarken Kate güldü ve gözlerini devirdi. "Henrietta buraya geldiğinden beri onu takip ediyor. Onu yalnız bırakmıyor."

Kolunun kıvrımında rahattan da öte görünen tavuğa gıdıkladı. "O bana aşık."

Kate muzip bir sırıtışla bana baktı. "Kafayı *takmış*. Ona Azgın Henrietta diyoruz."

Lee yüzünü buruşturup onu yere bırakırken güldüm. Ondan başka kimseyi umursamadan etrafını gagalamaya devam etti. Lee beni çabucak kucakladı, sonra kolunu omzuma doladı. "Hadi seni doğum günü sarhoşu yapalım, Annette."

Evin arkasından dolaştırılıp amurluğa açılan kapıya götürölürken yanaklarımda bir sıcaklık hissettim. Tadilat sırasında Kate ve Beckett'ın uzun zamandır unutulmuş olan İçki Yasağı döneminden kalma bir içkili mekâna açılan gizli bir kapıyı ortaya çıkardıkları yer işte bu odaydı.

Kapı açıktı ve yerdeki kare deliğe baktım. Dar merdivenler yenilenmişti ama hâlâ dar ve ürüktü. Aşağıya doğru yürüdüm, elimi pürüzsüz tırabzanın üzerinde dikkatlice kaydırdım. Ayağım

Küçük basamaklardan birinde hafifçe kaydı ve Lee'nin elleri belime kenetlendi.

"Sakin ol." Derin sesi kulağımın kabuğunda dans ediyordu.

Nefesimi içime çektim. Karanlık merdivenlerden inmeye devam ederken elleri kalçalarımından ayrılmadı. En alttaki merdivene varmadan önce Kate bir ıGık düğmesine basarak küçük alanı yumuÇak, sıcak bir ıGıkla aydınlattı. Toprak ve limon kokulu ahşap cilasası gibi kokuyordu.

Biraz sıkışık bir yerdi ama içkili mekan, arka tarafında bir bar bulunan tuhaf bir dikdörtgendi. Yan tarafta sandalyeli bir masa vardı ve ortada ayakta durmak ve kaynaşmak için alan bırakıyordu.

Hepimiz içeri girdiğimizde Wyatt odanın köşesine geçerek bir pikap açtı. Kate barın arkasında durmak için tahta bir kalasın altına eğilirken yumuşak caz müziği mekânı doldurdu.

Elinde bir tepsi bardak ve geniş bir sırtıyla geri döndü. Beckett onun yanında, gömme içki dolabını karıştırıyordu.

"Vişneli cin fizz yapmak için her şeyimiz var." Kate bar boyunca kokteyl malzemelerini toplamaya başladı.

"Bunun için beni de yaz!" Lark gülümseyerek seslendi.

Lee'nin varlığının son derece farkındaydım, omzumun üzerinden Kate'in hazırlamaya başladığı malzemelere bakarken ön tarafı neredeyse sırtıma değiyordu. "Şu beyaz şimşekten biraz alacağım."

Kate güldü ve eski görünümlü bir içki şişesini ağabeyinden uzaklaştırdı. "Hiç şansın yok. Bu etiketi görmüyor musun?"

Kehribar rengi şişenin içinde hâlâ sıvı vardı ve etiketi zamanla solmuş ve yıpranmıştı. Yaşına rağmen şişenin üzerindeki *King Liquor yazısı* zar zor seçilebiliyordu.

"Bildiğimiz kadarıyla bu zehir olabilir. O zaman bile bizi yakalamak istemiş olabilirler." Kate'in ifadesi ciddiydi.

"Bilmiyorum... ." diye araya girdi Lark. "Bulduğun o hepsinin resmini hâlâ unutamıyorum. Birlikte oldukça mutlu görünüyorlardı."

"Bunu hâlâ çözemedik." Kate başını salladı. "Ve Bug King hiçbir ayrıntı vermiyor."

Gerçek şu ki, Kate'in King-Sullivan kavgasının ardındaki nedeni ortaya çıkarmaya ayıracak fazla zamanı yoktu, çünkü Beckett'la birlikte gelişen *Home Again* işine kendilerini o kadar kaptırmışlardı ki. Bu henüz çözemedikleri ilginç bir gizemdi.

Kate kendi cin fizz versiyonunu çalkalayarak bir gösteri yaptı ve her birimize kabartmalı antika kristal bardaklarda birer porsiyon doldurdu.

Barın üst kısmının altından geçerek diğer tarafta bize katıldı ve kadehini havaya kaldırdı. "Annie Crane'e, bir kızın isteyebileceği en iyi kız kardeşe."

Wyatt bardağını kaldırdı. "Annie'ye, bir erkeğin isteyebileceği en iyi kız kardeşe." "Hey!" Kate araya girdi ve Wyatt'ın derin kıkırdamasıyla koluna bir tokat attı.

Odaya.

"Annie'ye. Hayatın hayatımıza kattığı en iyi kız kardeşe," diye düzeltti Wyatt. Kalın bir şekilde yutkundum.

"Annie'ye. En şaşırtıcı, yaratıcı ve yetenekli arkadaş. Sen bulutlu bir günün güneş ışığıydın." Lark bana gülümsedi. Eğer saf güneş ışığı olan biri varsa, o da oydu.

"Bu dünyanın sunduğu tüm sevgiyi hak eden Annie'mize." Tootie bir yudum almadan önce kristal kadehiyle beni nazikçe selamladı.

Gözlerim henüz yanımdan ayrılmamış olan Lee'ye kaydı. Bana baktı.

Gözleri az önce ağzımın üzerinde mi gezindi?

Kalbim küt küt atıyordu. "Annette'e. Sen her zaman bir Sullivan olmak için yaratılmıştın."

"Duyun, duyun!" Katie bağırdı.

Boğazımda düğümlenen duyguları gizlemek için bardağımı kullandım. Sullivan'larla birlikteyken Küçük Yetim Annie değildim, bir birliğin parçasıydım.

Onların birimi.

Beckett nişanlısını nazikçe döndürerek ve Kate'i masanın yanındaki küçük açık alana çekerek kaynayan gerilimi kırdı. "Buraya gel, kadın."

Kate ve Beckett birlikte blues caz müziğine doğru ilerlediler. Birbirlerinin içinde, aşka kaybolmuş bir halde sallanıyorlardı.

Vişneli cin köpüğü burnumu gıdıkladı ve köpüklerin gergin midemi yatıştırmasına izin verdim. Her zaman böyle bir aşk istemiştım - sizi diğer kişiyle öylesine tüketen bir aşk ki, onsuz tek bir nefes almayı bile hayal edemezsiniz.

Lee'yi *Sadece Arkadaşlar* sütununa yerleştirme çabalarım rağmen, bu rolde Lee'nin görüntüleri sık sık zihnimde titreşti.

İstemediğim halde, en iyi arkadaşım diğer tüm erkeklerin yanında fena halde eksik kaldığı bir ölçü çubuğu haline gelmişti. Ama etrafıma baktığımda

Lee'nin de benim için aynı şeyi hissedip hissetmediğini görmek için riske girmeyi, *onları* riske atmayı hayal edin.

Bir grup olarak dans ettik, güldük ve speakeasy'nin havasının ve ambiyansının bizi başka bir kokteyl turuna taşımasına izin verdik.

"Yemek yiyecek miyiz? Yoksa hepiniz aşağıda aptalca sarhoş mu olacaksınız?" Duke'un tedirgin sesi dar merdiven boşluğundan aşağı yuvarlandı.

"Oh bakın! İyi zaman suikastçısı geri döndü," diye bağırdı Lee, en büyük kardeşini kıskırtmak için merdivenlerden yukarı.

"Bırak da eğlensinler," dedi Red merdivenlerin tepesinden.

Red'in sesiyle Penny keşfetmekte olduğu gizli bölmeli dolaptan çıktı ve merdivenlerden yukarı koştu. "Büyükbaba!" Ayak sesleri barın üstündeki bardakları tıkırdattı.

Kate kokteyl tepsisini kaptı ve bana şakacı bir göz kırptı. "Pickle'ı takip et. Partiyi üst kata taşıyabiliriz."

Dışarıda hava sıcaktı ama kıyı havası ağaçların arasında dans ediyordu, bu yüzden hepimiz arka verandada yemek yemeyi kabul ettiğimizde minnettar oldum. Tootie hazırladığı yemeğin üzerine titriyor, düzgün bir şekilde tabaklanmadan önce bir örnek çalmaya çalışan açgözlü parmaklara vuruyordu.

Lee yeni yapılmış ekmekten bir parça koparıp bütün gün pişirdiği sosa batırdığında, Annie onun eline vurdu. "Annie, lütfen bu çocuğu kontrol eder misin?"

İçimden havlayan bir kahkaha yükseldi. "Büyük şans." Tekrar güldüm, doğal ve kolay bir gülüştü.

Lee bana hınzırca sırtarak göz kırptı ve karnımın dönmesine neden oldu.

Verandada, büyük bir pergolanın altında, on iki kişinin rahatça sığabileceği çiftlik tarzı uzun bir yemek masası vardı. Sullivan'lar masanın etrafında toplanmış, birbirleriyle konuşuyor, gülüşüyor ve şakalaşıyorlardı. Boğazımda sert bir yumru oluştu. Bu güzel aileyi her düşündüğümde kalbimin sızlamasının üzerinden çok uzun zaman geçmemişti.

June Sullivan öldüğünde, özellikle de Red'in teşhisinden sonra bir daha asla eskisi gibi olamayacaklarmış gibi görünüyordu. Sullivan ailesinin her bir üyesine baktım.

Zamanla Wyatt eve dönüş yolunu, Lark da ona giden yolu bulmuştu.

Duke hâlâ çok huysuzdu ama yorucu çiftlik işlerinden memnun görünüyordu.

Kate sonunda Montana'dan eve dönmüş ve ev tadilatına olan aşkını keşfetmişti. Onun için Beckett'tan daha mükemmel bir eş bulamazdım.

Ve sonra Lee vardı.

En iyi arkadaşım yanımda oturuyor, kardeşleriyle birlikte gülüyor ve şakalaşıyordu. Yüzündeki gülümseme her zaman özgürce yayılırdı ama sakladığı acıyı da bilirdim. Lisedeki kız arkadaşının trajik ölümünün tek tanığı olmanın derin acısını. Kız onun kollarında ölmüştü ve Lee'nin bir parçası da onunla birlikte ölmüştü.

Ona bir kez daha bakma riskini göze aldım ve o da bana dönüp baktığında gülümsedi. Başımı nazikçe omzuna koydum. Lee'nin eli yanına düştü. Benim elim de gergin bir şekilde titredi.

Başımı kaldırdım ve Kate ile akşam yemeğindeki sohbetime devam ettim.

Gerginlik Lee'nin üzerinde dalgalanıyordu. Koltuğumda kıpırdandığımda, bana inanılmaz derecede yaklaşıyor gibiydi. Dikkatlice dirseğimi hareket ettirdim, sırtımı ahşap sandalyeye yasladım ve tüm bunları yaparken yüzümü sakın ve gülümser tuttum.

Santim santim, vücudumun onunkine doğru çekildiğini hissedebiliyordum. Nefesim hızlandı. Kalbim çarpmaya başladı.

Nefesimi içime çektim ve onun baharatlı, erkeksi kokusunu da içime çektim.

Yavaşça başımı ona doğru eğdim ve ailesi etrafımızda otururken ağızlarımızın sadece birkaç santim uzakta olduğunu fark ettim.

Aramızda sessizlik uzanıyordu.

Bunun bir başka Sullivan ailesi buluşması olduğu ve benim Küçük Yetim Annie, evlatlık kız kardeş olmadığım ama Lee ile *birlikte olduğum bir* hayatı hayal etmeme izin veremezdin.

Kadını.

Ama bunun imkânsız olduğunu biliyordum, çünkü Lee'nin hiçbir şeyi kalıcı ya da ciddi değildi. Uzun zaman önce Margo'yla birlikte gittiği o karanlık köy yolunda bir parçasının ölmesine izin vermişti.

Onun hayatındaki yerim, sadık bir en iyi arkadaş olmaktı. Bu, ne olursa olsun asla vazgeçmek istemediğim bir yerdi. Ruhumun her parçasının onun olmak için can atması önemli değildi.

Pickle yanımdaki koltuğa oturduğunda bardaklar şangırdadı. Yerimden sıçradım ve Lee ile arama mesafe koydum.

"Yeni civcivlerimi görmek ister misin?" Penny kolumu tavuk kümesine doğru çekti.

Peçetemi tabağın yanına koyarak küçük Sullivan'a gülümsedim. "Çok isterim."

Çok heyecanlıydım ve Lee'yle aramızda her ne oluyorsa biraz ara verdiğim için rahatlamıştım. Onunla birlikte yemyeşil çimlerin üzerinden geçerek neşeli, sarı tavuk kümesine doğru yürüdüm.

"Bartleby'den uzak dur. Huysuzlaştı," diye hatırlattı Lark Penny'ye.

Beckett alay etti. "Evet, o gerçek bir di-"

Wyatt boğazını temizledi ve Beckett'ı sert bir *baba* bakışıyla kıstırdı.

"Kötü adam," diye düzeltti Beckett. Kate onun yanında güldü. Bu bir Tootie'nin Old English Game horozunun Beckett'la bir alıp veremediği olduğu herkesçe biliniyordu. Kocaman olmasına, soluk sarı kafasına, pas rengi kanatlarına, siyah gövdesine ve güneşte avcı yeşili gibi parlayan muhteşem kuyruk tüylerine rağmen huysuzluğuyla bilinirdi. Çiftlik evini yenilerken, Beckett Miller'dan özellikle hoşlanmamıştı, ancak Beckett'ın Bartleby'nin cebinden bir iki kez gizlice küçük ikramlar aldığını gördüm.

Pickle elimi tuttu ve beni kümese doğru götürdü. İçerideki küçük bir alanda sadece birkaç haftalık gibi görünen yavru civcivler vardı. Yumuşak, tüylü tüyleri ve minik kanatları çok değerliydi ve küçük cik cik sesleri esintiye karışıyordu.

Penny her birini kutunun içinde işaret etti. "Bunlar Phyllis, Molly ve Benita. Bu kahverengi olan Eggburt 2.0. Ama bunu yemeyeceğiz." Omuz silkti. "Muhtemelen."

İçimden bir kahkaha patladı.

"Eggburt yemek yok." Tootie'nin sesi arkamızdan geldi ve büyük yeğenine gülümsedi.

Bacaklarımı uzattım ve Tootie'ye doğru ilerleyerek onu kucakladım. "Bugün için teşekkür ederim."

Onun güçlü kucaklamaları, duygu fırtınası içinde bir çapa gibiydi.

"Hey, seni küçük sıçan," diye seslendi Lee yeğenine. "Bakalım büyükbabanla birlikte biraz kır çiçeği bulabilecek miyiz?"

Pickle yanımdan hızla geçip amcası ve büyükbabasına katıldı, onlar da bahçeyi yaban mersini tarlalarından ayıran kır çiçekleri sırasına doğru yürüdüler.

Kolumu Tootie'nin ortasına koydum ve içimi çektim. "Kırmızı bugün çok ... iyi görünüyor."

Elimi okşadı. "Ulusal bir klinik deney için onay aldı, bu da iki haftada bir intravenöz infüzyon anlamına geliyor. İhtiyatlı bir şekilde

umutlu." Duygusallığı sesinden belli oluyordu. Kardeşi dul kaldığında ve teşhis konulduktan sonra da kardeşine ve çocuklarına bakmıştı. Bu yükü taşımakta zorlanmıyor gibiydi ama yine de ağır olduğunu biliyordum.

"Bütün dualarımı yukarı göndereceğim." Onu tekrar sıktım.

Avluda bir tur attık ve Sullivan ailesinin geri kalanının toplandığı yere geri döndük.

"Gidiyor musun?" Kate Wyatt'a sordu.

"Tabii ki gidiyorum. Hayır işi için." Lark gülerken Wyatt ellerini kalçalarının üzerine koydu.

"Sen sadece bana sahip olduğun ve açık artırmaya çıkmayacağım için gidiyorsun. Ayrıca, eğer açık artırmada *olsaydım*, başka kimsenin bana teklif vermesine izin vermezdin." Lark kollarını Wyatt'ın beline doladı ve sıktı.

"Aynen öyle. Benden daha fazla teklif vermeye çalışanlara meydan okuyorum."

Lark ona caka sattı. "Senin için verilen tekliflerin artmasına izin verirdim ve son dakikada hepsini hayal kırıklığına uğratmak için araya girerdim."

"Dikkatli olmanız iyi olur," diye ekledi Duke. "Bayan Tiny acımasız olabilir." "Peki ya sen Katie?" Lark sordu.

Kate gülümsedi. "Beckett ve ben önümüzdeki hafta sonu meşgul olacağız. Yeni bir evle ilgili bir ipucumuz var ve eğer evi alırsak her şeyin hazır olduğundan emin olmak istiyoruz."

"Duke . . . ?" Kate en büyük ağabeyini dürtükledi.

Duke'un yüzü buruştu. "Yok artık. Gala, hayırseverlik kılığına bürünmüş bir et pazarı."

"Hadi ama," diye takıldı Lark.

"Her zaman çok ciddisin," diye dalga geçti Kate Duke, kaşlarını çatarak ve gülerken. "Annie gidiyor, biz de ona destek olmak için orada olacağız." Gözleri

hep birlikte bana doğru kaydı. Burnumu kıvırdım, *herhangi bir şey* düşünmeye çalıştım.

O saçma galadan kaçmak için bir bahane.

Belki de Emma haklıydı, bu olaya yanlış bakıyordum. Müzayededen korkmak yerine tavrımı değiştirmeliydim. Lisede Lee gibi oğlanlar Margo gibi kızlarla çıkardı. Mükemmel dişleri, parlak sarı saçları olan ve çilleri olmayan popüler kızlarla. Güneşte yanan ve saçları düz lüle ile Palyaço Krusty arasında gidip gelen tuhaf, ilginç sanatçı arkadaşlarıyla çıkmazlardı.

Bir zamanlar başka biri olabileceğimi düşünmüştüm. Ama artık o kız değildim ve Sullivan'lar kendime olduğum gibi değer vermemde büyük rol

oynadılar.

Lee'nin uzun bacakları aramızdaki mesafeyi tüketirken, iç çekerek bahçeden solmakta olan güneşe baktım. "Bir telefon geldi. Oakey hastaymış ve yerine bakmamı istediler."

Gruptaki gerginlik hemen ortaya çıktı. Lee'nin gözleri Duke'unkilere kaydı. "Babamı geri getirebilir misin?"

Duke'un yüzü sertliğini korudu. "Elbette."

"Doğum gününde seni ektiğim için üzgünüm, Annette. Görev çağırıyor." Lee'nin soğuk yeşil arduvaz gözleri bana bakıyordu ama gülümsemesi gergindi. Beklenmedik telefonlar onu her zaman gerginleştirirdi ve bu gerginlik aramızdaki görünmez bağı gererdi.

"Kutlamayı bitireceğiz. Gece daha yeni başlıyor." Kate bana gülümseyerek güven verdi.

Ne yaptığımı bilen tek kişi oydu. Margo'nun nasıl yalvarıp yakardığını. Ona yardım ettiğimi ve iyi bir arkadaş olduğumu düşünürken, her şey bambaşka bir şeye dönüşmüştü. Ama tıpkı bunun gibi bir acil durum çağrısı hepimizin hayatını sonsuza dek değiştirmişti. Sadece Margo bizden alınmamıştı, Lee'ye gerçeği söyleme fırsatım da ölmüştü.

Ona sıkıca gülümsedim ve zayıf bir veda eli salladım.

Eğer Lee ondan uzaklaşmak istemiyorsa, benim uzaklaşmam gerektiği açıktı. Galaya açık bir zihin ve açık bir kalple gidecektim.

Ama dehşet verici bir düşünce zihnimin içine girdi ve kendini bir döngüde çalıştırdı.

Lee öğrenirse hepsini kaybederim.

ON

OceanofPDF.com

ANNIE

Lee hiçbir yerde yoktu ve ilk kez rahat bir nefes aldım. Onun yakışıklı yüzü suları bulandırmadan rahatlamak ve Çöpçatanlar Galası'nı en iyi şekilde değerlendirmeye çalışmak çok daha kolay olacaktı.

Eğlenmek için buradayım.

Kelimeler bir mantra gibi tekrar tekrar içimden geçti.

Matchmakers Gala gibi süslü bir isim için Outtatowner'ın lise spor salonunda görünürde bir balo elbisesi yoktu. Bununla birlikte, orta boy şifon parti elbisesi ile kadınsı tarafıma eğilmek için biraz çaba sarf ettim. Yeşil ve grinin karışımından oluşan bu renk bana her zaman Lee'nin gözlerini hatırlatmıştır.

Kahretsin. Boşver onu.

En iyi arkadaşım la ya da onun gözbebekleriyle hiçbir ortak yanı olmayan *dumanlı, sarkık* yeşilimsi bir gri.

Elbise kolsuz ve yüksek boyunlu olmasına rağmen anahtar deliği dekolteyi ima ediyordu. Tırnaklarımı bile çömlek kilinden arındırmış ve tamamlayıcı bir allık pembesine boyamıştım. Saçlarım düzensizdi, bu yüzden yanlarını kulaklarımın arkasına tutturmuş ve geri kalanının sırtımdan aşağı dökülmesine izin vermiştim.

"Bunu kullanabilirsin gibi görünüyor." Lark elinde iki kadeh köpüklü şarapla göründü.

Hemen bir tane aldım ve sesli bir iç çekiş yapmadan önce içimi çektim. "Teşekkür ederim."

Gözleri kocaman açılmıştı. *Kadınsı enerjiyi kullanmak buraya kadarmış.*

"Özür dilerim. Gerginim."

"Olma." Eğildi. "Bunu zaten kontrol altına aldım." Sırtışı genişlediğinde ve omzunu kaldırdığında, panik derimin altında dans etti.

"Neden bahsediyorsun sen? Ne yaptın sen?"

Lark güldü. "Hiçbir şey, gerçekten. Sadece Wyatt'ın Stumpy Larson'ı kontrol altında tutmasını sağladım ve Bay Attwater'a randevu açık artırmasıyla ilgili birkaç ince ipucu vermiş olabilirim."

"Yapmadın."

Sırıttı. "Ben yaptım."

Gözlerim kalabalığı taradı ve avuçlarım terlemeye başladı. Wyatt köşede içki almak için bekliyordu ama Stumpy Larson'a doğru hançerler fırlatıyordu. Adam Wyatt'ın bakışlarını yakalayınca geri çekildi.

İçimden bir kahkaha yükseldi. "Oh, Lark." Omzunu sıktım. "Teşekkür ederim."

"Herkesin dikkatine!" Sissy Teyze'nin sesi ses sisteminde çıtırdadı ve kalabalığın üzerine bir sessizlik çöktü. "Outtatowner'ın yıllık Çöpçatanlar Galası'nda bulunduğunuz için hepinize teşekkür ederiz! Bu Batı Michigan geleneği neredeyse bir asırdır güçlü bir şekilde devam ediyor! Remington County Tarih Derneği'ndeki kayıtlarda 1930'ların ortalarına kadar uzanan benzer bir yerel müzayedenin belgeleri var!" Kibarca "ooh" ve "aah" sesleri etrafımı sardı.

"Şimdi lütfen sessiz müzayedemizdeki tüm cömert ve düpedüz harika ürünleri görmek için dış çevreye doğru ilerleyin. Açık arttırma saat sekizde sona erecek ve gecenin herkesin en sevdiği bölümüne, *canlı* Çöpçatanlar Randevusu Müzayedemize geçeceğiz!"

Kalabalıktan hafif bir alkış sesi yükseldi ve karnım sıkıştı. Spor salonunun karşısında Charles'ı gördüm.

Siyah bir takım elbise, beyaz bir gömlek giymiş ve siyah kravat takmıştı. Saçları geriye doğru taranmıştı ve yüzü yeni tıraş edilmişti. Onu gördüğümde *herhangi bir şey* hissetmek için kendimi zorladım.

Nefesimi tuttum.

Bir. İki. Üç.

Durakladım.

Ne? Gerçek. Sikeyim.

Charles'ın çok yakışıklı görüntüsüne fiziksel tepki vermememin sinirden kaynaklandığına dair kendime söz verdim.

Lark kolunu benimkine doladı. "Etrafta dolaşalım ve paramızı neye harcayamayacağımıza bakalım."

On altı yaşındaki Buddy Green adında bir garson geldi ve boş bardağımı onun tepsisine koydum. Lark ve ben birlikte spor salonunun etrafında bir daire çizdik.

açık artırmadaki eşyaları kontrol etmek için.

Duke Sullivan ile bir günlüğüne çiftçi. *Buna kesinlikle ikna oldu.*

Charles'ın kişisel şarap mahzeninden bir şarap koleksiyonu.

Bendeniz tarafından bağışlanan altı çömlekçilik dersi.

Abel King'in bira fabrikasından dört kişilik bira fabrikası turu.

Sugar Bowl'daki Huck Benton'dan bir yıl boyunca ayda bir turta.

Royal King'den bedava dövme.

Outtatown İtfaiye Departmanı seksi itfaiyeci takvimi. *Ben de ona teklif vereceğim.* Teklif sayfasına baktım. *İki yüz dolar mı?*

Güldüm ve memleketime duyduğum sevgi içimi kapladı. Cömert, ilginç ve düpedüz komiktiler.

Lark'a döndüm. "Onsuz yaşayamayacağın bir şey görüyor musun?"

Sırıttı. "Wyatt'a senin çömlekçilik derslerini istediğimi söyledim bile."

"Lark! Sana bedava ders vereceğimi biliyorsun. Bunu yapmana gerek yok.

Bunu yap."

Bir omzunu kaldırdı. "Bu hayır işi için. Ayrıca, Stumpy Larson'ın *Blue Star Highway'de kişisel turundan daha iyi.*"

Ürperdim, sonra güldüm. "İyi karar."

Birlikte kalabalığın arasından geçtik. Bayan Fritz'le göz göze geldik ve eğilip fısıldamadan önce bana gülümsedi. "Paramı o yakışıklı Bay Attwater'ın seninle çıkmak için teklif vereceğine yatırıyorum!"

"Teşekkür ederim, Bayan Fritz. Bu çok hoş olurdu."

Eli benimkini sıktı. "Hepimiz sizi destekliyoruz!"

Ben cevap veremedim Bug King boğazını temizledi ve Lark ile ben ona doğru döndük. "Affedersiniz." Elinde bir pano vardı ve gözlükleri burnunun ucunda tünemişti. "Çöpçatanlar'ın Randevu Müzayedesine katılacağını teyit ediyordum, Annie?"

Boğazımı temizledim. "Evet, hanımefendi."

"Ya Lee?" Gözlüklerinin kenarından bana baktı. Omuz

silkim. "Onu görmedim."

Kaşları daha da çatıldı. Bir dizi başarısız tanışma randevusunun ardından Remington County'nin en çok aranan bekârının açık artırma bloğuna çıkabileceği haberi kasabada yayılmıştı. Bu yıl, Remington İlçesi Çocuk Koruma Hizmetleri için büyük para anlamına geliyordu. Sistemde geçirdiğim zamanı düşününce göğsüm sıkışmıştı.

Listesini tekrar kontrol etti ve bana üzerinde sekiz rakamının yazılı olduğu küçük bir karton daire uzattı. "Lütfen on dakika içinde sahnede buluşalım."

Sertçe yutkundum. "Emin olabilirsiniz."

Lark elini çıplak koluma sürttü. "Eğlenceli olacak! Bu iş sende."

İçimi çektim ve güldüm. "Bu kasaba çok tuhaf."

"BAŞLAMADAN ÖNCE, lütfen çok katı kurallarımızı hatırlayın." Mavi Kuşlar'dan tatlı ve yaşlı bir kadın olan Mabel boğazını temizledi ve mikrofona yüksek sesle konuşarak bir kağıt parçasından okudu. "Çöpçatanların Randevu Müzayedesini sadece eğlence ve hayır amaçlıdır. Hiç kimse kendi isteği dışında randevulara dahil edilmeyecektir."

Burnumdan bir homurtu çıktı ve tüm gözler bana döndü.

Sikeyim.

Arkama baktım, yüzüm ısınırken sesi çıkaran başka biriymiş gibi davrandım.

Mabel gülümsedi ve devam etti: "Kazanan her çift için önceden ayarlanmış altı randevu var. Çiftlerin katıldıkları her randevu için, Çöpçatanlar Galası yönetim kurulu seçilen hayır kurumuna memnuniyetle ek fon bağışında bulunacaktır. Her birine bir numara verilmiş uygun bekar ve bekar adaylarının bir listesi var. Rastgele bir numara seçeceğiz. Bir bekar ya da bekarlığa veda partisine katılmaya hak kazandıktan sonra, o kişi zaten kendini adanmış demektir ve başka biriyle çıkmaya uygun olmayabilir. Hadi başlayalım!"

Kalabalık tezahürat yaptı ve grup davul çaldı.

"İlk olarak . . ." Küçük sepeti karıştırdı ve kalbim hızla çarpmaya başladı. "Chad McClintock."

Outtowner'da *Diğer Uzun Chad* olarak bilinirdi. Çünkü *Uzun Chad* lakabı çoktan verilmişti ve 1.80 boyuyla *uzun boyluydu*.

Diğer Uzun Chad merdivenlerden çalımla çıktı ve grup çalarken dostça bir el sallama ve geniş bir gülümsemeyle sahnede yürüdü. Hatta dönüp küçük bir popo kıpırtısı yaptı ve bu da kalabalığı hiplamalar ve bağırımlarla canlandırdı. Gülmemek elde değildi. Sıkıca tuttuğum ellerimi bıraktım ve şehrimin yaşamaya çalıştığı *eğlenceye kendimi* bırakmaya çalıştım.

Her şey bu kadar ciddi olmak zorunda değildi.

"Dinleyelim bakalım, bayanlar ve baylar. Bu genç adam için ne duyuyorum?"

"Beş dolar!" Bayan Tiny kalabalığın arasından bağırarak açık artırmayı başlattı. "On dolar!" Kocası kaşlarını çatarken Sissy Teyze genişçe gülümsedi

ona.

"On beş!" diye seslendi bir başkası arkadan.

"Yirmi!" Bayan Tiny el çantasını göğsüne yaklaştırdı.

"Bayan Tiny'den 20 dolar aldım. Bir kez gidiyorum. İki kere. Satıldı!"

Bayan Tiny sahneye doğru ilerlerken kalabalık alkışladı ve Diğer Uzun Chad eğilerek elinin üstünü öptü.

Mabel elini tekrar kâseye daldırdı. "Dört numara, Huck Benton!"

İri yarı fırıncımız sahneye çıkarken kalabalıktan alkış sesleri yükseldi. Diğer Uzun Chad'in aksine, gösteriş yapmıyordu. Bunun yerine, ayaklarını genişçe dikmiş ve kalın kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş bir şekilde durdu.

Lark'a fısıldamak için eğildim. "Müzayedeye sadece *bekarların* katıldığını sanıyordum?"

Lark kıkırdadı. "Söylentiye göre Sylvie King onun adını şaka olsun diye yazmış ve herkesin gözünden kaçmış."

"Yirmi!" Zavallı Mabel daha teklifi açamadan, arkadan biri kalabalığın arasından bağırdı.

"Otuz!"

"Kırk!"

"Elli dolar!"

Teklif verenlerin bağırışları birbirinin içine geçmeye başladı. "Sanırım elli tane duydum," diye seslendi Mabel mikrofona.

Soldan, Huck'ın nişanlısı Cass, omuzları geride ve gözlerinde ateşle sahneye doğru ilerledi. Mabel'in mikrofonuna doğru eğildi. "Beş yüz dolar!"

Kalabalık tezahürat yaparken soluk soluğa bir mırıltı yayıldı. Huck kahkahalarla başını geriye attı.

"Satıldı!" Mabel içten bir kahkaha atarak mikrofona seslendi.

Huck Cass'i kucakladı ve kalabalık kükrerken onu bir çemberin içinde döndürdü.

"Pekala," dedi Mabel. "Bu çok heyecan verici! Sırada ... var." Panoya baktı. "Annie Crane!"

Gözlerim kocaman oldu. *Kahretsin.*

Elimi kaldırdım ve sahneye doğru yürüdüm. Lark şakacı bir cesaretlendirmeye popomu tokatladı ve ben de gözlerimi ona diktim. Birkaç ıslık ve çığlık beni gergin bir kahkaha atmaya zorladı, ta ki kenardan bağırmanın Lark olduğunu görene kadar. Bana hızlı bir göz kırptı.

"Buraya gel canım." Mabel bana yanında durmamı işaret etti. "Bayanlar ve baylar, işte karşınızda! Kızıl saçlı ve yetenekli sanatçımız. Açılış teklifi için ne duyuyorum?"

Kalabalığa bakarken gergin bir şekilde güldüm. Bir parçam Charles'ı görüp utancından ölmezdi.

"Elli dolar." Gözlerim sağa döndüğünde Charles'ın genişçe gülümsediğini gördüm. İçimi bir rahatlama kapladı.

"Yetmiş beş." Sesi tanıyamayınca etrafıma bakındım ve Royal King'in bana sırtıttığını gördüm.

Ne oluyor be?

Kral'ın bana teklif vermesiyle kalabalığın içinden ince bir soluk yükseldi. Herkes Sullivan'larla olan bağımı biliyordu.

"Yüz." Charles bana güven verici bir gülümseme verdi. Mabel atladı. "Bir kere gidiyorum. İki kez. S-

"Bir elli." Royal kollarını kavuşturdu, ön kollarındaki dövmele takım elbisesinin ceketinden ellerinin üst kısmına taşıyordu. Gözlerinde tehlikeli bir parıltı vardı.

"İki yüz!" Lee, arkadaşlarını ve komşularını geçip sahneye doğru ilerlerken sesi kalabalığın üzerinde gürledi.

Gözlerim kocaman oldu ve kalbim kaburgalarıma çarpmaya başladı.

"İki elli." Royal'in çenesindeki kaslar sanki bir gülümsemeye karşı koyuyormuş gibi seğirdi.

"Beş yüz dolar." Charles'ın zarif sesi kalabalığın gürültüsünün üzerinde yükseldi.

Rahatlayarak iç çektim.

"Bin dolar." Charles'a dik dik bakarken Lee'nin gözlerinde ateş vardı. Arka plandan Royal güldü.

Beynim devre dışı kaldı.

O ne yaptı?

"Satıldı!" Mabel mikrofona doğru bağırdı. Kalabalık tezahürat ve alkışlarla patladı. "Tamam, t a m a m . Bu heyecan vericiydi, ama bunu

Hayırseverlik parası geliyor. Sırada ... var." Mabel'in sesi arka planda kayboldu ve ben de uyuşuk bir şekilde sahneden indim.

Lark gözlerini kocaman açarak merdivenlerin dibinde durdu. İlerlemeye devam ettim, onu geçtim ve spor salonundan çıktım. Hava almaya ihtiyacım vardı, koridorda koştum. Çıkış kapısını iterek gece havasına açtığımda beni sadece topuklarımın sert zeminde çıkardığı tıkırtılar takip ediyordu.

Ellerimi kalçalarımın koydum, hâlâ birkaç dakika önce olanların etkisindeydim.

"Annette."

Lee'nin sert sesine döndüm.

"Ne yaptın sen? Neden yaptın?" Nefesim kesilmişti. Kafam karışmıştı. *Öfkeliydim.* Ona bir adım daha yaklaştım. "Beni Royal'den korumak için olsa anlardım ama kazanan Charles oldu! Neden-"

Bir kalp atışı kadar kısa bir sürede Lee alanımı doldurdu. Beni kendine çekerken iri eliyle enseme kavradı. Ağzımı kendine çekmeden önce sadece bir saniye tereddüt etti.

Yakıcı bir öpücükle Lee Sullivan kuralları tamamen değiştirdi.

OceanofPDF.com

ON BĪR

OceanofPDF.com

LEE

En iyi arkadaşımı öpüyordum.

Öpüşme-yutma değil.

Ağzım daha önce milyonlarca kez yapmışım gibi onun üzerinde gezindi. Her seferinde Annie'yi öpmeyi hayal ettiğim gibi.

O da beni öpüyordu.

Boğazında yumuşak, muhtaç bir inilti mırıldandı. Öpüşmeyi derinleştirdim, dilimi dudaklarında gezdirdim ve giriş talep ettim. Bana doğru açıldı ve ben de ileri atılarak onu binanın tuğlalarına doğru bastırdım. Sert vücudum onunkini kapladı.

Aletim seğirdi ve aramızda sertleşti. Derimin altında milyonlarca elektrik kıvılcımı tutuştu.

Açıyı derinleştirmek için başını eğdiğimde elim yumuşak buklelerine dolandı. Elimin altında kalp atışları hızlandı.

Birçok kadını öpmüştüm ama hiçbiri onunla kıyaslanamazdı.

Annette'im.

Vücudunun yumuşak kıvrımları benimkinin sert hatlarına mükemmel bir şekilde uyuyordu. Elleri belimi kavradı, gömleğimin kumaşını sıkı yumrukları arasına aldı.

Kalçamı bacaklarının arasına sıkıştırdım ve kalçaları öne doğru en ufak bir hareket yaptığında inledim. Serbest kalan kolum beline dolandı ve vücudunu kendime doğru çektim. Ayak parmaklarının üzerine kalktı.

Diğer elim kafatasının tabanından boynunun sütununa, oradan da aşağıya doğru hareket etti.

Aşağıya.

Elim göğsünün yemyeşil tepesinde gezindi. Kaba avucum meme ucunun sert ucunu sıyırdı ve o gergin tomurcuğun farkındalığı doğrudan sikime bir şimşek gönderdi.

Elbisesinin altına dalmak istedim. İç çamaşırını bedeninden ayırmak ve onu uzun, derin ve sert bir şekilde binanın yan tarafına yaslamak.

Parmaklarım göğüs kafesinin üzerinde geziniyor, göğsünün alt kıvrımını okşuyordu. Annie'nin kolları boynuma dolandı. Başparmağımın göğüs ucunun sert ucunda gezinmesine izin verdim.

Her şeyden çok ağzımın orada olmasını istiyordum. Kalçalarım onu tuğla duvara daha sert bastırarak ileri doğru itti.

Omuzlarımı itti ve ben de bir adım geri attım. Eli şişmiş ağzına gitti. Gözleri kocaman açılmıştı, nefesi kesilmişti. "Ne yapıyorsun?"

Geniş gözlerle ona baktım. *O da hissetmemiş miydi? Değişimi?*

"I . . . Ben ..."

"Tanrım, Lee!" Annie omuzlarını kaldırarak yanımdan geçti ve otoparka doğru koşmaya başladı. "Siktir," diye mırıldandım. "Annette! Bekle!"

Bir sıra arabanın arasında kaybolmadan önce arkasına bakmadı.

İçimi çektim ve kendimi binanın duvarına yasladım. Okula geri dönüp ailem ve toplumumla az önce yarattığım olay yüzünden yüzleşecek cesareti kendimde bulamadım.

Kuşkusuz binlerce soru sorulacaktı. Yıllar boyunca insanlar Annie ile benim aramda bir şeyler olduğunu düşünmüşlerdi - hayatımız boyunca inatla reddettiğimiz bir şey. Zamanla bu spekülasyonlar, *Annie'nin Lee'yle asla birlikte olmayacağı gibi* yorumlara dönüştü. *Ona bir bakın. O bir playboy ve Annie de çok iyi bir kız.* Bu düşünceyle birlikte kabaran öfkemi bastırdım.

Haklı oldukları gerçeğinden nefret ediyordum.

Bir anlık dikkatsizliğimle dostluğumuzun temelini sorgulamaya açmışım.

Tipik Lee.

Onlarla yüzleşmek yerine kamyonetime doğru yöneldim. Annie'nin beklediğini görmeyi umarak park yerini taradım. Belki hissettiğim her neyse açıklayabilirdim. Ondan hiçbir iz bulamayınca cebimden kamyonetimin anahtarlarını çıkardım, içine girdim ve eve doğru yola koyuldum.

Daireme girdiğimde anahtarlarımı Annie'nin yaptığı tabağın içine, masanın üzerine attım. Elbise gömleğimi pantolonumdan çıkardım ve

düğmeleri. Yatak odama doğru yürürken, Annie ile paylaştığım öpücük yüzünden aletim hâlâ sertti.

Ellerimi banyo lavabosuna dayayıp başımı sarkıttım. Hâlâ öfkeliydim, sadece öpücükten değil, Charles'ın neredeyse onunla randevuları kazanmış olduğunu fark etmekten de.

Randevularım.

Royal'in onun için teklif vermesi beni rahatsız etmemişti. O bir bok karıştırıcıydı ve bunu herkes biliyordu. Ama Charles kendini beğenmiş gülümsemesiyle öne çıktıği an, kendimi kaybettim.

Düşün suyunu ılıktan biraz daha yükseğe çevirerek kalan giysilerimi çıkardım ve içeri girdim. Soğuk su gergin kaslarımın üzerinde hareket etti ama azgın ereksiyonumu sakinleştirmek için hiçbir şey yapmadı.

Belki kendi kendime yaptığım bekârlık yüzünden, belki de Annie'nin muhteşem parti elbisesi içindeki görüntüsünden. Belki de *sonunda* onu öpmek ve kendime ait olduğunu iddia etmek için duyduğum dürtüye boyun eğdiğim içindi. Her neyse, onu her düşündüğümde sikim kabarıyordu.

Gözlerimi kapattım ve elimi ağrıyan sikimin etrafında kenetledim. Daha önce binlerce kez yaptığım gibi onu düşündüm. Ellerim yuvarlak kalçalarının üzerinde gezinirken onun pürüzsüz kıvrımlarını önümde hayal ettim.

Öpücüğünün tadını hâlâ ağızda hissedebiliyor ve dilimin omzundaki çillerin üzerinde süzüldüğünü hayal edebiliyordum. Dişlerimi köprücük kemiğinin narin derisi üzerinde gezdiriyor ve altımda titrediğini hissediyordum.

Dudaklarından yumuşak bir inilti kaçıyor ve ağızımın altındaki ince derinin altında kalp atışları hızlanıyordu. Kolları boynuma, bacakları belime dolanıyor, tırnakları sırtımdaki deriyi ısıyor, vücuduna taparken beni ileri doğru teşvik ediyordu.

Onun Küçük Yetim Annie, en iyi arkadaşım ya da asla unutmamam gereken kadının üvey kız kardeşi olmadığını hayal ettim.

Onun yerine, sadece Annette'ti.

Benimkini.

Kalçalarımı bacaklarının arasında hareket ettirirken ve sikimin başını parlayan amına doğru sürüklerken onu çıplak, nefes nefese ve açgözlü bir halde yakalayacaktım.

Lütfen.. kulağıma fısıldadı.

Sikimi okşarken inledim. Edepsiz konuşmaya başladığımda, ona yapacağım şeylerin her iğrenç detayını anlattığımda, dolgun pembe dudakları

seksi küçük bir *oh'un* parçası. Mavi gözleri beklentiyle büyür ve sersemlerdi.

Başımı kalçalarının yumuşak yastığının arasına gömüp, kalçaları yüzüme sürtünene kadar klitorisini çalıştırdığım fantezim gözümün önünden geçti. Meme uçlarıyla oynamak için uzandığımda homurdanıyor ve daha fazlasını istiyordum. Onunla yapmak istediğim tüm kirli, lezzetli şeylerden korkmazdı, çünkü beni tanıyordu. Bana güvenirdi.

Annie ona bakmak için her şeyi yapacağımı biliyordu, sanki bu benim ölüm yeminimmiş gibi.

Aslında, benden bunu isterdi.

Beg.

Başımı arkaya attım ve duşa inledim. Fantezi çok fazla hale geldiğinde, yumruğumu sıktım ve daha sert ve daha hızlı pompaladım. Adı umutsuz bir inilti olarak kaçtı. Duş fayansına karşı sert, sıcak darbelerle boşaldım, bir elim dizlerimin bükülmesini önlemek için kendimi destekliyordu.

Kalp atışlarım sakinleştiğinde suyu daha da soğuk hale getirdim ve buz gibi duşun yüzümde ve boynumda gezinmesine izin verdim. Eve sağ salım varıp varmadığını merak etmekten kendimi alamıyordum. Yaptığım şey için bana gerçekten kızgın olup olmadığını merak ediyordum. Hâlâ kızgın mıydı? Heyecanlı mıydı? Randevularına teklif vermekle yanlış bir karar verip vermediğimi merak ettim.

Ama ona teklif vermek *doğru* hissettiren tek şeydi. İster kabul etsin ister etmesin, Annette'le aramızda bir şeyler vardı.

Ve bunu ona kanıtlamak için altı randevum vardı.

ON İKİ

OceanofPDF.com

ANNIE

Vücudu, ağzı, elleri.

Tanrım, şu eller.

Hayır.

Radyonun sesini açtım ama Van Halen bile Lee'nin dün gece beni öptüğü düşüncesini bastıramadı.

Dükkânda seramik tabaklarla uğraşan yaşlı bir kadın bana ve müziğin sesine kaşlarını çatınca müziğin sesini kısıtım ve ona mahcup bir gülümseme verdim. "Özür dilerim."

Dikkatimi tekrar çarkımın üzerindeki çömlek parçasına verdim ama hiçbir şey doğru değildi. Duvarlar eşit olmayan bir kalınlıktaydı, eğri büğrü ve sarkıktı. Konseptin kendisi *de bir garipti*. Kili çarktan sıyırdım ve tekrar denemek için beceriksizce ortasına topak topak yerleştirdim.

Ve tekrar.

Ve tekrar.

Sand Dune Studio'nun kapısının zili çaldı ve gelen her kimse ona hoş geldin demek için başımı kaldırdım. Emma kapıdan içeri girerken yüzünde boktan bir sırıtış vardı ve içeri girer girmez dükkânın ortasında bir balerin gibi dönmeye başladı.

Dirseklerini tezgâha dayadı ve çenesini ellerinin arasına aldı. "Bana her şeyi anlat."

"Bugün Pazar. Burada ne yapıyorsun?" Ellerimdeki çamuru silmeye başladım, parçadan tamamen vazgeçmişim.

"Söyle. Bana. Her şeyi."

Güldüm ve dükkânın arka tarafındaki lavaboya doğru ilerledim. "Ne demek istiyorsun? Anlatacak bir şey yok."

"Saçmalık!" diye
bağırdı. "Emma," diye
azarladım.

Yaşlı kadına döndü. "Özür dilerim." Ardından dükkânda dolaşan
müşterilere **b i r** gülümseme sundu. "Affedersiniz."

İki küçük çocuğu olan anneye "Çok üzgünüm," dedim. "Bir rahatsızlığı
var."

Nazik, yorgun gözlü kadın Emma'ya sempatiyle baktı. "Anlıyorum.
Benim de benzer patlamalardan muzdarip bir yeğenim var."

"Oh, hayır, o sadece bir aptal."

Onu dükkânın kenarına çekip "Kes şunu" diye fısıldadığımda Emma
güldü.

Ellerini kaldırdı. "Haklısınız. Özür dilerim. Ama bu *Lee*." "Aynen öyle.
Büyütülecek bir şey değil."

"Sana kesinlikle sponsor olacağım. Çiçek falan veririm." Gülümsemesi
genişledi. "John Mercer benim için teklif verdi ama ikinizin En İyi Çift
olarak seçileceğinizi zaten biliyorum."

Gözlerimi tavana diktim ve sabır için dua ettim. Seçilen hayır kurumuna
daha fazla fon sağlamak için kasaba halkı, çiftlerin randevu gecesi
deneyimlerini geliştirmek ve en sevdiklerinin En İyi Çift olmasına yardımcı
olmak için çiçekler, küçük hediyeler ve diğer ekstralar gibi şeyler
bağışlayabiliyordu.

Bu gülünçtü ve yüzüm de ona bunu söylüyordu.

Emma kaşlarını çatı. "Annie, hadi ama. Bu *hayır işi* için."

Giderek artan panik duygumu görmezden gelmeye çalışarak telaşla
dükkânın içinde dolaştım. "Nedir bu, *Açlık Oyunları* mı?"

"Lütfen," diye alay etti Emma. "Lee Sullivan'la altı randevu mu?"
Emma ayağa kalktı ve üç parmağını havaya kaldırdı. "Haraç olarak gönüllü
oluyorum!"

"Şşşt!" Herkesin bize baktığını görmek için etrafıma bakındım. Bayan
Tiny başını salladı, ben de her zaman dükkânımda dolaşmasına ve tek bir
şey bile almamasına rağmen kibarca gülümsedim. "Kes şunu!" Gülererek
Emma'nın kolunu aşağı çektim. "Bu çok garip çünkü o benim en iyi
arkadaşım."

"Ve sen onu hiç bu şekilde düşünmedin mi?"

*Tanrım... Lee'nin bana Margo'ya baktığı gibi bakmasını dileyerek kaç
gece uyuyamadım. Grudge'dan birlikte ayrıldığı birçok meçhul kadına.*

"Pek sayılmaz."

Emma çenesini eğdi ve bana en iyi *evet lanet olası doğru* bakışını attı.

İçimi çektim. "İyi. Uzun, çok *uzun* zaman önce." Konuyu değiştirme umuduyla dağınıklığımı toplamak için ona sırtımı döndüm.

"Bir şeyler atıştırmak ister misin? O zaman her şeyi konuşabiliriz."

Durakladım. "Gelemem. Charles'la geç bir öğle yemeği için buluşacağım."

"Charles? Neden?"

Omuz silktim. "Müzayededen sonra konuşamadan kaçtım. Havayı yumuşatmak ve Lee'yle olan randevularının beni Royal King'den korumak için kullandığı aptalca bir yöntem olduğunu bilmesini istedim."

Emma dudaklarını birbirine bastırdı ve ayağa kalktı. "Benim durduğum yerden öyle görünmüyordu."

"Şey." Etrafıma bakındım, başka ne söyleyeceğimi bilemiyordum. "Öyleydi." "Tamam. Madem öyle diyorsun ..."

"Ne?"

Ellerini kaldırdı. "Bir şey yok. G i t m e m gerek. Yarın işte görüşürüz."

Saat üçte dükkânı kapattıktan sonra Outtatowner sakinlerinin çoğu evlerine dönmüş, akşam yemeği ya da sakin bir Pazar gecesi için hazırlık yaparken turistler de kendi akşam yemeği planlarını yapıyordu.

O zamana kadar ziyaretçiler aşırı yorgun çocuklarını sahilden sürüklüyorlardı ve özel çömlek satın almak öncelik listelerinde alt sıralardaydı. Yetersiz satışlarla geçen bir günün ardından biraz bozguna uğramış bir şekilde kapıyı kilitletim ve Charles'la randevuma hazırlanmak için üzerimi değiştirebilmek üzere daireme çıkan merdivenleri tırmandım.

Randevu değil.

Nedense, dün geceki olaylardan sonra, buna randevu demek yersiz geldi. Hatta yanlış.

Telefonumu tekrar kontrol ettim, bütün gün Lee'den hiç mesaj gelmemişti, ki bu benim için sorun değildi. Ona hâlâ kızgındım ama küçük bir parçam da aramamasına sinirlenmişti. Lee kendini açıklamak, o öpücüğü ve ne düşündüğünü açıklamak için bana ulaşmamıştı.

Bununla birlikte, Katie ve Lark'tan toplamda beş cevapsız mesajım vardı. Zihinsel olarak yorgun olduğum için onları *Okunmuş olarak* bıraktım ve kendime, durumla daha iyi başa ıkabildiğimde onlara geri mesaj atacağıma dair söz verdim.

Kil lekeli kanvas pantolonumu çıkarıp, alt kısmı paçalı, düz paçalı bir kot pantolon giydim. İpeksi beyaz tulumumun üzerinde narin dantel süslemeler ve çiçek izleri vardı. Uyumlu uzun leylak rengi kazağım içerideki soğuğu önleyecekti ama yine de Grudge'a doğru yürürken sıcak çarpmasından ölmeyeceğim kadar hafifti.

Kadınsı ve derli toplu görüldüğümünden memnun bir şekilde dairemin kapısını kilitledim ve dışarı çıktım.

Karşıya geçmeden önce yola baktığımda Duke'un kaldırımında hışımla ilerlediğini gördüm. Onu tanımak için durakladım - takım elbise ceketi ve pantolonu komik derecede kısaydı. Bana doğru fırlamasını bekledim ve küçük bir kahkaha attım.

İçimi bir rahatlama kapladı. Kings ve Sullivan'lar saçma sapan şakalara geri döndüyse, belki de her şey yolundaydı. Normale dönmüşlerdi. Belki de en iyi arkadaşımın beni karanlık bir sokakta duvara yaslayıp öpücüklerle *boğduğu* bir tür ateşli rüya görmüştüm.

Duke kahkahalarımı duyunca sinirlendi ve kollarını iki yana açtı. "Bu sana lanet bir şaka gibi mi görünüyor?"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Duke, ben ..." Küçük bir kahkaha daha attı. "Söyleyecek sözüm yok."

Burnunun köprüsünü sıkıştırdı. "Bu sahip olduğum tek takım elbise ve temizleyiciye götürmeden önce üzerime tam oldu."

İri gövdesine baktım, bu iyi kalpli canavar adama sempati duyuyordum. "Bunu düzeltebiliriz."

Takım elbisesinin ona üç beden küçük geldiği gerçeğini nasıl saklayacağımı düşünerek onu bir kez daha aşağı yukarı süzdüm.

Bu bir şaka olmalıydı. Boyu bir metreden uzun bir adamın takım elbisesinin nasıl olup da cılız bir lise öğrencisine göre dikildiğinin tek açıklaması buydu.

Dudağıma vurdum, sonra onu işaret ettim. "Ceketi çıkar."

Durakladı, kaşlarının arasındaki çatık derinleşti, sonra homurdandı ve onu geniş kollarından çıkarmak için mücadele etti.

Bir parmağımı kaldırdım - "Durun, lütfen"- ve Charles'ın pantolonuna yaptığını gördüğüm gibi, zaten çok kısa olan pantolonuna bir paça takmak için dizimin üstüne çöktüm.

Ayağa kalktım ve ona gülümsedim. "İşte böyle." Kollarımı bir *ta-da!* jesti yaptı, inanmasını umuyordu.

"Görünüyorsun . . ." "Bir alet gibi görünüyorum."

İçimden fıskırmak üzere olan bir kahkahayı daha yuttum. "Bir hipster gibi görünüyorsun."

Duke o kendine has kaşlarını çattı, sonra da başını salladı. "Teşekkür ederim." Sanki görünüşümü yeni fark ediyormuş gibi bana baktı. Bir elini saçlarının arasında gezdirerek, "Güzel görünüyorsun," dedi.

"Teşekkürler."

"Lee ile buluşmak mı?"

Ağzım açık kaldı. "Uh, hayır. Sadece geç bir öğle yemeği yedim." Konuyu değiştirmek için acele ettim. "Takım elbiseyle nereye gidiyorsun?"

"Saat beşten önce belediye binasına gitmem gerekiyor. Teknik olarak bugün açık bile değiller ama Joss Keller ofisindeydi ve bana bir iyilik yapıyordu. İyi bir izlenim bırakmam gerekiyordu."

İsmi tanıyınca kaşlarımı çattım. "Joss Keller, o bir avukat değil mi? Her şey yolunda mı?"

"Öğrenmem gereken şey de bu. Katie o içkili mekanı ortaya çıkardığından beri birileri çok fazla soru soruyor. Sullivan mülkleri üzerindeki maden haklarıyla ilgili bir soruşturma olduğunu öğrendim. Her yerinde Kings'in pis kokusu var."

Yavaşça başımı salladım. "Elbette bu bir şaka olamaz. Kralların bile o kadar ileri gidebileceğini düşünemiyorum."

Kükredi. "Sanırım Kralları sandığınız kadar iyi tanımıyorsunuz."

"Sanırım değil." En yaşlı Sullivan'a baktım. Gözleri yorgundu ve gözlerinin arasındaki huysuz çizgi son zamanlarda daha derin görünüyordu. "İhtiyacın olursa yardım edebilirim." Çenemi dükkânıma doğru eğdim. "İşler çok durgun. İhtiyacınız olursa bazı evrak işlerine bakacak vaktim var."

Duke bana baktı ve yumuşadı. "Teşekkürler Annie. Bunu düşüneneğim." İçini çekti, teslim olmuştu. "Koşmam gerek. Belediye binasından sonra Haven Pines'a gidip babamı kontrol etmem gerekiyor ama tam bir aptal gibi görünüyorum."

Gülümsedim. "Red'e benim için sarıl. Haven Pines'a gittiğinde MJ çalışıyorsa ona Mavi Kuşlar'ın Çarşamba yerine Salı günü toplanacağını söyler misin?"

Homurdandı. Görünüşe göre Krallardan herhangi biriyle etkileşime geçmek öncelik listesinde alt sıralardaydı - MJ, Red'in baş hemşiresi ve grubun en tatlısı olsa bile.

"Evet, öyle yapacağım." Duke başını salladı ve her adımda pantolonu bacaklarının üzerinde biraz daha yükselirken belediye binasına doğru tepinerek uzaklaştı.

Grudge Holder'ın kapısından içeri girdiğimde müzik kutusunda hafif bir müzik çalıyordu. Pazar geceleri şehirliler için sıradan akşam yemekleri ya da yorgun ve huysuz çocuklarını sahilten sürükleyen ebeveynler için hızlı bir sipariş anlamına geliyordu. Barmen Cricket'a el salladım ve Charles için kalabalığı taradım.

Gözlerim onun ütülü oxford gömleğine takıldı.

Doğu tarafında oturuyordu, King bölgesine tehlikeli bir şekilde yakındı. Barın Sullivan tarafındaki birkaç açık yüksek tavana göz attım.

Güvenlik.

Gözüme takıldı ve dostça bir sırtışla elini kaldırdı. Tedirgin olsam da parlak bir gülümseme çizdim ve ona doğru yürüdüm.

"Buranın harika bir masa servisi olduğunu sanıyordum. Her şey yolunda mı?"

Krallara olan yakınlığa tekrar baktım. "Elbette." Yüksek tabureye kaydım ve dizim zıplamaya başladı. "Benimle buluştuğun için teşekkürler."

"Tabii ki. Güzel bir kadınla vakit geçirmek her zaman güzeldir."

Charles'ın rahatça iltifat etmesine hâlâ alışamamıştım. Güzelmiş. Şirinmiş.

Komşu kızı. İlginç.

Bunlar bana iltifat edilmesine alışkın olduğum tipik yollardı.

Aralarında *güzel* olan nadirdi.

Gergin bir şekilde nefes verdim. "Çöpçatanlar Galası hakkında ne düşünüyorsun?"

Gülümsedi. "Bence hayırseverlik fonları toplamanın eşsiz bir yolu." Charles küçük bir kahkaha attı. "Outtatowner kesinlikle başka bir şey."

Gözlerim kocaman oldu ve güldüm. Eğer o durumdaki mizahı görebiliyorsa, belki ben de görebilirdim. "Biliyorum, değil mi? Özellikle de randevu açık artırması. Çok aptalca." Rahatlamış görünmek umuduyla bir kahkaha attım ama içimden fokurdayarak çıkan bu kahkaha, sesimin çıldırmış gibi çıkmasına neden oldu.

"Sanırım açık artırmanın bu kadar ... olacağını tahmin etmemiştim." Boğazını temizledi. "Rekabetçi."

Charles'ın Lee ve Royal her şeyi mahvetmeden önce benim için nasıl teklif vermeye çalıştığını hatırlayarak ellerimle kalçalarımındaki kotu düzelttim. "Ah, evet. Bunun için özür dilerim. Sanırım Lee, Royal'in onu kızdırmaya çalışmasından dolayı kendini korumacı hissediyordu. Önemli bir şey değildi."

Charles yumuşak bir gülümseme sundu. "Bak, sana inanıyorum ama aynı zamanda bir şeylerin ortasına düşmek de istemiyorum."

"Hiçbir şey yok!" Sözlerim aceleci, ısrarcı ve tamamen boştu.

"Yine de," diye devam etti, yumuşak gözlerle bana bakarak. "Bence randevuların tadını çıkarmaya odaklanmalıyız. Hayır için."

Ona göz kırptım, ne demek istediğini tam olarak anlamamıştım.

"Oh, sanırım bitmeden gittiniz." Charles yavaşça suyunu yudumladı.

"Başka bir teklif verdim ve Mia Bradley'e eşlik edeceğim."

Oh.

Bir şeyler hissetmek istedim ama şaşırtıcı bir şekilde hiçbir şey yoktu. Mia bir şehirliydi ve her zaman nazik ve arkadaş canlısı olmuştu. Cevap veremeden telefonum bir mesajla titreşti.

Karnım sıkıştı.

LEE

Kayıp falan mı oldun?

Kalabalığı taramak için başımı kaldırdım ve barın karşısında, kalın kollarını kavuşturmuş ve bir mil genişliğinde sırtarak duvara yaslanmış en iyi arkadaşımı gördüm. Görünüşe göre birkaç itfaiyeci arkadaşıyla birkaç bira içiyor ve yemek yiyordu.

Sırtışı karşısında kalbim göğsümde yerinden fırlayacak gibi oldu.

Ona kızgın kalmak neden bu kadar zordu?

Sunucumuza işaret etmeye çalışan Charles'a baktım. "Özür dilerim.

Bunu almak zorundayım."

Charles ayağa kalkarken gülümsedi. "Sorun değil. Gidip sunucumuzu bulup bulamayacağımıza bakacağız. Sıkı durun."

O uzaklaşırken ben de hemen Lee'ye bir cevap yazmaya başladım.

Oturduğumu ve öfke nöbeti geçirdiğimi görür görmez buraya koşmadığına şaşırdım.

LEE

Sinir krizi mi? Beni yanlış anladınız. Bir azizin sabrına sahibim.

İçimden gerçek, içten bir kahkaha patladı ve midemdeki kelebeklerin yatışmasını diledim.

Bunu gerçekten mesajlaşarak mı yapıyoruz? Seni gerçekten görebiliyorum.

Lee başını salladı ve telefonuna bakarak gülümsedi. Üç baloncuk çıktı, ardından bir mesaj.

LEE

Ondan ayrıl artık.

Altı randevu boyunca benimsin ve paylaşmam.

Karnımda karıncalanmalar başladı. Lee, ne kadar şakacı olursa olsun sözlerinin beni etkilediğini fark etmemişti.

Charles ve ben çıkmıyoruz. Mia Bradley ile kendi randevuları var.

LEE

Sadece bir uyarı. Randevularımıza zaman ayırmak için bu hafta istasyonda fazladan birkaç vardiya aldım. İş yerinde bazı takaslar yaptım, bu yüzden sizi görmezden gelmeyeceğim, sadece pek ortalıkta olmayacağım.

Kalbim çılgınca atıyordu.

LEE

Bir numaralı randevu cumartesi günü.

Umarım hazırsındır.

Lee Sullivan ile bir randevuya hazır olmamın imkanı yoktu.

OceanofPDF.com

ON ÜÇ

OceanofPDF.com

LEE

ANNIE öfke nöbeti geçireceğimi düşünmekte çok da haksız sayılmazdı. Onu Grudge'a girerken gördüğümde, çok seksi görünüyordu ve Charles'a gülümsüyordu, yumruğumu onun yontulmuş çene çizgisine saplamak istedim.

Annie'ye karşı hep korumacı hissederdim ama hiç bu kadar *sahiplenici olmamıştım*.

Mesajlarımız her zaman paylaştığımız tanıdık şakalaşmaları içerdiğinde içimi bir rahatlama kapladı. O öpücükle Annie'yi hazırlıksız yakalamış olabilirdim ama tamamen köpek kulübesine girmemiştim. İşyerinde birkaç vardiya değişimi yaptıktan sonra neden kendimi kaybettiğimi ve Annie'nin neden düşüncelerimin çoğunu kapladığını anlamak için bolca zamanım olacaktı.

Mola odasında Whip'in yanına gittim ve ona bir kutu kola fırlattım. Ona baktı ve bir kenara koydu.

"Sakin ol. Onunla oynamadım." *Sadece biraz salladım.*

"Ne istiyorsun Lee?"

Kendi kutumu açtım ve bir yudum aldım. "Galaya gitmekten vazgeçtiğini fark ettim."

Yüzünü buruşturdu ama kazmamı görmezden geldi.

"Ben de varım. Bazı günler takas için sana güvenebilir miyim?"

Vardiyayı ya da fazla mesai olasılığını asla geri çevirmeyen Whip bir an düşündü. Muhtemelen değişim günleri bana bir iyilik olacağı için.

Bana tekrar yukarı aşağı baktı. "Tamam. Ama beni şaka saçmalıklarının dışında tut. Kamyonetimi yeni aldım ve boya işiyle uğraşmana gerek yok."

Yavaşça bir sırıtma yayıldı. Müzayededen sonra *birisi* Royal'in kamyonetinin tüm kapı kollarının altına fıstık ezmesi sürmüştü.

Aptalca ve çocukça mı? Evet.

Tamamen saçma ve sonsuz derecede sinir bozucu olma konusunda etkili mi? Ayrıca evet.

Kollarımı kavuşturdum. "Belki de bok karıştıran kardeşine geri çekilmesini söylersin."

Whip dudak büktü ve soda kutusunu açtı. Üstü köpürdü ve fokurdadı, o kadar hızlıydı ki kabarcıkları emmek zorunda kaldı. Bana bilmiş bir bakış fırlattı.

Karbonat yatıştıktan sonra başını salladı. "Neden üzerine işeyip kendi bölgeneye sahip çıkmıyorsun?"

Gözlerimi devirdim ve yaslandığım tezgahı fırladım. "Kapa çeneni *Bill*."

"Annie Crane çok güzel bir kadın. Yanlış ailenin tarafını tutması çok yazık. Galada olsaydım, ona ben de teklif verebilirdim."

"Söyle bana. Şerefsizlik yapmaya mı çalışıyorsun yoksa bu bir Kral için doğal bir şey mi?"

"Bu kadar yeter." Şef Martin'in gürleyen sesi beni hazırlıksız yakaladı ve esas duruşa geçtim. "Size bu saçmalıkları kapıda bırakmanızı söylemiştim. Karakolda buna yer yok."

Whip ve ben hep bir ağızdan babalarından azar işiten çocuklar gibiydik. "Özür dilerim, Şef."

"Sullivan." Bana döndü.

"Evet, efendim?"

"Birisi dışarıdaki çöp kutularına poşetsiz beş boş fıstık ezmesi kavanozu koymuş ve rakunlar içine girmiş. Temizleyin."

Yükselmekle tehdit eden çocuksu kıkırdamayı bastırdım. "Peki efendim." Gülümseyerek doğruca arka kapıya yöneldim, geçerken Whip'i kafasının arkasına vurdum.

"LALELER DAHA ÇOK *MAYIS* AYINA AİT DEĞİL Mİ?" Yanımda Annie, Matchmakers'ın bir numaralı Gala randevusu olan Outtatowner Lale Festivali'ne giden tarım arazisinin kenarında duruyordu. Sinirlerim en iyi halimden yayılıyordu.

Hollanda temalı kalabalık festivale akın eden turistleri ve kasabalıları izlerken bir arkadaşımızla sohbet ettik.

Kasaba meydanından birkaç mil ötedeki yerel bir çiftlik, ahşap yel değirmenleri ve her tondan canlı lalelerle rengarenk bir Hollanda harikalar diyarına dönüştürülmüştü. Nehirdeki kanolar bile arazinin kenarı boyunca uzanan derme çatma bir kanala benziyordu. Bir kartpostalın içine adım atmak gibiydi.

Cebimdeki küçük anahtarlıkla oynadım. Küçük pembe bir güvercindi, tuhaf gözleri ve aptalca bir sırtışı vardı. İnternette bulmuştum ve sekiz tane daha tuhaf sevimli hayvandan oluşan bir set halinde geliyordu. Hem iğrenç hem de mükemmeldi.

Bugün bir ara Annie'nin haberi olmadan çantasına koymayı planlamıştım.

Yanımdaki Annie, önümüze serilen büyüleyici manzarayı seyrederek iç çekti. "İmkansızı mümkün kılmayı Outtatowner'a bırakın."

Düşüncelerim hemen en iyi arkadaşıma gitti ve her şeyi değiştirme fırsatı hemen yanımda duruyordu.

Çok doğru, imkansızı mümkün kılıyoruz.

"Hoi!" Tootie Teyze bize doğru aceleyle gelirken coşkuyla el salladı. Koyu mor bir etek, çizgili bir önlük ve ceket, bir şal ve yüksek, sivri bir bone giymişti.

"Tootie, harika görünüyorsun!" Annie teyzemi kucakladı.

Tootie onu kol mesafesinde tuttu. "Sen de öyle canım. *Hoi* Hollandaca'da merhaba demek! Siz iki aşk kuşu buna hazır mısınız?"

Annie tam teyzemi düzelterek ki kolumu omuzlarına atıp onu kendime çektim. "Evet. Her şey hazır."

"Harika!" Tootie düpedüz sersemlemişti. "İşte çıkartmalarınız." Kolundaki küçük sepeti karıştırdı, iki yapışkan isim etiketine isimlerimizi karaladı ve gömleklerimize yerleştirdi. "İkinize de iyi eğlenceler!"

Bir göz kırpma ve el sallamayla kasırga Tootie gitmişti ve Annie arkasından bakıyordu.

Annie geri çekilmek için küçük bir adım attı. "Bundan emin değilim, Lee."

Kolum hâlâ ona dolanmışken, onu sıktım. "Sana o parayı kazandıracağız, önemli bir hayır kurumu için bir ton para toplayacağız ve çok iyi vakit geçireceğiz."

Ayrıca, bilirsin, bana umutsuzca aşık olmanı sağlayacağım. Önemli bir şey değil.

"Ama," diye devam ettim. "Eğer satın alacaklarsa, satmak zorundayız."

"Sen neden bahsediyorsun?" Annie ellerini güzel mavi elbisesinin kenarlarına sildi ve bana baktı.

Başımı salladım. "Bu remiksi yapmamın imkanı yok." Gözleri kocaman oldu. "Kahretsin."

Evet. Şüphelendiğim gibi, bunu unutmuştu. Eğer randevular eşleşmelerinden memnun kalmazlarsa, çöpçatanlar insanları yeniden eşleştirme görevini üstlenirlerdi.

Annie tarlanın öbür ucundan, Sylvie King'le arasındaki mesafeyi kapatmaya çalışan Güdük Larson'a baktı. Görünüşe göre bu adam ölmek istiyordu, çünkü King kardeşlerden ve onların kız kardeşlerini izleyen şahin gözlerinden tamamen habersizdi.

"Bunu atlatalım ve biraz eğlenelim." Annie gözle görülür bir şekilde yutkunurken ona baktım ve göz kırptım.

Birlikte büyüyen kalabalığın arasından gala randevularının yapıldığı alana doğru ilerledik. Biz yaklaşırken Kraliyet Kralı ve sevgilisi göründü ve neredeyse tıkanıyordum.

Annie de kısa bir süre durdu. "Lee, Kraliyet Kralı neden bir çocuk için yapılmış lederhosen giymiş?"

İçimden bir kahkaha koptu ve elini tutup sıkma isteğime direndim. Royal'in üzerinde, dar boyutlarının sınırlarını zorlayan bir çekişme içinde olan lederhosen vardı. Hayalarını zar zor aşan pantolon paçaları, dövmelerle kaplı ağaç gövdesi kalçalarını ortaya çıkarıyordu. Altında ise tuhaf desenlerle süslenmiş bir çift diz boyu çorap vardı.

O lanet şapkayı bile taktı.

Boğazımı temizledim ve kulağına fısıldamak için eğildim. "Mavi Kuşlar'dan imzalı bir paket almış *olabilir*, çiftlerin verilen kostümü giydikleri için tercih puanı aldıklarını söylüyor."

Başını sallarken gözleri büyüdü ve şampuanının kokusu etrafımda dolanmaya başladı. Bana göre Annie her zaman elma, deniz tuzu ve güneş ışığı gibi kokardı. "Bunu da nereden çıkardın?"

Bir elimi göğsüme bastırdım. "Yemin ederim, bu benim fikrim bile değildi!" Duke, takım elbisesiyle yaptıkları numaranın intikamını almak istiyordu ve kız kardeşim lederhosen'i Amazon'dan satın almıştı.

Annie, gür kahkahası ve kendini beğenmiş gülümsemesiyle Royal'i işaret etti. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama sanırım bundan zevk alıyor."

Elbette, Royal'in rahat kıyafeti bir grup kadının dikkatini çekmişti ve o da bundan zevk alıyordu.

Lanet olsun.

Yılmadım, Kralları almak için her zaman başka bir yol bulabilirdim. Turistlerin ve memleketimden gelen insanların oluşturduğu kalabalığa bakarken, yumuşak pişmiş simit kokusuyla karışan temiz havayı içime çektim. Kalabalıklar bana enerji veriyordu. *Açık* olmamı ve mutlu görünmemi sağladı.

Saklanmak için.

Ama en önemlisi, *sonunda* ona dokunmak için mükemmel bir bahaneydi.

Yanımda, elim onunkini buldu ve sıkıca kavradı. Yüzümü onunkine doğru eğdim. Gözlerim dudaklarına kaydı ve ona duyduğum inkâr edilemez acı iliklerime kadar işledi.

Onu uyarmak için sesimi alçalttım, ancak fısıltının üzerine çıkabildim. "Hazır ol ya da olma, Annette."

OceanofPDF.com

ON DÖRT

OceanofPDF.com

ANNIE

Aslında hiç de hazır *değildim*.

Ottatowner Lale Festivali sıradan bir etkinlikti, eşlerin birbirleriyle bir dizi randevuya girmeleri için bir fırsattı. Bununla birlikte, çok büyük ve çok gülünç bir kuru silgi tahtası vardı. Üzerinde, bir tür skor tabelası gibi her çiftin ismi yazılıydı.

Büyük, blok harflerle *Lee ve Annie* listenin en üstünden bana bakıyordu. Çiftlerin isimlerinin yanındaki küçük kalpler, kasabanın sponsorları tarafından satın alınan ek bağışları veya özel hediyeleri gösteriyordu.

Kalabalığın arasından, Tootie isimlerimizin yanına parlak kırmızı bir kalp çizerken, Emma'nın saçma skorbordun altında Tootie Teyze ile konuştuğunu gördüm. Emma gözüme takıldı ve bana gülümseyerek başparmağıyla işaret etti. Gözlerimi devirdim ama gülümseyerek arkadaşşıma el salladım.

Kalabalığı taradım, gözlerim çeşitli rahatlık, sersemlik ve tedirginlik hallerindeki diğer açık artırma çiftlerinin her birini seçti. Royal hâlâ komedi ihtişamının tadını çıkarıyor, kasabadaki yaşlı kadınlardan birkaçı ona bayılıp alkış tutarken dar lederhosen'iyile ciğerlerini hoplatıyordu.

Sylvie ve Stumpy aralarında en az bir metre olacak şekilde yürüyorlardı. Stumpy'nin ona doğru attığı her adımda Sylvie bir adım uzaklaşıyordu. Ayrıca JP King'in çok belirgin bir gölgesi vardı.

Huck, nişanlısı Cass'i sırtına bindirmiş, Cass gülerek ve gururla başının üzerinde olimpiyat meşalesi gibi tuzlu çubuk kraker tutuyordu.

Öne doğru eğildi ve erkeğinin dudaklarına bir öpücük kondurdu, o da büyük avucunu kalçasına sürttü. Arkadaşım için duyduğum mutluluk içime yayıldı. Birbirlerine aşık oldukları çok açıktı ve buna tanık olmak neredeyse acı vericiydi.

Lee'nin yanında her şey dengesiz geliyordu.

Normalde eğlenceli ve rahat olan şakalaşmalarımız yapmacık ve rahatsız ediciydi. Yıllardır tanıdığım bir adam birdenbire kendimi bir yabancı gibi hissetmeme neden olmuştu. Eski Annie ona gülerek şehir merkezinde yürürken bir çift iç çamaşırımın pantolonun altından nasıl çıktığını anlatırdı. Anlaşılan pantolonun iç kısmına yapışmışlardı ve ben fark etmemiştim. Kimse kaldırımın ortasındaki sıcak pembe tangayı fark etmeden önce onları kapmak için en gizli manevramı hızla kullanmak zorunda kaldım. Lee'nin yüzü anlattıklarım karşısında iğrenirdi. Yakışıklı yüz hatları dehşet içinde buruşur, sonra da kahkahalarla gülmeye başlardı.

Bunun yerine, garip bir şekilde yan yana durduk ve sessizliğin aramızda bir mağara gibi uzamasına izin verdik. Ona baktım ve derin bir nefes aldım. Neden Charles'ın randevuları kazanmasına izin vermediği konusunda hâlâ hiçbir fikrim yoktu. Yıllarca Lee'nin bağılıktan ve Margo'dan beri gerçek bir ilişkiye uzaktan bile benzeyen her şeyden kaçışını izlemiştim.

Sizi peri masallarına ve sonsuza dek mutlu olmaya inandırabilecek türden bir adamdı, ancak sonsuza dek orada hiç bulunmadı.

Lee'yi kaybetmek tüm ailemi kaybetmek anlamına gelirdi ve bunu *asla* riske atamazdım.

Lee tarafından öpülmenin nasıl bir his olduğunu bildikten sonra onu rastgele bir başka kadınla izlemek yeterince zor olurdu. Sullivan'larla olan ilişkiyi de kaybetme düşüncesi boğulmak gibi hissettiriyordu.

Derin bir nefes alıp bu düşünceleri bir kenara bırakmayı denedim. Zaten buradaydık ve meraklı gözler üzerimizde geziniyor, arkadaşlarımın ve komşularımın dudaklarında yumuşak gülümsemeler oynatıyordu.

Tek düşünebildiğim, öpücüğünün tadını tam olarak bildiğim ve geniş avuçlarının göğüs kafesimde gezinmesinin nasıl bir his olduğuydu; bu görüntü içimde tehlikeli derecede düşük çırpınışlara neden oldu.

Kalabalığın içinden geçerken Lee'nin sert parmakları benimkilere dokununca elim havaya kalktı ve karşı kolumu ovma için çaprazladım, rahat davranmaya çalıştım ama tamamen başarısız oldum. Tek başarabildiğim gergin bir kıkırdama oldu.

Duygularım çok ama çok gerçek olsa da -ve hızla kontrolden çıksa da- yıllarca baş döndürücü kıkırdamaları ya da kirpik kırpışmalarını bastırmak, Lee açıkça flört ettiğinde ya da bana iltifat edip yakınımı eğildiğinde kendimi tutmamı neredeyse imkansız hale getirdi.

Tanıdığım Lee'nin sesi on bire yükseltilmiş gibiydi.

İleride Lark ve Penny'yi gördüğümde, gariplikten kurtulduğum için rahat bir nefes aldım.

"Hey, işte Lark!" Hızımı artırdım ve Penny ile ona doğru yürürken onu geride bıraktım.

"Hey, kızlar!" El sallayarak seslendim.

Penny bana gülümsedi. "Ahoy!" diye bağırdı geniş, dişlek bir sırıtışla.

Lark güldü ve eliyle Penny'nin saçlarını sevgiyle okşadı. "Sanırım bu *Hoi, Pickle.*"

Penny omuz silkti ve karamelli stroopwafel'den cömert bir ısırık aldı. Çiğnenmiş waffle ve karamelin etrafında sıırttı. "*Ahoy kulağa* çok daha havalı geliyor." Değerlendirici gözleri hâlâ lederhosen'iyle hava atan Royal'e kaydı. "Bu insanlar çok tuhaf."

Lee arkamdan yaklaştı ve elini omzuma koydu, parmak uçları köprücük kemiğimi sıyırdı. Onun dokunuşuyla hemen kaskatı kesildim.

Gözle görülür bir şekilde kokladı. *Kokla. Kokla.* "Birisi kokuyor mu ..." Etrafına bakındı ve havayı koklamaya devam etti. "Bir fare mi?"

Penny'nin gözleri kocaman açıldığında yüzümde bir gülümseme belirdi. Lee amcası ona sürekli küçük sıçanım diye sesleniyordu. Ona doğru bir yaban domuzu gibi homurdandı ve Penny koşmaya başlamadan önce bir çığlık attı. Lee, kalabalığın arasından sıyrılan kızın peşinden gitti. Hızla yetişti ve onu havaya kaldırıp omuzlarına aldı.

Sonunda küçük bir boşluk gerginliği azalttığı için rahat bir nefes aldım.

Lark dikkatini bana geri verdi. "Aramalarım ya da mesajlarıma cevap vermiyorsun."

Ona yalvaran bir gülümseme verdim. "Özür dilerim, biliyorum. Bu sadece ..." Lee ve benim aramda bir işaret yaptım. "Tuhaf."

"Gerçekten mi?" diye sordu inanamayarak. "Lee sana teklif verdiğinde bu kasabanın tamamı rahat bir nefes almış gibi hissediyorum. Sanki hepimiz nefesimizi tutmuş bunu bekliyorduk ve *sonunda* inanılmaz olan gerçekleşti." Lark neredeyse bayılacaktı.

Sinirli bir şekilde güldüm ve yüzümde bir bukleyi uzaklaştırdım. "Evet, ne olduğunu bilmiyorum. Sanırım Royal şov yaptığı için Lee çok sinirlendi." Royal'e doğru elimle işaret ettim. "Yine."

Birlikte Royal'e baktık, Millie Reed ile birlikte tavus kuşu gibi kasılarak *Sjoelbak* adlı oyunu oynamak için alana doğru ilerliyorlardı. Bir tür Hollanda shuffleboard'una benziyordu.

Royal tamamen gülünç olmaktan bir çift tahta ayakkabı uzaktaydı.

Lark omuz silkti. Lark'ın Kraliyet Kralı'na karşı garip bir zaafı olduğu herkesçe biliniyordu ama kimse bunun gerçek nedenini bilmiyordu. Dikkatleri Lee ve benim üzerimden çekmek için bir bahane ararken, "İkinizin arasındaki anlaşmanın ne olduğunu bana söyleyecek misin?" diye sormaya karar verdim.

Lark bana baktı ve etrafına bakınırken ağzının kenarına küçük bir gülümseme yerleşti. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Evet. Aman Tanrım, bilmek için *ölüyordum*."

Lark bir adım yaklaştı ve sesini alçalttı. "Wyatt tüm gerçeği bilen diğer tek kişi. Gizlilik yemini ettim. Bunu gizli tutabilir misin? Katie bile tüm hikâyeyi bilmiyor."

Kalbimin üzerine sessizce çarpı işareti koydum. Lark'ın bilmediği bir şey vardı, sır saklamakta ustaydım.

Lee'ye olan gerçek hislerim, mektupların ardındaki gerçek, kendimi ve başkalarını var olmayan bir gerçekliğe ikna etmek için harcadığım yıllar.

"Royal'in ..." Durakladı ve devam etmezse oracıkta öleceğimi gibi hissettim. "Onun bir sırrı var. Biraz utanç verici bir sır. Ona yardım edeceğime söz verdiğim bir şey. Hâlâ üzerinde çalışıyorum, ama ... Bilmiyorum. Koca adam için biraz *kötü* hissediyorum."

"Peki, ne oldu?" Hikâyesinin en can alıcı kısımlarına ulaşmak için can atarak sordum. Lark'ın burnu kııştı. "O kısmı sana gerçekten anlatamam."

Lark'ın sadakatini seviyordum ama o anda bu yüzden ondan nefret ettim. "Cidden beni yüzüstü mü bırakacaksın? Lark ... sen neredeyse bir Sullivan'sın ve o da bir Kral. *Hadi ama*."

"Biliyorum." İçini çekti. "Wyatt da anlıyor, zaten bu yüzden Royal'in maskaralıklarına katlanıyor. Ama üzgünüm Annie, ben sadece ..." Gözleri içinde bulunduğu durumu anlamam için bana yalvardı. "Bu benim sırrım değil ki söyleyeyim."

Hayal kırıklığına uğramış olsam da, iyi kalpli arkadaşım için kalbim yumuşadı. Sadık, dürüst ve samimiydi, bu bir Kral'ın sırrını saklamak anlamına gelse bile. "Bunun maden haklarıyla ya da çiftlikle bir ilgisi var mı?" Hâlâ Lark'ın Outtatown'da durumun ciddiyetini anlayamayacak kadar yeni olmasından endişelenerek sordum. Bir şey *kesinlikle* Dük Sullivan'ı sinirlendirmişti ve Royal'in Lark'ın nezaketini onlara karşı kullanacağını düşünmezdim.

Lark elini kaldırdı. "Hayır, hayır, öyle bir şey değil." Yakına doğru eğildi. "Güven bana, bu çok kişisel bir mesele."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve bilmemekten kaynaklanan hayal kırıklığımla savaştım. "Peki, tamam. Anlıyorum."

"Burada sırlarımızı mı döküyoruz?" Lee omuzlarında Penny, elinde taze bir stroopwafel ve gözlerinde muziplik ışıltısıyla geldi. Yeğenin yanında ne kadar rahat olduğunu görünce yumurtalıklarım patladı.

Babacığım. ?

Kendi kendime bir kahkaha atarak başımı salladım ve sorusu karşısında rengi solan Lark'a odaklandım.

Ona kurnazca bir göz kırptım. "Kate ve Beckett içkili mekânı bulduktan sonra o insanlar çiftlik evinin etrafında dolanmaya başlayınca Duke'a biraz araştırma yapmasına yardım etmeyi teklif ettim. Sanırım birileri de Sullivan Çiftlikleri'ni araştırıyormuş ama Kate tadilat işleriyle çok meşgul." Omuz silktim, Lee'ye karşı kaçamak cevaplar verdiğim için kendimi korkunç derecede suçlu hissediyordum.

Teknik olarak *yalan değil*.

Duke'a hafiyelik hizmetlerimi sunmuştum, arazilerinde kimin gezindiğini ve çok fazla soru sorduğunu anlamaya çalışıyordum.

Lee omuz silkti. "Siktir et, ben varım."

Adamın omuzlarına tünemiş olan Penny'nin minik bedeninden bir kahkaha yükseldi. Küfür etmenin komik olduğunu düşünüyordu.

Lark'ın gözleri Penny'ye kaydı. "Bunu babanın önünde tekrarlama."

Lee Penny'yi omuzlarından çekti ve ayaklarını yere dikti. "Üzgünüm, Lark. Wyatt nerede?"

Lark gururla gülümsedi. "Defansif yan hakem atölyesi."

Yazları Wyatt kamplar düzenliyor, oyuncularını kontrol ediyor ve genellikle günlerini Midwest Michigan Üniversitesi için yeni oyuncularını işe almak ve yerleşmelerine yardımcı olmakla geçiriyordu.

"Döndüğünde beni aramasını söyle. O huysuz piçi özledim."

Penny'den yine bir kahkaha patlaması geldi. Lee yüzünü buruşturdu. Bir kolunu omzuma doladı ve beni kendine çekti. "Pekâlâ, siz hanımlar iyi vakit geçirin. Benim gidip kızıma hava atmam lazım."

Lale festivali bir bulanıklık içinde geçti. Günün geri kalanında Lee bana dokunmanın yollarını buldu. Kurnazca kolu omzumu buldu. Elleri omzuma yerleşti.

Sırtımın küçük bir kısmı. Dışarıdan bakıldığında, geniş, yuvarlak gözler ve seğirten, paniklemiş bir gülümsemeyle bir mahkum gibi görüldüğünden hiç şüphem yoktu. *Lee Sullivan'la insan içine çıkmakla ilgili her şey tamamen gerçeküstüydü.*

Birkaç kez Charles'ı Lee'ye ve bana bakarken ve kaşlarını çatarken yakaladım. Birden fazla kez dikkati sevgilisi Mia'ya kaydı. Küçük bir gülümseme denedim ama karşılık vermedi.

Sonunda, Abel's Brewery'den Alman tarzı biralar içtikten ve çok fazla yumuşak kraker yedikten sonra Lee beni eve götürmeyi teklif etti.

Apartmanda, beynim doğru anahtarı bulmak için uğraşırken anahtarlarımı karıştırdım. Lee eğildi ve kolunu arkamdaki binaya dayadı. Alanımı doldururken erkeksi kokusu üzerimi örttü ve meme uçlarım gömleğimin altında sertleşti.

Anahtardan vazgeçerek ona döndüm. "Lee, sanırım biraz ..." Sertçe yutkundum, sözcüklerin boğazımdan çıkmasını diledim. "Sınırlar."

Gözleri benimkilere dikildi, kaşlarının çatıklığı derinleşti. "Sınırlar."
"Evet."

"Tamam," dedi yavaşça, devam etmem için bana alan bıraktı ama katkıda bulunmadı.

"Sadece öpüştüğümüzde her şey ..." Gerçekte ne olduğunu anlamakta zorlandım. *İnanılmaz. Harikaydı. Yıllardır umut ettiğim bir şeydi.* "Bazı şeyler değişti, anlıyor musun?"

Dolgun dudakları sert bir çizgi halinde bastırılmıştı, kolu hâlâ başımın üzerindeydi ve beni binamın tuğla duvarına hapsedmişti.

"Charles hakkında söylediklerinde haklı olduğunu kabul etmezsem yalan söylemiş olurum. Belki de sadece onu beklemediğimi görmesi dikkatini çekmiştir diye düşünüyorum."

Dudağımı endişelendirdim. *Bunu gerçekten hala umursuyor muydum?*

Boğazımı temizledim ve devam edecek cesareti buldum. "Eğer bunu gerçekten beş buluşma daha yapacaksak, sanırım bazı temel kurallar koymamız gerekiyor. Sınırlar."

Lee'nin ağzının kenarına bir sırtıma yerleşti. "Öpüşmek gibi." Boynumda sıcak bir kızarıklık oluştu. "Kesinlikle öpüşmek."

"Bunu yapacağız." Lee'nin derin sesindeki güven, bacaklarımın arasında zonklayan bir ağrının birikmesine neden oldu.

Bırakın konuşmayı, zar zor nefes alabiliyordum. "O zaman sadece eylemin bir parçası olduğu için olmalı. Böylece ikimizin de kafası karışmaz."

Sesi neredeyse bir hırıltı gibiydi. "Kafam karışık değil, Annette." Nefesim bir huff olarak kaçtı. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Kıkırdaması alçak ve derindi. "Yani seni öpebileceğimi ama bunun başkalarının önünde olması gerektiğini mi söylüyorsun?"

Bu sözleri söyleme şekli, kulağa karanlık ve lezzetli bir fantezi gibi geliyordu. Bu kadar ateşli olacağını hiç tahmin etmediğim bir fantezi.

Sertçe yutkundum ve kalbimin göğsümde attığı tıkırtıyı duymamasını umdum. "Evet, aynen öyle."

Daha yakına eğildi. "Bununla başa çıkabilirim."

Lee'nin iri eli kolumun çıplak derisinde gezinerek içimi ürpertti. "Peki ya bu?"

Karmakarışık düşüncelerimi toparlamaya çalışarak nefesimi içime çektim. "Dokunmaktan mı bahsediyorsun?"

Sıcak nefesini tenimde hissedebiliyordum. "Evet, dokunmak. Sana yakın olmak. Çıkan iki insan bunu yapardı."

Tartışmak, direnmek ve ona herkesin önünde sevgi gösterisinde bulunmanın benim tarzım olmadığını söylemek istedim ama bacaklarımın arasında biriken sıcaklık, bana dokunması fikriyle kayganlaşmam beni yalancı durumuna düşürdü ve tartışma dilimde öldü.

Gözlerimi kapatarak son cesaret kırıntılarımı aradım. "Ayrıca belki de randevular dışında birlikte çok fazla zaman geçirmememiz gerektiğini düşünüyorum."

Lee kaşlarını çatı. "Bu hiç mantıklı değil. Boş zamanlarımızda hep birlikte takılırdık."

Sırtımı dikleştirdim. "Ve sen, bizi tanıyan herkese yıllarca inkar ettikten sonra, alenen aramızda bir şey varmış gibi davranmaya karar verdiğinde işleri değiştirdin. Kuralları değiştirdin. Bence biraz ayrı kalmak, işlerin karışmamasını sağlamanın tek yolu."

"Hayır." Lee kelimeyi tükürdü.

"Güzel." Rahat bir nefes aldım. "Ne, ne?" Lee'nin vücudu daha önce onu hiç görmediğim bir şekilde gerginlikle kaynıyordu. Benimle aynı fikirde değildi ve fikrimden memnun olmadığı belliydi.

Ama Lee'yi uzak tutmak için bazı sınırlar, bazı kurallar olsaydı, kalbimin önümüzdeki beş randevuda hayatta kalma şansı bir nebze de olsa olabilirdi.

Lee kalçalarını oynatırken bir araba geçti ve avuçlarımı binamın serin, cızırtılı tuğlalarına bastırırken gölgesi beni sardı. O

Ağzını ileriye doğru hareket ettirirken çenemi kavramak için uzandı. "Lee, ben ..."

Parmakları çenemi kavrarken yumuşak ağzı benimkinin üzerinde hareket etti. Dili dudaklarımın arasından geçti, sıcak ve talepkârdı. Hayal kırıklığı aşikâr ve çaresizdi. Bedenim de aynı şekilde tepki verdi. Kollarım boynuna dolandı ve onu daha yakına çekti. Bacaklarım yukarı kalktı ve boştaki eli kalçamı kavrayıp sıktı. Sundress elbisemin içinden, bana karşı sert ve sıcak olan uzunluğunu hissedebiliyordum ve boğazımdan muhtaç bir uğultu geçti.

Dudaklarına karşı inledim ve Lee beni şehrin ortasında kapımın önünde sikse kimsenin fark edip etmeyeceğini merak ettim. Sonunda beni acımdan kurtaracağı anlamına gelse bile umurumda olmazdı.

Lee öpücüğü kesti. Çaresizce aldığım nefesler pantolonumdan çıkıyordu. Düşüncelerim karmakarışık, muhtaç bir karmaşaydı. "Az önce anlaştığımızı sanıyordum-"

Başparmağı şişmiş alt dudağıma bir fırça atarak sözlerimi kesti. Yakınıma eğildi ve sesinin derin gürültüsü içime erimiş dalgalar gönderdi.

"Bootsy az önce yanımdan geçti. Yani teknik olarak o öpücük herkesin içindeydi." Lee başka bir şey söylemeden arkasını döndü ve ben de benden uzaklaşırken gömleğinin altında dalgalanan sırt kaslarına baktım.

Sonra döndü. "Hey, Annette?"

Gözlerimi kırptım ve sadece boğuk bir ses çıkarabildim. Lee sırttı. "Bugün hayatımın en güzel günü."

Tuğla binaya yaslandım. Kafam sorularla doluydu ama kesin olarak bildiğim bir şey vardı.

Kalbimin önümüzdeki beş randevudan yara almadan çıkmasına imkân yoktu.

ON BEŞ

OceanofPDF.com

LEE

Annie'yi görmeyeli bir hafta olmuştu ve neredeyse tüylerim diken diken olmuştu. Galadan önce, onun kahkahasını duymadan ya da çömlek çarkına konsantre olurken dişlerini alt dudağına gömüşünü izlemeden birkaç günden fazla geçirmemiştim. Bir hafta çok uzundu.

Kesinlikle hoşuma gitmedi.

Kararlaştırdığımız plaj randevusuna doğru hevesle ilerlerken güneş Michigan Gölü'nün sakin dalgaları üzerinde parlıyordu. Kum tepeleri arasında yürürken kalbim heyecan ve gerginlikle karışık bir beklentiyle dans ediyordu. Halk plajından ayrı bir yerde, kıyı şeridinde dağılmış diğer çiftleri görünce gülümsedim.

Sahilde yürüdüm, ayak parmaklarım ılık, tozlu kuma gömülürken kalabalığı taradım, kızımı arıyordum. İleride kuzenim Matty'yi gördüm. Uzaktan kuzenimdi ama yine de kan bağıımız vardı. Çenemi ona doğru eğdim ve el salladım. O da bana karşılık verdi ve yanıma doğru yürüdü.

El sıkıştık ve ona sııttım. "Hey, dostum, nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Gidiyor. Geçen gece gösterinizi izledim. İyiye gidiyorsunuz." Matty'nin bir grubu vardı ve turizm sezonunda sık sık Grudge'da çalardı.

Sahilde açık artırmaya katılacakların yerleşmekte olduğu alanı işaret etti. "Demek söylentiler doğruymuş?" diye sordu. "Sonunda uyandın ve Annie'yle şansını denedin, öyle mi?"

Omzumdaki sırt çantasını yeniden ayarladım. "Onun gibi bir şey."

Tanrım, herkes bunu arkamızdan mı düşünüyordu?

"Haftanın bir sonraki lezzeti için hazırlandığında onu bana yollayabilirsin." Midemde bir çukur açıldı. Küçük kuzenime baktım ve yüzüne yumruk atmamın kimseye bir faydası olmayacağını kendime hatırlattım.

"Öyle değil," diye homurdandım. Bir oyuncu olarak ünüm, muhtemelen hak edilmiş olsa da, gerçekten eskimeye başlamıştı ve Annie'nin geçmişimdeki boktan kararlara yakalanması imasından hoşlanmıyordum.

Kötü görünmesinin sebebi olmayı reddettim.

Hayal kırıklığına uğramış ve sinirlenmiş bir halde Matty'ye veda ettim ve hışımınla sahilin geri kalanından gruba doğru ilerledim. Annie'yi hâlâ görememiştim ve bir an paniğe kapıldım.

Vaz mı geçti? Fikrini mi değiştirdi? Beni ekti mi?

Bir elimle enseme ovuşturdum. Tanrım, kendimi yine bir kızın benden hoşlanıp hoşlanmadığı konusunda endişelenen bir ergen gibi hissediyordum. Bir notun üzerine "*Benden hoşlanıyor musun?*" diye karalamama yaklaşık on iki saniye kalmıştı. *EVET ya da HAYIR'ı işaretleyip bir aptal gibi ona uzatmama on iki saniye kalmıştı.*

Sonunda, kocaman çizgili bir plaj şemsiyesinin altından görünen sıcak pembe boyalı ayak parmaklarını tanıdım. O Çakmaktaş ayaklarını her yerde tanıyabilirdim ve içimden sevecen bir kıkırdama geçti. Annie biraz büyük olan ayak başparmağından nefret ederdi. Aslında hiç de tuhaf görüldüğünü düşünmüyordum ama yine de bu konuda onunla alay etmek hoşuma gidiyordu.

Yaklaştıkça çıplak ayakları dışında her santimetrekaresinin tamamen kapalı olduğunu fark ettim. Ayak bileklerinden bileklerine ve boynuna kadar bir çeşit egzersiz kıyafetiyle kaplıydı.

Şemsiyenin arkasından baktım. "Kar fırtınası mı bekliyorsun? Bugün plajda takıldığımızın farkındasın, değil mi?"

Sesim dikkatini çekti ve yüzünde anında bir gülümseme belirdi. Bana gülümsemesi karşısında kalbimdeki sızı biraz olsun hafifledi.

"Sadece çok fazla güneş almak istemiyorum." Gömleğinin kolunu biraz daha aşağı çekerek çekti. "Böyle günlerde kızardığımı biliyorsun."

Açık, bulutsuz gökyüzüne baktım. Mavinin tonunun Annie'nin gözlerinin rengiyle neredeyse aynı olduğunu fark etmemek zordu. Dağınık bir buklet cümbüşü halinde başının tepesine yığıldığı saçlarının dibinde minik bir sıra ter damlası toplanmıştı.

Gözlerimi devirerek sırt çantamı omzumdan çıkardım ve onun yanına oturdum. Çantamı karıştırarak, 70 SPF'lik güneş kremi çıkardım.

Onun için paketlediğim güneş kremi kucağına fırlattım. "Tuttum seni."

Annie sanki ona yeni doğmuş bir kedi yavrusu hediye etmişim gibi güneş kremi şişesine baktı.

Ona bakarken sesi ancak bir fısıltının üzerindeydi. "Teşekkür ederim, Lee."

Kalbim sıkıştı çünkü Annie büyük jestler ve gösterişli hediyeler karşısında kendinden geçecek türden bir kız değildi - onu bu hale getiren sabahın erken saatlerinde içtiği sıcak bir fincan kahve ya da güneş kremi hatırlamasıydı.

"Hadi, sıcak çarpmasından bayılmadan önce şu eşofmanı çıkar. Görevde değilim." Ona bir göz kırptım ve yanaklarında oluşan pembe lekenin tadını çıkardım.

Annie temkinli bir şekilde ceketin fermuarını indirdi ve omuzlarından aşağı kaydırıldı. Sertçe yutkundum ve arkama uzanıp tişörtümü yakasından çekerek çıkarırken bakmamaya çalıştım.

Gözleri kollarıma ve sırtıma yaptırdığım dövmelemin üzerinde gezindi. Onu bakarken yakaladığımda bakışlarını güneş kremine çevirdi ve ben çantamda bir şey arıyormuş gibi yaparken losyonu kollarına sürmeye başladı.

"Arkamı kollayacak mısın?" diye sordu
usulca. Kalp atışlarım hızlandı. "Elbette."

Elbette yanıma sprey güneş losyonu alabilirdim ama ben aptal değilim.

Arkasına geçtim, göl esintisinin parfümünü bana doğru savurmasına izin verdim. Arkasına yerleşirken sessizce bir nefes çektim.

Annie'nin omuzlarının yuvarlak yamaçlarında gezdirmeden önce losyonu ısıtmak için avuçlarımin arasında ovalamak için zaman ayırdım. Güneş şemsiyesinin koruması altında, yumuşak nefes alış ve verişlerini duyabiliyordum.

Parmak uçlarımin altında kalp atışları derisini dövüyordu.

Henüz tamamını görememiş olsam da, mayosu daha önce giydiğini hiç görmediğim bir mayoydu. Tek parça bir takımdı ama yapılış şekli neredeyse yüksek belli bir bikiniye benziyordu. Üst kısmı beyazdı ve üzerinde küçük lacivert ince çizgiler vardı. Kumaş göğüslerini sarıyor ve arkada cazip küçük bir fiyonkla bağlanıyordu. Kremi teni her nefes alışında kumaşın sınırlarını zorluyordu. Takım elbisenin alt kısmı, hâlâ giydiği pantolonun bel bandının içinde kaybolan tozlu bir maviydi. Küçük bir deri parçası, göğsünün hemen altındaki bir kesimi ima ediyordu.

Geri kalanını görmek için sabırsızlanıyorum.

Arkasından ellerim omuzlarının üst kısmında ve köprücük kemiğinin üzerinde gezindi. Gözleri usulca açıldı. Avuçlarım boynuna daha fazla losyon sürmek için yukarı doğru eğildi. Annie'nin altımda, ben içine girerken elimi hafifçe boğazında gezdirdiği görüntüsü aklımdan geçti.

Hızla boğazımı temizledim ve sırtının daha güvenli bir bölgesine geçtim. Avuçlarıma yeniden losyon sürdüm ve parmak uçlarımı mayosunun askısının altında gezdirdim. Kardeşimin de kayışlar kayarsa yanmaması için Penny'ye aynısını yaptığını görmüştüm.

"Ne yapıyorsun?"

"Titiz olmayı severim, Annette," diye mırıldandım.

Bir şey söyleyecekmiş gibi nefesini içine çekmişti ki, Bug King kafasını şemsiyenin kenarından uzattı. "Öğle yemeği vakti geldi, sonra da teknelere bineceğiz."

Annie ellerini kuma gömdü ve ayağa kalkarak avuçlarının tozunu aldı, ceketini ve çantasını göğsünün önünde topladı. "Tamam, teşekkürler Bug," diye mırıldandı Annie.

Hareket etmediğimde bana baktı. "Geliyor musun?" diye sordu kaşlarının arasında küçük sevimli bir çatıklıkla.

Boğazımı temizledim, bacaklarımın arasındaki ağrıyan sertliğin inmesini istedim. Yutkundum. "Sanırım bir dakikaya ihtiyacım var."

Yanaklarındaki renk derinleşirken, canlı mavi gözleri önce kucağıma, sonra da yüzüme kayd. Yemyeşil ağzı küçük bir O harfi yaptı. "Oh, ben ..." Ondan bir kahkaha patlaması geldi.

Ne yapacağını düşünerek etrafına bakındı. "Arkamda durabilirsin. Ben de ..." Omuz silkti. "Bilmiyorum... engelleyebilir miyim?"

Lanet olsun, çok tatlıydı. Eğer Annie taş gibi olmuş sikimin aramızda olduğunu bile bile ona yeterince yakın durmamı teklif ediyorsa, bunu kabul edecektim. Ayağa kalktım ve kendimi ayarlamak için mayoma uzanışımı izledi.

Belki de sadece güneş losyonu sürerek beni bu kadar sertleştirdiği için utanmalıydım ama umurumda değildi. Dilinin alt dudağını yalamak için dışarı fırlaması, onun da bunu pek umursamadığını gösteriyordu.

Arkasını döndü ve bir gece kulübündeki minyon bir fedai gibi kollarını açtı. "Pekâlâ Sullivan, seni koruyorum."

Ayağa kalktım ve parmaklarımı kalça kemiğine dolamadan önce arkasına geçtim. Kulağına fısıldamak için eğildim. "Hadi yapalım şunu."

Kumsalda yürürken elimi Annie'nin kalçalarının gür kıvrımlarına koydum. Kum bunu zorlaştırıyordu ve birden fazla kez yuvarlak kıcı önüme çarptı, ereksiyonumu gizlemeye çalıştığı gerçeğini tamamen boşa çıkardı.

Kokusunu, yumuşak tenini, belinin kıvrımlarını görmezden geldim ve bunun yerine gözlerimi kamaştıran güneşe, ayak parmaklarımın altındaki kumun sıcaklığına, sahilde çok küçük neon yeşili bir mayo giyen yaşlı adama odaklandım.

Annie'nin alanında olmanın ne kadar iyi hissettirdiğinin dışında *her şey*.

Grubun geri kalanıyla suyun kenarına yakın bir yerde katlanır bir masanın yanında buluştuk. Piknik sepetleri her bir çifti gösteren etiketlerle sıralanmıştı.

Grup toplandığında Bug konuşmadan önce kalabalığın sessizliğe bürünmesini bekledi. "Kiralık tekneler bizi maceralı balık avı randevunuz için altışarlı gruplar halinde almadan önce piknik öğle yemeğinizin tadını çıkarmak için bir saatiniz olacak." Kalabalıktan birkaç hafif uğultu ve

bağırış yükseldi. Ben çektim

Annie bana yaklaştı. Pek sportif biri olmadığını biliyordum ama babamla binlerce kez balığa çıkmıştım.

"Buluşmaya biraz daha eğlence ve rekabet katmak için, en büyük balığı tutan ve en çok balığı tutan çiftlerin her biri ekstra bir ödül kazanacak!" Bug iki büyük beyaz zarfı havaya kaldırdı.

Annie'ye doğru eğildim. "Çantanın içinde."

Çok atletik olmayabilirdi ama Annie'nin bir mil genişliğinde rekabetçi bir çizgisi vardı. Sırtarak ve gözlerinde bir parıltıyla başını çevirdi. "Hadi yapalım şu işi."

Üzerinde her çiftin adının yazılı olduğu büyük beyaz tahtaya baktım. Annie ve benimkinin yanında kırmızı bir kalp vardı. Annie'nin hayallerini gerçekleştirmek için o bonus para ödülüne çok ihtiyacı olduğunu biliyordum. Royal ve Millie'nin isimlerinin yanında üç kalp olduğunu gördüğümde, rekabetçi doğam aşırı hızlandı. Kardeşi Annie'yi dükkânından ve evinden kovduktan sonra onun ödülü alıp gitmesine imkân yoktu.

Siktiğimin kralları.

Annie hayallerindeki sanat deneyimini yaratmak istiyorsa, paraya ihtiyacı vardı. Ayrıca planım işe yarıyordu. Kasabadan beni köşeye sıkıştırıp torunlarını ayarlamaya çalışan tek bir kadın bile olmamıştı. Aslında, çoğunlukla bana sarılıp Annie ve benim için ne kadar mutlu olduklarını söylediler ya da Annie'nin kalbini kırmamam için beni uyardılar.

Sadece birkaçı Margo'yu gündeme getirmeyi başardı.

Şimdi tek yapmam gereken Annie'yi de yanıma almaktı. Bu plan mükemmeldi.

Piknik sepetimizi aldım ve çizgili şemsiyenin altında Annie ile aramızda hiçbir şey değişmemiş gibi rahatladım. Biz taze yapılmış şarküteri sandviçlerini yerken o dalgaları izledi. Patates cipslerini kumdan uzak tutmak için sırt çantamı derme çatma bir masa olarak kullandım. Plaj enerji doluydu ve o kumda su sıçratan çocukları ve kum voleybolu oynayan bir grup genci izlerken ben de onu izliyordum.

Bir çocuk şov yapmaya karar verip kuma kafa attığında güldü ve her zamanki gibi sakin ve güven verici bir şekilde üzerime çöktü. Bir yanım bunu neden daha önce göremediğimi merak ediyordu; onu artık sadece en iyi arkadaşım değil, tüm evrenim olduğu bu yeni ışıktaki görüyordum.

Sonra onu *hep* bu şekilde gördüğümü fark ettim. Ancak şimdi onun da beni aynı şekilde görmesi giderek daha büyük bir olasılık haline geliyordu. Her tek gecelik ilişki, numarasını alıp bir daha aramadığım her kız, Margo'yu aştığımı herkese kanıtlamak için randevularımda yaptığım her gösteri, kalbime saplanan bir ok gibiydi.

Artık o kişi değildim. Olmak istemedim.

Kendime karşı dürüst olsaydım, onun gerçek ben olmadığını söyleyebilmeyi isterdim, ama acınası gerçek şuydu ki, öyleydi. Margo ile hayal ettiğim gelecek, eve geldiğimde dağılmıştı ve o tamamen farklı bir insan gibiydi. Sonra da gitti. Arkadaşlar, komşular, hatta kendi ailem bile bana sürekli kaybettiklerimi hatırlatmaya başladı.

O mektuplarda sevmeye başladığım kadın olmadan bir hayat düşünemiyordum. Acıyla yüzleşmek yerine, onu umursamazlık ve umursamaz *bir* tavırla bastırdım.

Son birkaç aydır kendi kendime bekârlığı dayatmış olabilirdim ama bu kim olduğumu ve neye dönüştüğümü değiştirmiyordu. Şu anda bile Annie'nin daha iyi birini hak ettiğini biliyordum ama aramızda asla kesmek istemeyeceğim görünmez bir bağ vardı.

Annie'siz bir hayat, oksijensiz bir hayat gibi geliyordu. Suyun altında mahsur kaldıktan sonra ilk nefesimi almıştım ve şimdi tekrar suyun altına girme düşüncesine dayanamıyordum.

Eğer aramızdaki şeylerin gerçekten değişmesini istiyorsam, o zaman ben de değişmeliydim. Çoktan başlamıştı.

Bug herkesi teknelere gitme zamanının geldiği konusunda uyarmak için zili çaldığında güneş gökyüzünde daha da yükselmiş ve bunaltıcı sıcak üzerimize bastırmıştı. Tekneye binmek için altışarlı gruplar halinde bir araya gelmemiz istendi.

Emma Annie'nin yanına doğru ilerledi, kolunu Annie'ninkinden geçirdi ve dirseklerini birbirine kenetledi. "Birlikte gideceğiz!" Emma bağırdı.

John Mercer çenesini bana doğru eğdi ve ben de selamına karşılık verdim.

Sylvie King ve Stumpy Larson, Royal'in kız kardeşiyle birlikte bir grup oluşturmaya çalışmasına rağmen bizimle birlikte itilip kakıldılar.

Herkes Stumpy'nin bir ucube olduğunu biliyordu ve eminim Royal küçük kız kardeşine göz kulak olmaya çalışıyordu. Bunun için onu suçlayamazdım, çünkü ben de aynı şeyi yapardım.

Royal, dövmeli uzun parmağını havaya kaldırırken tehditkâr bir bakışla Stumpy'yi kıstırdı. "*Saygın bir mesafede duracaksın.*"

Stumpy gözle görülür bir şekilde yutkundu ve sadece başını sallayabildi. Royal'in *gözleri* sanki "*Ona göz kulak ol" der* gibi benimkilere kaydı.

Sessiz bir anlaşmayla dudaklarımı birbirine bastırdım. Sullivan-King kan davası nesiller öncesine dayanıyor olabilirdi ama asla aşmayacağımız bazı çizgiler vardı. Stumpy Larson'ın Sylvie ile bir şeyler denemesine izin vermek de bunlardan biriydi.

Gruplar sahilde marinaya doğru yürüdüler. Arkasında *Noble King Fishing Tours* yazan bir balıkçı teknesinin yanından geçerken belim tutuldu.

Babamın bir zamanlar sahip olduğu balıkçı teknesinin zarif hatlarını tanıdım. Kendinde olduğu ve çiftlikteki işlerin çok düzgün yürüdüğü zamanlarda, diğer turizm fırsatlarına dalıyordu. Tekne ve babamın rehberli balıkçılık turları düzenleme hayali, teşhis konulduğunda pencereden uçup gitmişti ve her şey çok hızlı bir şekilde cehenneme döndü. *Babamın teknesinde* King ismini görmek beni çok kızdırmıştı. Royal'e karşı nezaketimden hemen pişmanlık duydum.

O adamı ve ailesini sikeyim. Özellikle de babası Russell King'in. Hiçbir zaman babası Amos gibi onurlu bir iş adamı olmamıştı. Russell bir çöpçüydü. Ailelerimizin yaşadığı onca şeyden sonra bile, babamın hastalığından kaynaklanan talihsizliğimizden faydalanacak kadar açgözlüydü ve bu yüzden ondan nefret ediyordum.

Annie'nin eli kürek kemiklerimin arasına bastırdı. Büyük, yuvarlak gözleri ve yumuşak, anlayışlı gülümsemesiyle bana baktı. Nasıl olduğunu biliyordu

Babam hastalandığında ailem için her şey çabucak dağılmıştı. Babamın hayallerinin, pek çok anısıyla birlikte yok olup gittiğini görmenin ne kadar zor olduğunu biliyordu.

O lanet tekneyi geri istiyorum.

Randevumuza yeniden odaklanarak bir ayağımı kiralık tekneye attım ve Annie'ye sabit bir el uzatırken tekneye tutundum. Dikkatle elini benimkinin içine soktu ve teknenin güvertesine tırmanmadan önce dengesini sağladı. Bu fırsattan yararlanarak parmaklarımızı birleştirdim ve birbirimize tutunduk. Başını kaldırıp bana baktığında ona göz kırptım.

Kaptan Jimmy, o ve ikinci kaptanı ve kızı Stevie bizi suya çıkarırken teknenin çevresinde oturmamızı söyledi. Küçük bir hoparlörden müzik yayılıyordu ve Michigan Gölü'nün açık sularına doğru ilerlerken rüzgâr bizi kamçılıyordu. Kaptan Jimmy navigasyon yaparken Stevie de oltaları ve kullanacağımız yemi kontrol etmekle meşguldü.

Tekne dalgaların üzerinde ilerlerken yolcular çarpışıyor ve zıplıyordu. Sabit kalmak için teknenin kenarlarına tutunuyorduk ve Sylvie'nin parmak eklemleri tutunduğu koltuğa karşı bembeyaz olmuştu. Daha büyük bir dalgada Annie bir çığlık attı, sonra da kendi kendine güldü. Bunu fırsat bilerek onu kucağıma çektim, kollarımı etrafına doladım ve onu güvende tuttum. Arkasına baktı, sonra kalçalarını yeniden konumlandırdı.

"Dalga geçme Annette," diye fısıldadım tenine karşı. "Başını belaya sokacaksın."

Başını bana çevirdi, nefesi yüzümde gezinirken "Belki de hayatımda biraz belaya ihtiyacım var" dedi.

Parmaklarım kalçalarının etine gömüldü, parmak uçlarım beyazlaştı. Ona sahip çıkmak, onu işaretlemek istiyordum. Bana yaptıklarının ve beni nasıl çılgına çevirdiğinin soluk mor izlerini geride bırakmak.

Dalgaların her çarpışında sikim acı verici bir şekilde sertleşiyordu. Onun mayosunun ince kumaşı ve benim mayom aramızdaki tek engeldi.

Dudaklarının arasından kaymanın ne kadar kolay olacağını hayal ettim ve bedenimi kavrarken gözlerinin kocaman açılmasını izledim. Boynunun eğimine nazik bir öpücük kondurdum ve bu fırsatı onu daha yakına, kucağıma daha tam oturacak şekilde kaydırmak için kullandım. Onu yakınımda tutarken kalbim sırtına çarpıyordu.

Kıyıda yaklaşık on dört mil açıktaki Kaptan Jimmy "gizli noktası" olduğunu iddia ettiği bir bölgede yavaşladı. Öğleden sonra güneşi bastırıyordu ama gölden esen meltem havayı neredeyse katlanılabilir kılıyordu. Annie, Emma ve Sylvie fısıldaşıp bakışlırlarken teknenin arka tarafında yer kaplayarak durdu.

şekilde. Kollarımı koltuğun arkasına uzattım ve Haziran güneşinin tenimi ısıtmasına izin verdim.

Kaptan ve ikinci kaptan teçhizatımızı düzenlerken, grup küçük sohbetler yapıyordu. Şakalara güldüm ve sohbe katkıda bulundum ama gözlerimin kızımından çok uzaklaşmasına asla izin vermedim. Sıcağa karşı verdiği irade savaşından vazgeçmiş ve sonunda sadece mayosunu çıkarmıştı. Arkası kışını yukarı doğru kesiyordu ve kışının mükemmel yuvarlak elmalarını görebiliyordum.

Sıcağa rağmen, bakışlarımın altında pürüzsüz teninde minik tüycükler oluştu. Gözlerinde ateş dans ediyordu ve arkasından yaklaşıp o nefis kışını sıkma isteğime yenik düşmemek için arkamı dönmek zorunda kaldım. Annie omzunun üzerinden bana bir sırtış attı ve göğsüm sıkıştı.

Bu kız ne yaptığını biliyor.

Hâlâ kendini tutuyor olsa da duvarlarının yıkılmaya başladığını görebiliyordum. Yavaş da olsa o duvarların yıkılmakta olduğu umuduna tutundum.

Kaptan Jimmy ve Stevie, her çifte olta ve yem ayarlarken verimli bir şekilde çalıştılar. Kısa bir güvenlik dersinden ve nasıl düzgün bir şekilde atılacağına dair bir gösteriden sonra, her çifte yardımcı olmak için turlarını yaparken denemek için bırakıldık.

Öğleden sonra güneşi Michigan Gölü'nün dalgalı sularında altın rengi çizgiler çiziyordu. Dalgalar beklediğimden daha sertti, bu yüzden onu güvende tutmak için Annie'yi kollarımın arasına kilitledim, sırtıyı bıraktım, böylece dengesini koruyabilir ve atışına konsantre olabilirdi. Her dalga teknenin gövdesine çarpıyor, bizi birlikte sallıyordu. Motorun uğultusunu ve tepemizdeki martıların sesini içime çekerek Annie'nin maksatlı hareketlerle oltayı suya atışını izledim. Vücudumun etrafında manevra yapmak zorunda kaldığı için biraz garipti ama onu merkezde tuttum.

Annie oltayı yavaşça geri çekerken, olta Michigan Gölü'nün parıldayan sularında kayboldu. Sıcaklığı beni rahatlatıcı bir kucaklamayla sararken güneş ışığı ve hindistancevizi gibi kokuyordu. Annie'nin bir ısırik beklentisi, dikkatle suya bakarken hissediliyordu.

Oltası elinde sallandığında, geniş ve heyecanlı gözlerle bana döndü. Kaptanımızın bize söylediği gibi "Balık tutun!" diye bağırdı.

Kaptan Jimmy, oltanın diğer ucundaki balığın çekişine odaklanırken ona rehberlik etmek için öne çıktı. Şortumun içine uzandım ve

ve anı yakalamak için. Makarayı sararken kahkahaları havayı dolduruyor, sıçrayan su seslerine ve martıların neşeli çığlıklarına karışıyordu.

Annie omzunun üzerinden baktı ve kendi heyecanını yansıtan gururla parlayan gözlerimi yakaladı. Yakalamasının zaferini ve coşkusunu paylaştık, gözlerindeki her sevinç titreşimiyle aramızdaki sözsüz bağ derinleşti. O mükemmel anda bir fotoğraf çektim, vahşi kızıl saçları rüzgarda dans ediyordu ve geniş, dişlek bir sırıtişla bana gülümsüyordu.

Annie'nin avıyla birlikte birkaç fotoğrafını daha çekerken, "Mükemmelsin," dedim.

Öğleden sonra balık avı devam ederken gala ve müzayedeyi tamamen unuttum. Kendimi muhteşem bir kadınla güzel bir günün tadını çıkarmaya bıraktım. Kaptan Jimmy akşam fırtınalarını atlatmak için yola çıktığımızı bildirdiğinde güneş akşam gökyüzünde kalın bulutların ardına gömülmüştü.

Dönüş yolunda sert bir rüzgâr çıktı ve Annie'nin pantolonuyla ceketinin onu sıcak tutmasına sevindim. Tekne sallanıp yana yattı ve dalgaların üzerinde zıpladık. Kaptan Jimmy bizi sudan çıkarmaya çalışırken Stevie tekneye tutundu. Gökyüzü kararıyordu ve daha önceki dostluk havası yerini endişeli bakışlara bırakmıştı. John Mercer bir elini karnına bastırdı, teknenin sallanması midelerini rahatsız ediyor gibiydi. Teknenin kenarına yaslanıp yemeğini kaybetmeden birkaç dakika önce inledi.

Korkunç bir ağır çekim dalgası içinde etrafımdaki herkesin inlemesini izledim. Annie gözleri kocaman açılmış bir şekilde karşımda soluklaştı.

Elini tuttum. "İyi misin?"

Sadece başını salladı ve bana doğru eğildi. Kolumu omuzlarına dolayarak onu teknenin etrafında zıplamaktan korumaya çalıştım. Hepimiz kızgın dalgaların arasında savrulurken bu işe yaramadı. Kolumun altında Annie'nin nefesi kesik kesik çıkıyordu. Beni itti ve bankın üzerinde kaymaya başladı.

"Aman Tanrım, Lee." Bir elini kaldırdı. "Bana bakma!"

Daha kelimeler ağzından çıkmadan, teknenin kenarına kusmaya başladı. Hiç şaşırmadan elimi sırtının ortasına koydum ve hafifçe okşadım.

Kaptan Jimmy, Stevie ve ben deniz tutmasına yenik düşmeyen tek kişilerdik. Sonunda marinadaki yerine yanaştığımızda, grubumuzun başlangıçtaki tüm neşesi kaybolmuştu ve suyun gövdeye çarpmasından sadece yumuşak iniltiler duyuluyordu.

Annie inledi ve titreyen elleriyle teknenin kenarını kavradı.
Parmak uçlarını kürek kemiklerinin arasında küçük bir daire çizdi.
Tartışmasını beklemeden onu kucağıma aldım. "Hadi şampiyon.
Hadi seni eve götürelim."

OceanofPDF.com

ON ALTI

OceanofPDF.com

ANNIE

Marinadan Lee'nin dairesine kadar olan tüm yolculuk boyunca burnumdan nefes almaya odaklanmak zorunda kaldım. Yoldaki her tümsek içimde yeni bir mide bulantısı dalgası yaratıyordu. Bir şeye, herhangi *bir şeye* odaklanmaya çalıştım - Lee'nin suyun üzerinde ne kadar ateşli görüldüğüne, Emma'nın gözlerinde küçük kalplerle bize nasıl baktığına, Lee'nin ereksiyonunun ne kadar *büyük olduğuna* ve bunu saklamasına yardım etmeyi teklif ettiğime. Kamyonetine kusmamak için her şeyi yaptım.

Hadi, şampiyon. Seni eve götürelim.

Onun evine.

Başım zonkluyordu ve kamyonu parka çektiğinde el yordamıyla kolu tutmaya çalıştım.

"Aklından bile geçirme," diye uyardı. Lee'nin kamyonetinin kaputunu yuvarlayıp yolcu tarafındaki kapıyı açmasını izledim. Lee bir kez daha beni kollarının arasına aldı. Karşı koyamayacak kadar bitkin bir halde gözlerimi kapattım ve ona doğru eğildim. Midem kalbimle savaş halindeydi.

Dairesine girdiğimde *onun* erkeksi kokusuyla birlikte taze çamaşır kokusuna da maruz kaldım. Bacaklarımı altına almak için çabalayarak kollarından kurtuldum. Koridorda aceleyle ilerleyerek banyosuna girdim ve kendimi yere attım. Koltuğu yukarı kaldırıp zaten boş olan midemi boşaltırken sert fayans dizlerimi ısırdı.

Terli, utanmış ve yorgun bir halde kızardım ve başımı serin duvara yasladım. Daha gözlerimi açmaya bile niyetim yokken onu hissetmişim. Yerin açılıp beni bütünüyle yutmasını diledim.

"Burada şeytan çıkarma ayini var gibiydi. Tanrım." Lee'nin kıkırdaması benim zayıf kahrkahrımı da beraberinde getirdi.

Başımı çevirdiğimde onu kapı pervazına yaslanmış, kaslı kollarını kavuşturmuş halde buldum. Pazuları her zaman olduğu gibi pamuğun gücünü test ediyordu.

Başım hâlâ zonkluyordu, ellerimin arasına aldım. "Lütfen huzur içinde ölmeme izin verir misin?"

Yumuşak ayak sesleri yaklaştı ve yanıma çömeldi. Vücudumun karşısında, Lee küçük bir tuvalet kağıdı şeridine uzandı. Ben ona bakarken ağzımı sildi.

Lee'yle her şeyi paylaşırdık *-neredeyse* her şeyi- ama beni yüzümde kusmukla görmesine izin vermek çok fazlaydı. Yanaklarıma sıcaklık doldu.

"Hâlâ hareket ediyormuşuz gibi hissediyorum." Yeni bir mide bulantısı dalgası porselen kâseyi kavramama neden oldu.

Lee ensemdaki saçlarımı toplayıp kaldırdı ve nemli tenime yumuşak bir şekilde serin hava üfledi. "Sadece denize ayaklarını basman gerekiyor, hepsi bu."

Tek yapabildiğim üzgün bir inilti oldu.

Lee omzuma bir öpücük bıraktı ve ayağa kalktı. "Hemen döneceğim. Sakın kıpırdama," diye uyardı.

Tek yapabildiğim elimi zayıf bir şekilde kaldırmaktı. Hiçbir yere gitmiyordum.

Geri döndüğünde Lee'nin elinde bir bardak su ve serin, ıslak bir bez vardı. Omzuna bir tişört asmıştı.

Suya uzandım ve belli belirsiz bir yudum aldım. "Teşekkür ederim." "Seninle ilgilendiğim için bana teşekkür etmene gerek yok."

Sertçe yutkundum, soğuk suya rağmen boğazım yanıyordu. Lee soğuk bezi alnıma sürerken ve ensemden gezdirirken sessizce çalıştı.

Gömleği omzundan çekti, sonra üzerimdeki ceketini işaret etti. "Bunu halledebilir misin?"

Aşağı baktığımda ceketimde ve mayomun kenarında küçük kusmuk lekeleri gördüm. Hemen fermuarını açtım. Antrenman pantolonu ve mayoyla banyosunun zemininde kambur dururken, utanç duygusu bedenimi sardı. Gömleği elinden kaptım.

"Ben hallederim. Teşekkürler."

Dudakları birbirine yapıştı ve ayağa kalktı. "Ben ... olacağım." Kapıya doğru bir işaret yaptı.

Zayıfça başımı salladım ve kapıyı hızla arkasından kapattım.

Oh. Benim. Korkunç. Tanrım. Az önce Lee'nin önünde üstüme kustum.

Kirpiklerimin altından sıcak, utanç dolu gözyaşları fişkırdı. Duygularım o kadar kontrolden çıkmıştı ki, dayanamıyordum. Dikkatlice ayağa kalkarak ceketimi ve pantolonumu çıkardım. Bir an için tişörtü mayomun üzerine çekmeyi düşündüm ama daraltıcı malzeme karnımı daha da ağrıttı.

Takım elbisemi çıkardım ve büyük gömleğimi başımın üzerine çektim. Anında Lee'nin erkeksi kokusuyla sarmalandım. Taze, temiz çamaşırlar ve onun doğal misk kokusu üzerime döküldü. Banyosunun mahremiyetinde, gömleğin yakasındaki kumaşı topladım ve burnuma bastırdım. Karnımdaki iniş çıkışlar duruldu.

Sakin bir nefes alarak aynada kendime baktım. Gözlerim kan çanağına dönmüş, solgun yüzüm kül rengi olmuş ve saçlarım kontrolden çıkmıştı.

Kapıyı yumuşakça çalması beni ürküttü ama kapıyı açtım. Yumuşak bir gülümsemeyle yepyeni bir diş fırçası ve seyahat boy diş macunu uzattı. Utangaç bir tavırla parmaklarımı onlara doladım ve kendimi banyoya attım.

Saklandığım yerden çıkmak için cesaretimi ve midemi topladığımda Lee kanepede oturuyordu. Tişörtünün altında çıplak, endişeyle etek ucunu çekiştirdim. Lee'nin gözleri alçalmadan önce benimkilere kaydı ve meme uçlarımla pamuklu tişörtün önünden nasıl görüldüğüne bakarak durakladı. Daha sonra gözleri çıplak bacaklarımla üzerinde gezindi.

Öksürerek ağzını kapatan Lee koltuktan fırladı. "Sıkı otur."

"Bunu neden yapıyorsun?" Gözlerim ne sorduğumu anlaması için yalvardı.

Adaçayı grisi gözleri beni olduğum yerde sabitledi. Sesinin derin gürültüsü daireyi doldurdu. "Çünkü istiyorum."

"Neden?" Bastırdım.

Lee mutfağa doğru ilerlemeden önce sadece hafifçe alay etti. Omzunun üzerinden sırtıtmak için döndü. "Sen benim kıızımsın."

Yüzümdeki kan çekildi ve tekrar başımın döndüğünü hissettim.

Yüksek sesle hayal etmeye asla cesaret edemediğim kelimeler kafamın içinde tekrar tekrar çaldı.

Sen benim

kızımsın. Sen

benim kıızımsın.

Sen benim

kızımsın.

Mide bulantısı olmalı. Belki de susuzluktan. Ya da oturma odasının ortasında Lee'nin tişörtünden başka bir şey giymediğimin ezici bilgisi, ama hepsi *çok fazlaydı*.

Bacaklarım titredi ve dizlerimi göğsüme çekerek ve vücudumun mümkün olduğunca büyük bir kısmını kapatarak kanepeye çöktüm.

Dakikalar sonra Lee elinde dumanı tüten bir fincanla geri geldi. "Çay. Miden için."

Bana uzatırken başımı salladım ve yanımdaki kanepeye yerleşerek vücutlarımız arasında bir santim bile olmasına izin vermedim. Sanki bunu daha önce binlerce kez yapmış gibi, Lee bir kolunu omuzlarıma doladı ve beni kendine çekti. Diğer koluyla uzaktan kumandayı buldu ve bir film açtı.

Lee beni yüzünün yan tarafına bakarken yakaladı ve omzumu sıktı. "Sakin ol Annette. Ben yanıdayım."

İçimden geçen duygu karmaşasını anlatacak kelime bulamadığım için sadece zayıf bir baş sallama hareketi yapabildim. Arka planda film oynuyordu ve tek düşünebildiğim oydu. Bizi.

Sen benim kızsın.

FARKINDALIK YAVAŞÇA KAFAMA DANK ETTİ. Kuş cıvıltıları. Perdelerin arasından süzülen güneş ışığı. Uzuvar bir cehenneme karıştı.

Lee.

Etrafımı saranın Lee'nin uzun, ağır uzuvları olduğunu fark ettiğim anda kaskatı kesildim. Erkeksi kokusu her yerdeydi. Göğsünün yükselip alçalması benim nefes alışımına aynı anda hareket ederken, düzenli nefesi saçlarımda dolaşıyordu.

Bir şekilde kendimizi Lee'nin yatağında bulmuştuk; bacaklarından biri bana dolanmış, diğer kolu kaburgalarımın üzerinden sarkmış ve ... memelerimi avuçluyordu.

Gözlerimi kırıştırarak uykumu kaçırdım ve Lee'nin tişörtünün üzerinden göğsüme doğru uzanan geniş avucunu görmek için aşağıya baktım.

Meme ucum avucunun altında hemen sertleşti. Kalçalarım geriye doğru eğildi, sessizce Lee ile *onun yatağında* bir kucaklaşma seansının sınırlarını test ediyordum.

Kalçaları öne doğru kayd, boğazında farkındalığın düşük bir hırıltısı oluştu.

Lee beni inanılmaz derecede kendine çekerken burnu saçlarımın derinliklerine gömüldü ve merkezim umutsuzca hiçbir şeyin etrafında kenetlenirken bir iniltiyi bastırmak zorunda kaldım. Sırtımı eğip kızıışmış bir kedi gibi onun sabah odununa sürtünmeyecek kadar güçlü bir kadın değildim, bunun yerine yavaşça yuvarlanıp onunla yüzleşmeye çalıştım.

Uzun, koyu renk kirpikleri yontulmuş elmacık kemiklerinin üzerine yayılmıştı.

Neden erkekler iyi kirpiklere sahip oluyor? Tamamen haksızlık.

Ben hareket ettikçe bacakları bana yer açmak için düzeldi ama kolu göğüs kafesime dolanmaya devam etti. Yüzümü ona dönerek, ağzının kenarlarında bir sırıtma belirene kadar uyuyan yüzünü incelemeye devam ettim.

"Uyanmışsın." Omzuna vurdum ve bir mırıltıyla beni kendine çekti. Yüzümü boynuna gömdüm, utanç üzerime çöktü.

Gözlerimi kapattım. "Beni deniz tuttuğu ve banyonuzun her yerine kustuğum için özür dilerim."

Lee çenesini başımın üstüne dayadı ve gitmeme izin vermedi. "Seni daha önce de hasta görmüşüm."

Bir an düşündüm, evet, sanırım görmüştü. Ama ilişkimizin nasıl değiştiğiyle ilgili bir şey, onun benim bu yönümü görmesi konusunda beni huzursuz etti.

Hâlâ utanıyordum, sessiz kaldım.

Kollarıyla bedenimi sıktı. "Sana her zaman göz kulak olacağım."

Gözlerimi kırıştıtararak ona baktım, o da bana bakıyordu. Uykulu bir sabah gülümsemesi takındı ve tek düşünebildiğim, "*Kahretsin*" oldu.

Buradan sağ salim çıkmamın imkânı yoktu.

Sert bir kütle bacağıma bastırdı. Aşağı baktım ama çıplak göğsünün tişörtüme değdiği yeri göremedim. "*Çıplak mısın?*"

Kıkırdaması içimi gümbürdetti. "Hayır, tabii ki değil. Sen film boyunca uyuduktan sonra kolum uyuştı, ben de bizi buraya taşıdım. Çıplak değilim ama sabah oldu ve senin üzerinde *benim* tişörtümden başka bir şey yok."

Elleri kendini ayarlamak için çarşafın altında kayboldu ve bu ilkel, erkeksi hareketle bacaklarımın arasından erimiş bir sıcaklık aktı.

Aramızda biraz mesafe olunca, kendime nadiren izin verdiğim bir şekilde çıplak göğsünü inceledim. Bir dövme diğerine karışarak göğsünde ve kollarında ilerliyordu.

Geçici olarak bir parmağımı göğüs kaslarında gezdirdim. "Daha fazlasını eklemişsin."

Nazik dokunuşum karşısında boğazından minnettar bir hırıltı yükseldi. "Birkaç tane."

Lee'nin on sekiz yaşına geldiğinde yaptırdığı ve pişman olduğu güneş ve ay gibi eski dövmeleer ya da annesinin el yazısıyla yazılmış adı, daha taze siyah mürekkebin içinde solup gitmişti. Birçoğunu ordudayken yaptırmıştı ama diğerlerini son birkaç yılda eklemişti. Kaburgalarının üzerinde parmaklarım durakladı. Soluk, döngü halindeki yazıyı tekrar tekrar okurken gözlerim büyüdü.

Senin kalbinle benimki arasında mesafe yok.

Parmaklarım göğüs kafesinin çıkıntıları boyunca uzanan sözcüklerin üzerinde gezindi.

Benim sözlerim.

Gözyaşlarım gözlerimin kenarlarını yaktı. "Lee, ben ..." Midem bulandı. İçimde çalan her uyarı ziline karşı savaştım. *Yapma bunu. Sırrını sakla. Bunun için seni asla affetmeyecek.* "Yapman gereken bir şey var..."

Lee'nin eli benimkini kapladı ve parmaklarımı düzleştirdi. Kalp atışları elime çarpıyordu. "O dövme bir hataydı." Lee kaykıldı ve sırtı bana dönük bir şekilde yatağın kenarına oturdu. "O sözler hayatımı kurtardı ve onları yazdığını bile hatırlamıyordu."

Lee başka bir şey söylemeden ayağa kalkıp banyoya doğru yürüdü ve beni çarşafı toplayıp göğsüme sıkıca bastırmak zorunda bıraktı.

Boğazımda sert bir yumru oluştu. Margo'nun ve benim sırrımı o kadar uzun süre saklamıştım ki, neredeyse gerçekmiş gibi geliyordu.

Ama öyle değildi.

Lee gerçeği bilmeyi hak ediyordu ve ben çok korkuyordum. Kızacaktı. -Roller tersine dönseydi çok *öfkelenirdim ama ...* umudum, bunu onun için neden yaptığımı ve sonrasında gerçeği bu kadar uzun süre saklayan diğer tüm mikro kararları anlamasıydı.

Yatağın kenarına oturup derin bir nefes aldım. *Vakit geldi.* "Hey, Lee?"

Kafasını banyodan çıkardı, yanağına bir diş fırçası saplanmıştı ve yüzünde bir sırıtış vardı. "Tişörtümün içinde ne kadar güzel görüldüğünü nasıl bilemedim?"

En iyi arkadaşıma duyduğum sevgi, şefkat ve *arzu* beni çekiştirdikçe kalbim sıkışıyordu.

Lee'nin yakışıklı yüzü beni aptallaştırdı ve hepsi bu kadardı.

Bir ağız dolusu diş macununun ardından "*Bugün* hayatımın en güzel günü" dediğinde sadece gülümseyebildim ve gözyaşlarımı tutamadım.

OceanofPDF.com

YEDİ

OceanofPDF.com

LEE

ANNIE

Bu akşamki randevumuz Abel's Brewery'de. Kendini kontrol edebilecek misin?

Hiçbir garanti vermiyorum.

Bu gece onlara bulaşma. Randevun olarak bunu talep ediyorum.

Eğlence yıkıcı.

Tamam. Fazladan kefalet parası koyarım.

İşte benim kızım.

Telefonuma bakıp gülümsedikten sonra onu cebime attım ve kamyonetimden çıktım. Haven Pines'ın dost canlısı ve misafirperver tabelasına baktım. Babamın burada yaşamak zorunda olduğu gerçeği hâlâ midemi bulandırıyordu ama ona tam zamanlı bakmanın Tootie Teyze için çok zor olduğunu biliyordum. Duke kendini işe vermişti ve benim programım da bunu tek başıma yapmama yetecek kadar tutarlı değildi.

Otoparkta yürürken iç geçirdim. Pek çok kez babam için her şeyin farklı olmasını diledim. Hepimiz için.

Ön girişin yanındaki daha küçük bir tabelada özel bir hafıza bakım mahallesi olduğu yazıyordu ve yönleri ezbere bilsem de yolu gösteren okları takip ettim. Hafıza bakımı koğuşundaki sakinler için her kapı bir evin ön kapısı gibi görünecek şekilde boyanmış ve dekore edilmişti. Her birinde konut kapı numaraları vardı ve çoğunun tokmağının etrafına dekoratif çelenkler asılmıştı. Hatta Outtatowner şehir merkezindeki bir gezintiyi taklit etmek için koridorda elektrik direkleri bile sıralanmıştı. Her kapının dışında bulunan apliklerin

diğer sakinlere sessiz bir işaretti. Işığı yakmak misafirlere açık olduğunuz anlamına geliyordu.

Babamın ışığı yanıyordu ve muhtemelen başkalarıyla etkileşimde bulunmak ve onların arkadaşlığından keyif almak istediğı iyi bir gün geçirdiğini düşünmek beni gülümsetti. Kapıya yaklaştığımda babamı odasının dışında bir salıncakta otururken buldum. Görüş alanıma girdiğinde babam ayağa kalktı ve yüzüne sıcak bir gülümseme yayıldı.

"Lee." Ellerini birbirine vurdu ve güldü. "Bu bir sürpriz." Sürpriz değildi.

Genellikle her Çarşamba sabahını onu ziyaret ederek geçirirdim çünkü o gün Duke'un haftalık siparişleri yerine getirmek üzere şehirdeki meyveleri dağıtmak için erkenden işe gitmesi gereken bir gündü.

Onun alanına girdim ve babamı kucaklayarak sırtına bir tokat attım. "İyi görünüyorsun baba." Onu bir kol boyu uzattım.

Başını salladı. "Bugünlerde iyi hissediyorum, oğlum."

Memnun bir iç geçirdim. Babam bir ilaç denemesine kabul edilmişti ve eski Red Sullivan'ı asla geri alamayacak olsak da, bu ilaç erken başlangıçlı demansının ilerlemesini yavaşlatabileceğine dair ilk umut ışığımız olmuştu.

Dirseğinin iç köşesine sarılmış küçük pamuk topu bugünün infüzyon günü olduğunu haber veriyordu.

"İtfaiyede vardiyam var ama kahvaltı ve belki yürüyüş hoşunuza gider diye düşündüm."

Babam bana gülümsedi. "Çok hoşuma giderdi."

Koridordan avlu yoluna çıkışa doğru yürürken, yanımızdan geçen sakinlere küçük baş selamları ve kibar gülümsemeler sundum. Babam yürüyüşümüz sırasında sık sık durup el sıkar ya da nazik bir söz söylerdi.

Çıkış kapısının yanında, hemşire önlükleri içinde ve tekerlekli bir dizüstü bilgisayar arabasının arkasında duran MJ King, dostça bir el salladı ve parlak bir gülümseme takındı. "Günaydın Red." Bana doğru başını salladı. "Lee." MJ kapıyı açmadan önce dışarı çıkmamızı sağlayacak kodu güvenlik paneline yazdı. "Güneşin tadını çıkarın."

Normalde bu fırsatı cilveli bir şeyler söylemek için kullanırdım. MJ arkadaş canlısı ve sevimliydi ve bir Kral olmasına rağmen çapkın doğam bunu pek umursamazdı. Ama şimdi farklıydım. Bu sefer sadece kapıyı ondan aldım ve gülümsedim. "Teşekkürler, MJ."

Geniş arazideki bakımlı çiçek tarhları ve bahçe patikaları arasından kıvrıla kıvrıla ilerleyen kırma kireçtaşı patikadan aşağı inerken babamın önümden yürümesine izin verdim.

"Bugün oyundan düştün." Sırıttı. "Normalde o kızı etkilemeye çalışırdın."

Kıkırdadım ve bir elimi saçlarımda gezdirdim. "Bugün olmaz."

Birlikte adım attık ve babamla yürümenin sessiz rahatlığının tadını çıkardım. "Gerçek şu ki, başka biri daha var. O özel biri."

Babam yan yan sırtarak bana baktı. "Bok yok mu?"

Cebimden telefonumu çıkardım ve Annie'yle çektiğimiz bir fotoğrafı açtım. En sevdiklerimden biriydi, yıllar önce çekilmişti. Ben dişlerimi göstererek aptal bir çift çene suratu yapıyordum, Annie ise gözlerini yummuş ve yanaklarını balık gibi şişirmişti. Ekranı babama doğru eğerken gülmekten kendimi alamadım.

"Evet"-güldü-"kesinlikle başka bir şey."

Görüntüyü daha tipik bir görüntüye çevirdim, Annie'nin bir gün sahilde çektiğim tek başına bir fotoğrafına. Dalgalara bakıyordu ve ben o fark etmeden fotoğrafı çekmiştim. Bu, favorilerim arasına kaydettiğim birçok fotoğrafından biriydi.

Babam Annie'nin resmine baktı. "Demek sonunda başardın, ha?" Kaşlarını birbirine çarparak babama baktım. "Ne yaptın?"

Alay etti ve başını salladı. "Uyandım. Önünde ne olduğunu gördün."

Ağzım konuşmak için açıldı ama babam beni durdurmak için elini salladı. "Annie'yi tanıyorum. Yıllardır birbirinizin bakmadığını düşündüğünüz anlarda birbirinize kaçamak bakışlar atmanızı izliyorum."

Telefonu indirdim ve kaşlarımı çattım. Elbette Annie'yi tanıyordu.

Biz yürürken babam hızını kesmedi. "Kardeşinin beni korumayı sevdiğini biliyorum. Bazı günler burada iyi değilim." Şakağına vurdu ve kalbim sıkıştı. "İyi günlerim kötü günlerimden daha fazla. Ayrıca, Annie pazartesi günleri geliyor."

"Pazartesileri mi?"

"Zaman zaman ziyarete geliyor, genellikle Pazartesi günleri. Son zamanlarda aile geçmişimizle ilgili hatırladığım şeyler hakkında pek çok soru soruyor. İnsanlarımız hakkında. Hatırlamaya çalışmak, eski resimlere bakmak eğlenceli oluyor. Sanırım Duke onu boşa kürek çekiyor."

Pazartesileri.

Annie'nin haftada bir gün izni var ve o günü babamla geçiriyor.

"Sanırım birkaç şeyi bile yerinden oynattı." Kıkırdadı. "Uzun zamandır unuttuğum birkaç anıyı hatırladım. İyi hissettim."

"Bu harika, baba."

Sakinler arasındaki dramdan ve gayri resmi işi olan tamircilikten bahsetmeye devam ederken ben de ona ayak uydurdum ve çiçekli yürüyüş yollarında ilerlemeye başladık.

Parmağını kaldırarak uzaktaki bir inşaat alanını işaret etti. "Arazinin bu arka kısmına destekli yaşam evleri inşa ediyorlar. Yarı bağımsız evler diyorlar. Bir tanesi için adımı listeye yazdırdım bile."

Babam uzaktaki inşaat alanına baktı. Gururlu ve umutlu görünüyordu. Durumunun böyle bir yerde yaşamasına yetecek kadar stabil kalıp kalmayacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama o umut edebiliyorsa ben de edebilirdim.

Bir elimi omzuna koydum ve sıktım. "Bence bu kulağa harika geliyor baba."

Birkaç dakika sonra babam aniden durdu ve bana doğru döndü. "Annen gitti."

Ağzım birbirine yapıştı ve başımı salladım, bu konuşmanın nereye gideceğinden ve babamın tedirgin ve kızgın olmasıyla sonuçlanıp sonuçlanmayacağından emin değildim.

Araziye doğru baktı. "Juney'imın öldüğünü biliyorum ama bazen sanki hâlâ yanımdaymış, kaburgalarımın yapışmış gibi hissediyorum. Değişen her şeyi unutmak çok kolay ama sanırım bu da işin bir parçası."

Sadece başımı salladım ve boğazımda genişleyen duyguları zapt ettim.

"Dışarıda bir yerlerde yolunu bulacak kadar şanslı biri var.

Buraya." Babam iki parmağıyla göğsümün ortasına vurdu. "Canın çok yanacak ama bunun için daha iyi bir adam olacaksın."

Aklıma gelen tek yüz Annie'ninkiydi.

Bu işi onunla berbat edemezdim.

Annie olmadan var olabileceğim bir dünya olmadığını fark ettiğimde, işte o andı. Kararımı vermiştim.

Şehir merkezindeki evinin önünde beni bekleyen Annie ıslıl ıslıldı. İnce askılı, beyaz, V yakalı, sade bir atlet giymişti. Dizlerini geçen saten rengi altın rengi bir eteğin içine sokulmuştu ama kalçasını gösteren seksi küçük bir yırtmacı vardı.

Uzun kaslı bacakları sahilde geçirdiği zamanın etkisiyle güneşten öpülmüş ve çillenmişti, sıcak Michigan güneşinde pişiyordu. Yatağında geçirdiğimiz sabahtan beri kalçalarının parmak uçlarımin altında ne kadar yumuşak ve esnek olduğunu biliyordum ve henüz keşfedilmemiş yerlerini daha fazla keşfetmek için eteğinin kenarını yukarı doğru sürüklemek istiyordum.

Annie kamyonetime yaklaştığında, sürücü koltuğundan inip yolcu kapısını açmadan önce onu durduran bir bakış attım.

"Bir kız buna alışabilir," diye alay etti.

Başımı salladım ve bir gülümsemeyi bastırdım. "Mesele de bu zaten."

Klimayı ayarlarken Annie'nin elma ve güneş ışığı kokusu kamyonetimin kabinini doldurdu. Kıyıdaki akşam havası camları indirecek kadar serindi ama bu kokunun kaçması için herhangi bir neden olmasını istemiyordum.

Annie taksinin kendi tarafında duruyordu ve ben onun alanını işgal etmek için can atıyordum; Abel's Brewery'ye doğru şehirden birkaç mil uzaklaşırken uzanıp avucumu onun kalçasına yerleştirmek istiyordum.

Aramızdaki bu şeyle savaşmanın tamamen yararsız olduğunu ona gösterene ve ayaklarıma kapanıp yalvarana kadar onun sınırlarına saygı duymaya, o duvarları kendi kendine toza çevirmesini sağlamaya kararlıyım.

"Ne?" Annie sordu.

Kaşlarımlı kaldırdım. "Ne ne?"

Bir parmağını aramızda havada döndürdü ve bir gözünü kıstı. "Sende o bakış var."

"Ne bakışı?" Güldüm.

"İyi görünmediğimi. Seni tanıyorum, Lee Sullivan."

Beni tanıyordu. Bütün parçalarımlı ve henüz kaçmamıştı. Parmaklarımlı kanayana kadar bunu sürdürmeye kararlıyım. "Sadece üç numaralı randevu için heyecanlıyım."

"Uslu duracağına söz vermiştin."

Arabayı bir boşluğa çektim ve park ettim. "Krallara eşek şakası yapmayacağıma söz verdim." Sırıtişım yayıldı. "Uslu duracağıma hiç söz vermedim."

Annie kolumdayken bira fabrikasına girdik ve tüm gözler bize çevrildi. Bira fabrikası bir kasaba gösterisi için mükemmel bir yerdi. Tadım odalarından birinin arka kısmı, sahne arkası bira fabrikası turu ve tadımı için arka tarafa gitmeden önce kaynaşmak için bir alana dönüştürülmüştü. Ana bar ve oturma alanı hala ödeme yapan müşterilere açıktı. Müzayede randevusu olanlar, kasabanın geri kalanı camın arkasından izlerken, bir akvaryumun içine yerleştirilmiş gibi mükemmel örnekler oluşturdular.

Arkada, açık artırma tarihi skor tablosu belirgin bir şekilde sergileniyordu ve lederhosen ile yaptığım başarısız gösteriden sonra, Royal ve Millie hala En İyi Çift için liderdi. Annie ve ben hemen arkamızdaydık, Emma ve John Mercer ise üçüncü sıradaydı. Yanlarında hiç kalp olmayan bir sürü isim de vardı. Remix için risk altında olan çiftler.

Gözlerim Sylvie ve Stumpy Larson'a kaydı. Stumpy ile eşlerini değiştirirlerse üzüleceğinden şüpheliydim. Hatta eminim bunun için dua ediyordu. Bu geceden sonra, gerçekten mutsuz olan tüm çiftlere yeniden eşleşme hakkı tanınacaktı.

İçeri girdiğimizde Annie ve ben el sıkışmalar ve dostça kucaklaşmalarla karşılandık. Barda Royal, Millie'nin yanına oturmuş, Charles ve sevgilisi Mia ile sohbet ediyordu. Onların yanındaki başka bir grup kadın da Annie'ye el sallıyordu.

Benim alanıma doğru eğildi. "Gidip Mavi Kuşlar'dan bazılarına merhaba diyeceğim."

Elim sırtının küçük kısmını buldu. "İyi eğlenceler."

Annie'nin bira fabrikasında bir dansçının zarafetiyle hareket edişini izledim. Eteğinin saten kumaşı kıvrımlarını gizlemek için hiçbir şey yapmadı ve onun söz konusu olduğu yerde zayıf olduğum için, tüm zaman boyunca kıcımlı izledim.

Yanımda alçak bir ıslık sesi duyuldu ve döndüğümde Whip King'in de onun kıcımlı takdir ettiğini gördüm.

"Siktir git, Bill."

Whip sadece güldü ve birasından bir yudum daha aldı. "Endişelenmeniz gereken kişinin ben olduğumu sanmıyorum."

Kafam karışmış bir halde Whip'in bardağıyla işaret ettiği yere baktım. Barın yanında Annie kız arkadaşlarıyla yaptığı sohbetten Charles'a doğru döndü. Beyaz düğmeli bir gömlek, yaklaşık on santim kısa lacivert bir pantolon ve *çorapsız* kahverengi bir çift ayakkabı giymişti. Bazılarına şık görünebilirdi ama bana tam bir alet gibi göründü.

Annie'nin onun söylediği bir şeye güldüğünü ve elini hafifçe koluna koyduğunu görünce doğruldum. Charles'ın bu dostça hareketi bir davet olarak gördüğü belliydi, çünkü vücudu değişti ve sarılmak için eğildi.

Bu kadar.

Whip'i arkamda bırakarak saniyeler içinde bira fabrikasına doğru ilerledim. Elim omzunu buldu ve gereğinden biraz daha sert bir şekilde sıkarak dikkatini çektim.

"Lee." Elini uzatarak bana doğru döndü. "Seni gördüğüme sevindim."

Gözlerim ellerine kaydı ama sadece bir mağara adamı gibi homurdandım. Annie'ye baktığımda kafasının karıştığı belliydi. "Neredeyse hazır mısın? Tur başlamak üzere."

Gözleri benim öfkeli bakışlarımdan Charles'a kaydı. "Tabii. Charles ve ben de tam arayı kapatıyorduk."

Kıskanç bir pislikmişim gibi ona ters ters baktım. "Eminim."

"Tahmin edebileceğiniz gibi ben pek biracı sayılmam ama tüm bunların nasıl yapıldığını görmek hoşuma gidiyor." Charles konuşmayı, herkesi rahatsız eden mantıksız öfkeden başka bir yöne çekmeye çalışıyordu.

"Abel'in burada buluşmayı kabul etmesine çok şaşırdım. Genelde çok asık suratlı ve sessizdir." Annie bana doğru yanaştı ve kolumu beline doladığımda Charles'ın gözlerindeki kıskanç parıltıyı gördüm.

"Açık artırmadan çıkmak içindi," dedim. Abel King içine kapanık biriydi ve açık artırmadan çekilme karşılığında bira fabrikasını açma teklifi masada olsaydı, kabul edeceğinden hiç şüphem yoktu.

Tootie Teyze'nin randevu zili kalabalığın üzerinde çınladı. Döndüğümüzde onu gülümserken ve elinde bir pano tutarken gördük. "Bu taraftan, muhabbet kuşları! Tur başlamak üzere."

Yavaşça onun arkasına dizildik ve yarı özel odaya geçtik. Abel King arka taraftan, ofislere ya da depolara gittiğini tahmin ettiğim uzun ve karanlık bir koridordan girdi. Tüm Krallar arasında Abel en yoğun olanıydı. Sessiz, münzevi ve lanet bir tank gibi yapılıydı. Söylentiler doğruysa bir süre hapiste bile yatmıştı. Kalabalığa attığı soğuk ve sert bakışlara bakınca buna inanabilirdim.

Adam grubun önünde dururken Annie, birkaç arkadaşıyla birlikte gülüyor ve fısıldaşıyorlardı. Kollarını kavuşturmuştu ve bakışları

herhangi birimize yöneltilmiş bir soru yüzüne yerleşti.

Tootie boğazını temizledi. "Bay King nezaket göstererek işletmesini bize açtı. Size bira yapım sürecinde rehberlik edecek ve sonunda her çifte bira fabrikasının altı özel birasından oluşan bir uçuş için kullanabilecekleri iki bilet verilecek. Başlamadan önce duyurmamız gereken özel bir sponsorluk var..." Gözleri endişeyle kalabalığın üzerinde gezindi. "Bayan Sylvie King ve Stumpy Larson'a özel bir tadım hediye edildi."

Abel'in burun delikleri alevlendi ve bir adım öne çıktı. "İsimsiz sponsorun" muhtemelen Güdük'ün kendisi olduğuna dair çok az şüphe vardı.

Tootie'nin gülümsemesi titredi. Sylvie'nin omuzları çöktü. "Dört kişilik bir tadım!"

Stumpy kafasını kaldırdı. "Ne?"

Tootie şaşırmadan gözlerini kırıştırdı ve masumca elindeki panoya baktı. "Burada öyle yazıyor." Aralarındaki rekabete rağmen teyzemin iyi bir kalbi vardı.

"Royal ve Millie bize katılabilir!" Sylvie neredeyse bağırarak aşırı korumacı ağabeyine doğru ilerledi.

"Zavallı Sylvie." Charles eğilip Annie'ye fısıldadı. Ses tonundan ve Annie için sesini alçaltmasından hiç hoşlanmamıştım. Annie elinin altından kıkırdadığında, içimi yeni ve mantıksız bir hayal kırıklığı dalgası kapladı.

Abel bizi bira fabrikasında gezdirirken neredeyse hiç konuşmadı. Olağanüstü bira yapıyor olabilirdi ama insan ilişkileri konusunda ciddi bir çalışma yapması gerekiyordu. Biz yürürken Annie etrafımızdaki konuşmalara katıldı ve sorular sordu. Gözlerinin Charles ve Mia'ya kaydığını fark etmekten kendimi alamadım.

Kıskanıyor muydu? Aramızdaki bu durumu tamamen yanlış mı okudum?

Charles'ın parmakları nazikçe sevgilisinin omzuna kaydı. Bu dokunuşta bir aşinalık vardı ve ikimiz de bunu görmüştük. Annie benim olabilirdi ama bir zamanlar Charles'a karşı bir şeyler hissettiğini anlayacak kadar zekiydim. Onu Annie'ye bağlamak en başta bütün bu dalaverenin satış noktasıydı.

Tur bittiğinde ve uçakların teslim edilmesini beklerken, onun boşluğuna doğru eğildim. "Öp beni. Onun önünde, herkesin önünde."

Gözleri benimkilere dikildi, araştırıyordu. "Bunun ne anlamı olabilir ki?"

Sahip olduğumuz şeyin gerçek olduğunu kanıtlamak için.

"İntikam, tabii ki. Onun soğuk, ölü kalbi gibi buz gibi soğuk servis edildi." Annie zorlukla yutkundu ama sesi güçlüydü. "Hayır."

Gözlerimde ateş parladı. Annie'nin omurgasını sevdim. Direncini. Elini tutarak onu bira fabrikasının arka tarafındaki kapıdan geçirdim ve karanlık koridorda ilerlettim.

"Nereye gidiyoruz?"

Arkama bakmadan, büyüyen hayal kırıklığının kabarmasına izin verdim. "Seninle konuşmam gerek."

Uzun ve karanlık koridorun bizi gözden uzak tutacağını bilerek ona yaklaştım. Annie'nin sırtı duvara yaslandı ve ben de aramızda sadece birkaç santim bırakarak ilerledim.

Gözlerimin içine bakmak için başını geriye eğdi. "Onu hâlâ istiyor musun?"

Mavi gözleri kısıldı. "Kim?" "Kim olduğunu biliyorsun."

"Charles?"

Bir elimi onun her iki yanındaki duvara dayadım, onu kafesledim. "Evet."

Gözleri benimkileri aradı. Kalbim çılgınca atıyor, onun cevabını bekliyordum. "*Kıskandın* mı?" diye homurdandı.

İçimden bir hırıltı yükseldi. "Kıskandığım konusunda çok haklısın. Ayrıca sana bakışından da hoşlanmıyorum, sanki aranızda olanlar bir tür oyunmuş gibi. Sen bir oyun değilsin. Sen lanet olası bir ödölsün."

Annie soluk soluğa kaldı. "Bunun sahte olduğunu sanıyordum."

Fısıldamak için eğildim. "Sana karşı hissettiklerimin hiçbirisi sahte değil. Hiçbir zaman da olmadı."

Nefes alış verişleri hızlandı ve göğüslerinin üst kısımları atletinin kenarlarını okşamaya başladı. Parmak uçlarımı kullanarak boynunun uzun çizgisini ve köprücük kemiğini takip ettim, bir parmağımı ince spagetti askının altına kaydurdum.

"Bekleyebilirim. Sen gözlerini açıp bunun gerçekte ne olduğunu anlayana kadar. Sandığından daha sabırlıyım."

"Bunu konuşmuştuk. Sınırları belirlediğimizi sanıyordum."

Neredeyse tüm kasabanın güldüğü ve bira içtiği kapıya doğru başımı salladım. "Teknik olarak, bu halka açık." Ne kadar muhteşem görüldüğünü takdir etmek için arkama yaslandım, dolgun dudakları şaşkınlıkla ayrıldı ve yanaklarını boyayan seksi bir küçük kızarıklık. "Kahretsin bebeğim, sana bakarken bile sertleşiyorum."

Yumrukları bükülürken Annie'nin parmakları gömleğimin kumaşına saplandı. Bir eliyle boynuma sarılıp ağzımı kendine doğru çekerken kalçalarım öne doğru büküldü. Öpüşü çılgıncaydı ve ellerimi kalçalarına koyarak onu kendime doğru çektim. Dilim dudaklarının kenarında gezindi ve bana erişim izni vermeden önce inledi. Vücudumu onunkine bastırarak öpüşmemizi derinleştirdim.

Karanlık koridorda kadehler tokuşturuluyor, kısık bir müzik ve kahkahalar duyuluyordu ama benim umurumda bile değildi. Birlikte, hiçbir şeyin ve hiç kimsenin önemli olmadığı kendi dünyamızda kaybolmuştuk.

Ondan başka kimse.

Ellerim eteğinin ipeksi kumaşının üzerinde gezinerek kalçasını açıkta bırakan yüksek yırtmacı test etti. Avuç içimi bacağına üzerinde kaydırarak daha yukarılara çıktım. İç çamaşırının kenarıyla oynarken gözlerinin odağını kaybetmesini izlemeyi tercih ederek öpüşmeyi kestim. Bir parmağımı tek ve alaycı bir hareketle amına doğru sürükledim.

"Ne dersin Annette? Biraz tatmama izin verir misin?"

SEKİZ

OceanofPDF.com

ANNIE

Tek odak noktam bacaklarımın arasında biriken ısı olduğu için BEYNİM yetişmekte zorlandı.

Kesik kesik nefes alıp verişime ve bunun koridor kapısının hemen ötesindeki kalabalığın gürültüsünü nasıl bastırdığına odaklandım. Lee'nin yoğunluğu sarsıcıydı. Bana binlerce kez baktığı gibi bakıyordu ama bu sefer *farklıydı*.

Acıktım.

Hayatımda ilk kez Lee'nin, onun kızı olduğum ya da benimle ilgilenmek istediği konusunda yaptığı yorumlarda ciddi olabileceği aklıma geldi.

Bunun gerçek olabileceğine inanmak için kendime asla izin vermemiştim. Bana sevgi dolu bakışları. Bana dokunuşundaki sahiplenici tavır. Beni her zaman savunma şekli.

Gerçeklik ile hüsnükuruntu ya da düpedüz inkâr arasında bir eleme yapmaya çalışırken aramızdaki her etkileşim zihnimde karmakarışık bir hal aldı.

Parmak uçları iç çamaşırımın dantelli kumaşını okşamaya devam ederken Lee'nin nefesinin sıcaklığı boynumda geziniyordu. Göğsümde ve kollarımda tüylerim diken diken oldu ve kalçalarım elinin etrafında sıkıştı.

"Annette, bir cevaba ihtiyacım var." Sesindeki derin hırıltı omurgamda karıncalanmalara yol açtı. Arzu ve ihtiyaç içimi kapladı.

"Soru neydi?" Nefes nefese kalmıştım, neredeyse nefesim kesiliyordu ama umursayacak iradeyi kendimde bulamıyordum.

Bir eli atletimin kumaşından dışarı fırlayan sert meme ucumun üzerinde gezinirken, ağzı aşağı doğru hareket etti ve göğüs kafesime sürtündü. Ağzım kurumuştı ve umutsuzca onun içinde erimek isteyerek sertçe yutkundum

-Bunu ne kadar çok istediğimi itiraf etmek zorunda kalmamak için kontrolü ona bıraktım.

Bunu *hep* istemiştim.

"Seni boşaltabilir miyim? O zaman eteğini düzeltir ve arkadaşlarıyla birlikte oraya geri döneriz."

Doymuş ve sekse boğulmuş bir halde, kimsenin haberi olmadan bira fabrikasına geri dönerkenki görüntüm düpedüz erotikti.

"Evet." Sözcük, ben onu dizginleyemeden umutsuz bir nefes nefese ağzımdan çıkmıştı. Lee hayatını pervasızca yaşayabiliyorsa, belki bir kez olsun ben de yaşayabilirdim.

Bir inilti üzerine Lee'nin dişleri meme ucumu çekiştirirken, sert parmakları kalçalarımın arasından daha uzağa kaydđ. Başını kaldırdığında boğazımda bir inilti oluştu. Bana bakarken güçlü eli boğazımı çevreledi.

"Sessiz ol. Yakalanmamalıyız."

Gözlerim kapı aralığına kaydđ. Zayıf bir baş sallama hareketi yaptım ve Lee'nin dikkati azalırken dudağımı ısırdım. Çömelip karnıma bir öpücük kondurduğunda ve saten eteğimin kumaşını topladığında boğazımdan bir ciyaklama kaçtı.

Lee kumaşı ellerime tutuşturdu ve iç çamaşıırıma bir öpücük kondururken ben de onu tuttum. Önümde dizlerinin üzerine çöken en iyi arkadaşımın görüntüsü, doğrudan klitorisime ağrıyan bir zonklama gönderdi.

Onu istedim. Her şeyini. Ellerini. Ağzını. O siki. Nerede, ne zaman, nasıl olduğu umurumda değildi. Bunun için çaresizdim. Muhtaçtım.

Lee'nin elleri kalçalarımın üzerinde geziniyor, derimi ve kaslarımı okşuyordu. Kapı aralığına baktım. Bütün gece kimse girip çıkmamış gibiydi ve gözlerden uzak bir yerdeydik. Yakalanma riski sadece arzumu körüklüyordu. Eteğimi daha yukarı kaldırarak ona tam erişim izni verdim.

Beni görünce gözlerinde takdir ve sıcaklık parladı. Ağırlığını kaydırarak sol baldırımı omzunun üzerine kaldırdı. Elim saçlarını buldu ve tırnaklarımı saçlarında gezdirdim. Kokumu içine çekip takdirle inlerken dişleri tenime sürtünyordu. Lee tek parmağıyla iç çamaşıırımın kenarını tutup yana doğru çekti. Onun için çoktan sırlıklam olmuşum.

Ağzı amıma kenetlendi ve başım bir gümbürtüyle duvara yaslandı. Dili beni açarken bir iniltiyi bastırmak için mücadele ettim. Lee üzerine sarkan kalçamı kavrayarak daha yukarı kaldırdı ve beni ona açtı. Lee dilinin geniş ve düz darbeleriyle amımı okşuyordu.

Her sinir ucu yanıyordu ve sessiz kalmak için bir elimi ağızıma kapattım. Dili amımın üzerinde kayıyor, klitorisimi emmek ve kızdırmak için duraklıyordu. Tanıdık, derin kas sıkışması bana uç noktaya yaklaştığını söyledi.

Ve hızlı.

"Çok iyi, Annette."

"Aman Tanrım." Kalçalarım titriyordu ve o açgözlülükle amımı yerken ben de onun yüzüne biniyordum. Dil, dişler, dudaklar. Lee'nin ağızı sert ve talepkârdı ve klitorisimle dalga geçerken bir parmağını içeri soktuğunda, sonra iki parmağını, işim bitmişti.

Yumruklarımla eteğimin altın rengi kumaşını sıkarak önümden çektim. Aşağıya baktığımda Lee'nin vücuduma tapınışını mükemmel bir şekilde görebiliyordum. İçimdeki kaslar, parmakları girip çıktıkça titriyordu. Gözlerini dikmiş bana bakıyor, beni yutarken her inleyişimi ve kıvranışımı izliyordu.

Sıcaklık göğsümden karnıma doğru tırmandı ve omurgamın dibinde sıcak bir top halinde toplandı.

"İzle beni," dedi Lee, parmaklarını içime sokarken ve onları içimde beni eriten bir yere vurmak için kancalarken alay ediyor ve yalıyordu. "İzle ve seni bacaklarını titretecek kadar sert boşaltanın ben olduğumu bil."

Parmaklarım saçlarına dolanmışken ve gözlerim en iyi arkadaşına bakarken, parçalara ayrıldım. O takdir ve teşvik edici mırıltılarla döllerimin her damlasını yalayıp yutarken amım parmaklarının etrafında sıkıştı.

Kafa derimden ayak parmaklarıma kadar bir karıncalanma beni ısıttı.

Sözlerimi bitirdiğimde Lee topuklarının üzerine oturdu, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyordu. "Lanet olsun, Annette. Her zaman güzel olduğunu düşünmüştüm ama dağıldığın zaman muhteşem oluyorsun."

Hâlâ nefes nefeseydim ve onun yardımıyla bacağımı omzundan kaldırdım. Tahmin ettiği gibi bacaklarım altımda dengesiz duruyordu. Lee sırtarak, uyluğuma nazik bir öpücük kondurmadan önce başparmağındaki son damlayı da emdi.

"Hadi seni iyileştirelim, tatlım."

Ayağa kalktığında benim de gözlerim onunla birlikte havaya kalktı. Hâlâ *Lee'nin* tek başına beni diğer tüm erkekler için mahvetmiş olduğu gerçeğini kafamda oturtmaya çalışıyordum. En iyi arkadaşım. *Asla* aşık olmayacağıma dair kendime söz verdiğim adam.

Bacaklarımdan aşağı çekmeden önce ipeksi tangamla oynadı. "Bunlar sırlıklam olmuş." Ben itiraz edemedim Lee onları cebine soktu ve

İçimden taze bir arzu dalgası geçti.

"Onları geri verecek misin?"

Sırıttı. Eminim bu gülümseme o külotu yakıp kül ederdi. "Kesinlikle olmaz."

Lee şefkatle eteğimi kalçalarımın etrafında düzeltirken güldüm. Atletimi düzeltmeye çalıştım. Meme uçlarım hâlâ acı verecek kadar sertti ve amım daha fazlası için ağrıyordu. Elimi düz bir şekilde karnıma dayadım. Lee ayağa kalktı ve üzerimde yükselerek ben kendimi toparlarken beni gözlerden korudu.

Eğildi ve sonunda beni öptü. Nazikçe. Güven verici. Onun içinde eridim. Dudaklarındaki hafif tat, içimdeki ilkel bir şeyi harekete geçirdi ve Lee'yi, onu kaybetme korkusuyla keşfetmeme asla izin vermediğim bir şekilde istedim. *Her şeyi kaybetme korkusuyla.*

"Ne diyorsun, Annette?"

Zihnim koştururken duygularım da kıpırdandı. "Sanırım bir dakikaya ihtiyacım var."

Lee başıyla onayladı ve şakağıma bir öpücük bıraktı. "Şuna ne dersin? Dışarı çıkıp bize bir içki ısmarlayacağım. Kaynaşırız. Belki o lanet skorboardda bize fazladan bir iki kalp kazandırmaya çalışırım." Beni nazikçe koridordan aşağıya, kalabalığa açılan kapıya doğru yönlendirdi. "Ben gittikten sonra banyoya gir. İstedığın kadar zamanın var."

En iyi arkadaşıma baktım. Her zaman tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyor gibiydi. Şu anda korkmayı bırakıp Lee'nin beni *herkesin içinde* yediği gerçeğini kabullenmem gerekiyordu ve bu hoşuma gitmişti.

Hayır. Bayıldım.

Daha fazlasını istedim.

Ayaklarımın altındaki toprak kayıyordu ve bunu kabullenmek için birkaç dakika yalnız kalmaya ihtiyacım olduğunu anlamıştı. Başımı salladım. Lee bana yumuşak bir gülümseme attı ve kapının ardında kayboldu.

Otuza kadar saydıktan sonra kafamı kapıdan uzattım. Koridordan çıktığımı kimse fark etmemiş gibiydi.

Emma dışında kimse.

Gözleri kocaman açıldığında yanaklarım kızardı ve ağzından sessiz bir *Aman Tanrım!*

Emma hemen konuşmasını bırakıp bira fabrikasına geçti ve elimi tuttu. Lee'yi gördüm, sanki birkaç dakika önce bacaklarımın arasında diz çökmemiş gibi rahat bir şekilde barda duruyordu.

"Vay anasını!" Emma'nın heyecanlı fısıltısı onu susturmamı sağladı.

"Lütfen bana az önce arka odada kovulduğunu söyle."

"Emma!" Etrafıma bakındım ama kimse bize pek ilgi göstermiyor gibiydi. "Bana yardım et. İyi görünüyor muyum?"

Bana bakmak için geri çekildi. "JBF saçı dışında mı? Evet, harika görünüyorsun."

Elim başıma gitti. "JBF?"

Sırıttı ve bir kaşını kaldırdı. "Daha yeni sikildim."

"Kahretsin." Yabani buklelerimi kabartmaya ve çözmeye çalıştım.

Emma yine güldü. "Şaka yapıyorum ama teyit ettiğin için teşekkürler." Yakınına eğildi. "Bu çok ateşli."

Onu tekrar susturdum ama arkasından çıkan baş döndürücü kıkırdamayı bastıramadım. "Emma, aman Tanrım ..." Ona her şeyi ifade eden bir bakış attım -inançsızlığımı, *mutluluğumu*. Yüksek sesle söylemeye cesaret edemediğim her şeyi. "Bir içkiye ihtiyacım var."

OceanofPDF.com

NINETEEN

OceanofPDF.com

ANNIE

Benimle dalga geçiyor olmalısın.

Öki sayfa geriye, sonra tekrar ileriye çevirdim, sözcükler yerleştikçe parmağımle üzerlerinde gezindim. Kate ve Beckett'ın içkili mekânı keşfettiklerinde buldukları küçük kasayı çıkardım.

İkisi erkek, biri kadın üç kişi kameraya gülümsedi. İki adam ütülü pantolon ve elbise ayakkabısı giymişti. Birinin boynunda gevşetilmiş koyu renk bir kravat, diğerinin üzerinde ise üst iki düğmesi açık, açık renk yakalı örgü bir gömlek vardı. Çiçek desenli zarif bir elbise ve topuklu ayakkabı giymiş olan kadın, ellerini kalçalarına koymuş ve kahkahalar atarken görüntülenmiştir. *Mutlu* görünüyordı.

Arkasında, soluk el yazısıyla üç isim yazılıydı: James, *Helen* ve *Philo*.

Hafta ilerledikçe, Lee ile bira fabrikasındaki randevumdan sonra hissettiğim duygu karmaşasından uzaklaşmak için halk kütüphanesine gidip Duke için biraz araştırma yaptım.

İncelenecek çok fazla şey yoktu ama bir isim dikkatimi çekmeye devam etti.

Helen Sinclair.

Bir belgede Helen Sinclair olarak listelenmişti, ancak Philo ve Helen Sullivan olarak listelenen başka belgeler de vardı. Birkaç saatlik araştırma sonucunda varsayımlarımızın doğru olduğunu keşfettim. Helen Sinclair, Philo Sullivan ile 1931 yılında evlenmişti. Tootie evlilik cüzdanı olmasa bile bundan emindi, çünkü Helen ve iki adamın fotoğrafında, şeytani bir çekiciliğe sahip Sullivan gülümsemesinin kaynağının o olduğu açıktı.

Önümdeki çıktıda King, Sullivan ve Sinclair ailelerine ait 1862 tarihli Homestead Yasası'ndan kalma arazilerin tapuları vardı.

Sand Dune Studio her zamanki gibi sessizdi ve kalbim daha hızlı atıyordu.

Üç ailenin her biri, kendilerine 160'ar dönümlük kamu arazisi veren 1862 tarihli Homestead Yasası aracılığıyla toprak talebinde bulundu.

Yaz boyunca turist akınına yardımcı olması için işe aldığım liseli kız Mel'e baktım. "Hey, Mel? Biraz kütüphaneye gitmem gerekiyor. Kaleyi koruyabilir misin?"

Mel boş dükkâna baktı ve gülümsedi. "Sanırım bunu halledebilirim."

Kâğıtları gelişigüzel yığıldıktan sonra kapıya doğru koştum. "Çok teşekkür ederim. Sana borçluyum."

Aceleyle kaldırımdan aşağı indim. Kesinlikle bir şeylerin peşindeydim ve hızımı kaybetmek istemiyordum.

Outtatown Halk Kütüphanesi, yaz tatili için okuldan çıkan çocuklar ve yaz sıcağından bir an önce kurtulmak isteyen turistlerle doluydu. Halk kütüphanesi, küçük çocuklardan gençlere kadar özel etkinlikler düzenliyordu ve bu programlar hareketli geçiyordu.

Yığınların arasından hızla geçerek uzak köşedeki bilgisayar bankasına gittim. Parmaklarım klavyenin üzerinde kütüphanenin sistemine giriş yapmak ve dijital olarak depolanan gazete makaleleri kataloğunu açmak için yarıştı.

Her sertifikada listelenen bilgileri kullanarak Remington County'nin bir haritasını çıkardım ve araştırmaya başladım. Tam olarak aradığım şeyi bulana kadar sadece birkaç sayfa araştırmam gerekti. King, Sullivan ve Sinclair arazilerine ait belgelerin hepsi 480 dönümdü ve her bir mülk yan yanaydı.

Kalbim daha hızlı atıyordu.

Bir zamanlar arkadaş ve komşuydular.

Biliyordum.

"Bir şey bulmana yardım edebilir miyim Annie?"

Bug King'in sesi beni ürküttü ve sayfayı hızla küçülttüm. Gergin bir kahkaha ile döndüm. "Merhaba Bayan Bug. Hayır, ben iyiyim."

Şüpheli bir kaşını kaldırdı. "Araştırma mı yapıyorsun?"

Sinirlerim tepeme çıktı. Bug'ı tanırdım. Sert ama genelde nazik biriydi. Aynı zamanda bir kraldı. Bu bilginin ne anlama geldiğinden ve Sullivan Çiftlikleri'ndeki garip olaylarla nasıl bir ilgisi olduğundan tam olarak emin değildim. Ne olursa olsun, kimseye bir şey söylemeden önce Duke ve ailenin geri kalanıyla konuşmam gerekiyordu.

"Oh, bilirsin, sadece zaman öldürüyorum." Yüzümü yelpazeliyormuş gibi yaptım. "Bugün dışarı çok sıcak."

"Mm-hmm." Bug'ın tek cevabı buydu. Bir süre sonra bana yukarıdan aşağıya baktı. "Açık artırmanın yeniden düzenleneceğini biliyorsun. Çiftlerden birkaçı memnun değil. Adını listeye ekleyecek misin?"

Midem bulandı. Lee'yle işler o kadar karışmıştı ki artık gerçekten sahte bir flört mü yaşıyorduk yoksa tamamen başka bir şeye mi dönüşmüştü, onu bile bilmiyordum. Ama başka bir kadının ona el sürmesine asla izin vermeyeceğimi biliyordum. Özellikle de ikimizin arasında neler olduğunu anlayana kadar.

"Hayır, hanımefendi," diye cevap verdim. "Lee ve ben birbirimizle iyi vakit geçiriyoruz."

Dudaklarını birbirine bastırdı ve başını onaylamaz bir şekilde hafifçe salladığını fark etmedim. "Ona dikkat et, Annie. Trisha Yearwood'un şarkısında uyardığı gibi, o çocuk bir Walkaway Joe."

Sırtım dikleşti ve içimde bir savunma, hatta belki de koruma şimşegi çaktı. Hangi şarkıdan bahsettiğini bilmiyordum ama neyi ima ettiğini anlamıştım. Bug kasabanın reisi olabilirdi ve bana büyüklerime saygı duymam öğretilmişti ama Lee hakkında olumsuz konuşmasına izin vermeyeceğimden emindim.

"Saygısızlık etmek istemem ama ikimiz arasında Lee'nin karakterini daha iyi anladığıma inanıyorum. Sizce de öyle değil mi?" Derimin altında kaynayan sinirlerin yüzümden okunmamasını umarak meydan okurcasına bir kaşımı kaldırdım.

"Pekâlâ," dedi Bug arkasını dönüp başını sallayarak uzaklaşmadan önce.

Rahat bir nefes verdim ve avuçlarımı jean şortumun üst kısmına sildim. Lee'nin bir playboy olması ve bu randevuları tamamen yanlış nedenlerle kabul etmiş olmamız önemli değildi. O hâlâ benim en iyi arkadaşımdı.

Sullivan'lara götürmek istediğim sayfaların çıktısını hızla aldım ve kütüphaneden aceleyle çıktım.

Eve dönerken günaha girdim ve Bug'ın bahsettiği şarkıyı açtım.

Haklı olabileceğini fark ettiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

LEE

İstasyondaki herkes itfaiyeci koşusuna katılıyor. Yarıştan sonra buluşuruz.

Telefonuma sırtarak baktım. Outtatownner İtfaiye Departmanı her yıl Dört Temmuz 5K koşusuna katılırdı. Yalnızca onlar koşu kıyafetleriyle koşarlardı; pantolon, askı ve *tişört olmadan*.

Diğer kadın itfaiyeciler Brooklyn ve Emery de katıldılar ve arkalarında oflayıp puflayan erkeklerle birlikte sürüye liderlik etmeleri beni her zaman gülümsetti.

Gömleksiz ve terli bir şekilde yanımdan geçip giden Lee'yi açıkça süzme fırsatını kaçırmayacağıma emindim. Bacaklarımın arasına bir karıncalanma yerleşti ve onu başka, daha özel bir ortamda üstsüz ve terli görmemin ne kadar zaman alabileceğini merak ettim.

Bira fabrikasındaki randevumuzdan beri çok heyecanlıydım ama Lee'nin ayarlanmış iş programı yüzünden Çarşamba gecesinden beri baş başa vakit geçirememiştik.

Dört Temmuz Salı gününe denk geliyordu ve onu görmediğim altı gün bile bir ömür gibi geliyordu.

Tek bir karanlık koridorda, Lee bir şekilde dünyamı altüst etmiş ve hayatım boyunca ilk kez düzeltilmiş gibi hissettirmişti.

Her gün yaşadığım duygularla ne yapacağımı bilemiyordum.

Bu hala sahte miydi?

Lee hep böyle mi hissediyordu? Ne değişti?

Neden şimdi?

Kendimi tamamen Lee'ye teslim edebilmek için kendi güvensizliklerimi ve kaygılarımı aşabilir miydim?

Aramızdaki şeyler yürümezse ne yaparım? Ona gerçeği nasıl söylerim?

Salı sabahı geldiğinde, emin olun yarış güzergâhında en iyi yeri bulmuş ve Sullivan grubu için bir battaniye ve sandalyeler kurmuştum. 5K'ya katılanlar geçit töreninden önce koşacak ve geçit töreni başlamadan önce gruplarına katılacaklardı. İtfaiyeciler grubun başını çekecek ve daha sonra korna çalıp çocuklara şeker dağıtmak için araçlarına geri döneceklerdi.

Koşucu değildim, bu yüzden çim sandalyeme yerleştirdim ve Sullivan'ların geri kalanının gelmesini bekledim.

Kalabalığın arasından dolanırken Penny'yi gördüm ve onu çağırmak için elimi kaldırdım. Onun arkasında Lark küçük bir plaj çantası taşıyordu ve yanında da Kate vardı. Göz göze gelmek için kollarımı salladım.

"Aman Tanrım, nasıl bu kadar iyi bir yer buldun?" Kate sordu.

"Şehir merkezinde yaşamının faydaları." Omuz silktilim. "Sabahın beşinde battaniyeyi ve sandalyeyi serdim."

Lark eğildi ve bana sarıldı. "İnanılmazsın."

"Çocuklar nerede?" Arkalarından Beckett, Duke ya da Wyatt'ın gelmesini bekleyerek yanlarına baktım.

"Kaçıyorlar. Buna inanabiliyor musun?" Kate güldü.

Lark omuz silktili. "Wyatt onları birlikte yapmanın eğlenceli bir şey olacağına ikna etti. Hatta birkaç oyuncusunun da katılmasını sağladı."

"İkiniz de onlara katılmak istemediniz mi?"

Ben sordum. Kate oturmak için eğildi.

"Hayır." Güldü.

"*Kesinlikle* hayır," diye ekledi Lark.

Penny, Lark'ın plaj çantasının içine sakladığı plastik poşete uzandı. "Ben sadece şeker için buradayım." Geniş geniş sırttı.

Kısa bir süre sonra spiker kalabalığın yerleşmesini ve 5K koşucularının kasabadan geçerken onları alkışlamaya hazır olmasını sağlamaya başladı.

Gülümsedim, topluluğumla ve arkadaştan çok daha fazlası haline gelen Sullivan kadınlarıyla çevrili olmaktan memnunum - onlar kız kardeş olmuştu. Göğsüm sıkıştı ve kalbim, belki, *sadece belki*, bunun bir şekilde gerçeğe dönüşebileceği ve *sadece* Lee ve benim birbirimize karıştığımız ve her şeyin dağıldığı bir yaz olmayacağı ihtimali için acıdı. Onları kaybetmek kalbimi parçalayacaktı.

Lark omzuma çarptı. "İşte adamın geliyor."

Gözlerim onunkilere kaydı ve göz kırptı. Tanıdık bir sıcaklık yanaklarımı doldurdu. Sabah güneşiyle savaşıp gözlerimi siper ettim ve Ana Cadde'ye baktım. Tepeyi aşp bize doğru gelmekte olan bir grup itfaiyeci, jartiyer ve itfaiyeci pantolonundan başka bir şey giymemişti.

Başının üzerinde Amerikan bayrağını sallayarak hücumu geçen Lee'ydi. Kalbim tekledi. Temmuz ayının bunaltıcı sıcaklığında nefes nefese kalmış ve terlemiş olan Lee'nin kasları, başının üzerinde dalgalanan bayrağın ağırlığıyla gerilmişti.

Kalabalık ayağa kalkarak Outtatowner İtfaiyesinin cesur kadın ve erkekleri için tezahürat yaptı. Kalabalıktan minnettarlık dolu haykırışlar yükseldi.

Penny ayağa kalkıp onların ana caddeden aşağı koşuşunu izledi. "Neden üstsüzler?"

"Çünkü dışarısı çok sıcak," diye cevap verdi Lark, Kate ve bana sinsi bir gülümsemeyle.

Kate güldü. "Dışarısı *gerçekten çok* sıcak." Gözleri Beckett'ı buldu ve ona kilitlendi.

Kalabalığı taramasını izlerken gözlerim Lee'nin yüzünden hiç ayrılmadı. Delici gözleri beni bulduğunda durdular ve kalp atışlarım da onlarla birlikte durdu. Bir yumruğunu havaya kaldırırken yüzünde geniş bir sırıtiş belirdi, kasları bayrağı karşı gerilmişti.

Yanımızdan geçerken Lee göğsünü iki kez yumrukladı ve beni işaret etti. Binlerce göz bize doğru kaydı ama umurumda değildi. Ayak parmaklarımın üzerinde zıpladım ve onun ve birliğindeki diğer kadın ve erkekler için daha da yüksek sesle çığlık attım.

Şöhretine rağmen, Lee cesur ve sadıktı. Gururluydu.

Şartlar ne olursa olsun onunla birlikte anılmaktan gurur duyuyordum. "Vay anasını," diye fısıldadı Kate yanımda.

"Babam etrafta olmadığı için şanslısın," diye alay etti Penny. Yetişkinlerin küfür etmesine bayılırdı ve bu Wyatt'ı son derece sinirlendirirdi.

Kate onu görmezden gelerek kocaman gözlerle bana döndü. "Lee sana aşık."

Ona doğru eğildim. "Dur. Biliyorsun bu ... değil." Kelimeler dilimin ucunda kayboldu çünkü artık ne olduğunu bilmiyordum ve en iyi arkadaşlarımdan birine yalan söylemek istemiyordum. "Ne olduğunu bilmiyorum," diye bitirdim.

"Ben biliyorum." Kate alay etti. "Bu senin için tamamen bitmiş bir adamın bakışı."

Lark ellerini birbirine vurdu ve içini çekti. "İkiniz için çok heyecanlıyım!"

Lee ve itfaiyecilerin geri kalanı 5K'ya öncülük etti ve ben onun köşede kayboluşunu izledim. Yüzüm sıcaktı ve içim lapa gibiydi.

Lee Sullivan'ın bana hissettirdiklerinden başka bir şeye odaklanmam gerektiğinden, dikkatimi Penny'ye verdim.

"Tamam, ufaklık, birkaç dakika içinde geçit töreni başlayacak. Hadi sana biraz şeker alalım. Unutma, dirsekler dışarıda!"

Penny sırtıp kollarını iki yana açarken ve minik bir defans oyuncusu gibi hırlarken attığı kahkahalar ruhumu yatıştırdı.

OceanofPDF.com

YİRMİ

OceanofPDF.com

LEE

5K YARIŞINDAN SONRA, bulutların üzerindeydim. Birliğim ve ben tişörtlerimizi giydik ve itfaiye aracına bindik.

"Dışarıda yavaş görünüyorsun, Sullivan." Brooklyn tişörtünü spor sütyeninin üzerine çekerken bana sıırttı. Tüm bu *üstsüz itfaiyeci* gösterisinin oldukça cinsiyetçi olduğunu fark ettim. Elbette, Brooklyn ve Emery yarışta bizi geçme fırsatını her zaman kaçırmazlardı ama belki gelecek yıl kalabalığı coşturmak için başka bir şey düşünebilirdik.

Karın kaslarımı okşadım. "Birria tacos yüzünden oldu. Bu senin hatan."

Whip alay ederken o güldü. "Taco Salı'sı bu *akşam*. Başka bir bahane bul."

Güldüm, birliğimdeki dostluğun tadını çıkarıyordum. Bu, ordu günlerimde özlediğim aidiyet duygusuydu. Stresli işlerin insanları birbirine bağlayan bir yönü vardı ve nispeten sakın kasabamıza rağmen birbirimizin arkasını kolluyorduk.

"Hadi yüklenelim!" Whip gruba seslendi ve hepimiz kalabalığa şeker atacak olan üç itfaiye aracına tırmandık. Ben sağ tarafta, ağzına kadar şekerle dolu yirmi beş galonluk bir kovanın yanında yerimi buldum.

Kasabanın içinden geri dönen kamyonlar rotanın başlangıcına doğru ilerledi. Geçit törenine öncülük etmek üzere sıraya girdiğimizde Whip siren ve korna çaldı.

Kamyon Sand Dune Studio'ya doğru ilerlerken kalbim sızladı. Kollarını Katie'ye dolamış olan Beckett ayakta durmuş el sallıyordu. Lark, Penny'yi omuzlarına tünemiş halde tutan Wyatt'a yaslanmıştı. Yolun ortasında

İki çiftin arasında, çatık kaşlı ağabeyim Duke'un yanında Annie vardı, bana gülümsüyor ve çılgınca el sallıyordu.

Hiç bu kadar güzel görünmemişti.

Siren seslerinden hiçbir şey duyamıyordum ama Penny'nin heyecanlı kıkırdamalarını görebiliyordum. Whip'e seslendim. "Hemen döneceğim!"

Kamyondan atlayıp gülerek aileme doğru koşarken Whip bana orta parmağını salladı.

Bir saniye bile düşünmeden doğruca Annie'ye koştum, onu ensesinden yakaladım ve ağzımı onunkinin üzerine yerleştirdim. Şok olmuş küçük nefesini yuttum ve içimde eridiğinde kolumu sırtına daha sıkı sardım. Alnımı onunkine bastırdım ve fısıldadım, "Adil olan bu. Bu *çok aleni bir durum*."

Kardeşimin omuzlarına tünemiş Penny'ye bakmadan önce ona sııttım.

Ellerimi Penny'ye uzattım, o da kendini kollarıma attı. Onu kendi omuzlarıma çektim. "Gezintiye çıkmak ister misin?"

Bana gülümsedi. Kardeşim Wyatt'a baktım. "Seninle itfaiye istasyonunda buluşuruz."

Wyatt gülümsedi ve Lark'ı yanına çekerken başını salladı.

Penny'nin bacaklarına tutundum. "Pekâlâ, seni küçük sıçan.

Hadi yapalım şunu." "Woo-hoo!" Yumrukları havaya kalktı.

İtfaiye aracına doğru koştum. Kolu tutarak onu içeri çektim, sonra da kendimi kamyonun içine çektim. Yerdeki büyük şeker kovasını görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Şimdi, dinleyin. Bunların bir kısmını hâlâ vermemiz gerekiyor."

Güldüm.

Penny iki elini kovaya daldırıp şekerleri çıkardı. Umut dolu gözlerle bana baktı.

Ben de kendi avucumu tuttum. "Tamam, hadi yapalım." Şekerleri yola saçılmaları için kamyondan dışarı fırlattım.

İçinden keyifli bir kıkırdama geçti. Çocuklar toplamak için karıncalar gibi dağılırken Penny ona iki avuç dolusu attı.

"Bu destansı!" Penny bağırdı. Kahkahası bulaşıcıydı ve kamyondaki herkesin ruh halini yükseltti.

Annie'nin hiç çocuk isteyip istemediğini merak etmekten kendimi alamadım. Yeğenimle öyle doğal ve kolay bir ilişkisi vardı ki, onu çocuklarla çevrili olarak hayal etmek çok kolaydı. Bu hiç konuştuğumuz bir şey değildi ve

En kısa zamanda Annie'nin çillerine, vahşi saçlarına ve benim sırtıtışına sahip komik küçük bir kızın hayalini kurmama izin verdim.

Bu fantezinin ne kadar canlı ve gerçek olduğunu görünce yutkundum. Hayal etmek ne kadar *kolaydı*.

Bunların hiçbirinin sahte olmadığı başka bir hayat. Çok daha erken uyandığım ve önümde ne olduğunu gördüğüm bir hayat. Belki de Annie en başından beri benim olabilirdi.

Belki de zaten öyleydi.

Geçit töreni sona erdiğinde şeker kovaları tamamen bitmişti, ancak Penny'nin yıldızlı ve çizgili şortunun şişkin cepleri tatlıya olan düşkünlüğünün tatmin olacağını iyi bir göstergesiydi.

Gerçek bir aşırı korumacı tavırla, Wyatt vardığımızda bizi istasyonda bekliyordu. İtfaiye aracı park edildikten sonra Penny dışarı fırladı ve babasının kollarına atladı. "Eğlendiniz mi?"

"En iyi zaman!" Tekrar bana baktı. "Teşekkürler Lee Amca."

"Emin olabilirsiniz, Sıçan Surat."

Wyatt'la el sıkıştık ve onun küçük ailesiyle birlikte arabasına binip gidişini izledim.

Outtatown asla küçük bir şey yapmazdı, bu nedenle 5K ve geçit töreninden sonra aileler, destansı bir havai fişek gösterisi için ilçe fuar alanında buluşmadan önce barbekü yapmak için eve giderlerdi.

Annie'ye dönmek için sabırsızlanıyordum ki bir çağrı geldi. Merkez, kasabanın birkaç mil dışında bir evde yangın çıktığı çağrısını ilettili. Ben de dahil olmak üzere görevdeki itfaiyeciler aceleyle hazırlanıp araçlarımızı yola çıkardık.

Her ihbarda olduğu gibi adrenalin damarlarımda dolaşıyordu. Kasabadan çıkıp kırsaldaki çiftlik evine doğru ilerlerken merkezden alabildiğimiz kadar bilgi topladık. Daha oraya varmadan, ağaçların üzerinden yoğun siyah dumanlar yükselmeye başladı.

Adresi hemen fark etmemiştim ama yaklaştığımızda doğruca Robinson'ların mülküne gittiğimizi anladım.

Sloane ikizleri olan bekâr bir anneydi ve kısa süre önce ailesinin mülküne geri taşınmıştı. Eğer söylentiler doğruysa, eski sevgilisi biraz

psikopat. Midemde bir çukur oluştu. Eğer burası onun eviyse, çocuklar da işin içinde olabilirdi. Hızla çarpan kalbimi sakinleştirmek için üç keskin nefes verdim.

Whip'in yumruğu pazularıma çarptı. "Kendini topla, dostum."

Odaklan.

Sertçe yutkundum ve bir kez başımı sallamadan önce dudaklarımı birbirine bastırdım.

Hafızamı yokladım, eski çiftlik eviyle ilgili detayları bulmaya çalıştım ama bir şey bulamadım.

"Hey, Robinsonlar hakkında ne biliyorduk?" Siren sesleri arasında kulaklığıma seslendim.

Whip başını salladı, benim kadar bildiğini gösteriyordu.

Brooklyn seslendi, "Sloane orada yaşıyor. İkizleri var, bir kız ve bir erkek. Yanlış hatırlamıyorsam ev iki katlı. Bir köpeği ya da kedisi bile olabilir."

Genç, korkmuş bir
anne. İki küçük çocuk.

Evcil hayvanlar.

Sikeyim.

En iyi ihtimalle yangın ev boşken başlamıştı. Geçit törenine gitmiş olmaları ve evde kimsenin olmaması için dua ettim. En kötü senaryo, bunu düşünmeme izin veremezdim.

Olay yerine yaklaştığımızda, itfaiye araçlarının yanıp sönen ışıkları ve sirenlerin delici sesi, tipik olarak sessiz, kırsal mahalleyi saran kaosa eklendi. Adrenalin damarlarımda hızla yükseldi. Hayatlar tehlikedeydi ve ben önümdeki göreve odaklandım, midemde bir gerginlik düğümü oluşuyordu.

Alt kattaki pencerelerden yansıyan turuncu parıltı, içerideki amansız yangının bir işaretiydi.

Kamyondan atladığımda bir annenin çaresiz çığlıkları ve itfaiyeci arkadaşlarımın acil sesleri kulaklarımda yankılandı. Cehennemin sıcaklığı bana bir dalga gibi çarptı. Mümkün olduğunca çok bilgi toplamaya çalışarak çevreyi taradım.

Sloane dışarıda durmuş, küçük bir çocuğu kucaklamış ve bir polis memuru onu tutarken çığlık atıyordu. Anne ve kızı güvendedeydi ama küçük çocuk hâlâ içeride mahsur kalmıştı. Onun yalnız ve korkmuş bir halde alevler tarafından yutulduğu düşüncesine dayanamıyordum.

Ne dediğini duymak için ileri atıldım. "Ben içeride!"

Gözlerim teğmenime kaydı ve onun başını sallayarak bana izin vermesiyle başka bir şey söylemeden yola koyuldum. Doğruca çiftlik evine gitmeden önce oksijen tankımı emniyete almak için kamyonete koştum.

Girişe yaklaştığımda, dumanın keskin kokusu burun deliklerimi doldurdu ve tankıma rağmen nefes almamı zorlaştırdı. Kalbim küt küt atıyor, sorumluluğun ağırlığı üzerime çöküyordu. Her adımda ateşin çıtırtısı daha da artıyor, uğursuz varlığı her hareketimle alay ediyordu. Duman kabarak görüşümü engelliyor ve tehlikeli arazide yolumu bulmamı zorlaştırıyordu.

Odaklanın. Sakin ol. Çocuğu bul. Bunu yapabilirsiniz.

İleriye doğru bastırdım, eğitimim boğucu sisin içinde bana rehberlik etti. Sıcaklık daha da artarak tenimin karıncalanmasına ve alnımdan ter akmasına neden oldu. Alevler, onları kontrol etme çabalarımın alay eder gibi görünen bir vahşilikle dans ediyordu.

Ben'in adını haykırdım, kaosun içinden sesimi duymasını umuyordum. Ekibimle birlikte her odayı aradım, beni tüketmekle tehdit eden artan çaresizlikle savaştım. Zaman akıp gidiyordu ve yangın durulma belirtisi göstermiyordu. Başarısızlık düşüncesi zihnimi tırmalıyordu ama devam etmem gerektiğini bilerek onu bir kenara ittim.

Ağırlığımı üst kattaki ahşap zeminde test ederek ilerlemeye devam ettim. Ana yatak odasında boğuk bir çığlık kulaklarıma ulaştı. Sesin izini kapalı bir kapıya kadar sürdüğümde kalbim yeniden umutla çarptı. Hızlı ellerle kolu çevirdim ve hızla dumanla dolan bir gömme dolap ortaya çıktı. Çocuk köşeye büzülmüştü, gözleri korkudan irileşmiş ve yanakları isli gözyaşlarıyla lekelenmişti. İçimi bir rahatlama kapladı.

"Yakaladım seni!" Ateşin gürültüsünden beni duyamayacağını bile bile bağırdım.

Onu omzuma attıktan sonra, alevler topuklarımı yalarken ateşli labirentin içinden geri dönmek için savaştım. Duman yoğunlaşarak görmemi zorlaştırıyordu ama kas hafızama ve içgüdülerime güveniyordum. Merdivenlerin tepesine ulaştığımda, çıkışımın olmadığını hemen fark ettim ve kalp atışlarım hızlandı.

Alevlerden en uzaktaki yatak odasına döndüm. Bacaklarım yanıyordu ama son bir enerji patlamasıyla pencereye ulaştım. Aşağı baktığımda eğimli bir tepe ve çimenlik bir alan buldum. Camı kırdım, kırıklar etrafımıza saçıldı. Çocuğu kucaklayarak atladım.

Vücudum sert zemine çarptı ve göğüs kafesime keskin bir acı yayıldı. Çimlerin üzerine uzanıp nefes nefese kaldığımda içimi bir rahatlama duygusu kapladı. Sağlık görevlileri yardıma koşarken kollarım ağlayan çocuğu sıkıca tuttu.

Nefeslerim sert ve hızlı geliyordu. Çocuk güvendeydi ve annesi ve kız kardeşiyle yeniden bir araya gelecekti. Duman solumaktan kaynaklanan herhangi bir komplikasyon olmadığından emin olmak için hepsi hastaneye gidecekti ama şimdilik güvendelerdi. Kaos etrafımı sararken kristal mavisi gökyüzüne baktım. Dakikalar önce beni saran gerginlik ve endişe, ezici bir minnettarlık duygusuna dönüştü.

Brooklyn'in yüzü parlak gökyüzünün silüetinde göründü. "İyi iş çıkardın, ateşli çocuk." Yanımda diz çöktü ve nabzımı kontrol etmek için iki parmağını şahdamarıma bastırdı.

Onu silkeledim, maskemi çıkardım ve nefes nefese kaldım. "Ben iyiyim."

Güldü. "Az önce pencereden kafanı çıkardın ve vücudunu iniş pisti olarak kullandın. Bir yerini kırmadıysan şanslısın."

Yan tarafıma yuvarlandım ve kaburgalarım acı saplandı. "Yaşayacağım."

Dizlerimin üzerine çöktüğümde inledim. Benden önce, ekibimin geri kalanının yangını kontrol altına almak için çalışmasını izledim. Ev tamamen yok olacaktı. Birkaç dakika içinde alevler kontrol altına alındı ve duman ile kül, bir ev yangınının tarif edilemez, mide bulandırıcı kokusuyla karıştı.

"Ne yapacağını biliyorsun. Kontrol edilmelisin." Brooklyn bana elini uzattı, ben de ayağa kalkmama yardım etmesi için onun gücünü kullanarak elini tuttum.

Şu anda kalabalık yapamam.

ANNIE

Bizim evde buluşmak ister misin?

Anahtarlarımı aldım ve kız arkadaşımın beklediği su kulesine doğru birkaç dakikalık yolculuğa çıkmak için dikkatlice kamyonetime yüklendim.

Taksiden iner inmez vücudu bana çarptı. "Güvende olmana çok sevindim."

Kendimi destekledim ve darbeye karşı irkildim. "Haberler hızlı yayılıyor."

Annie geri çekildi. "Küçük kasaba." Sağ tarafımı tercih ettiğimi hemen fark etti. "Ne oldu? Aman Tanrım, yaralandın mı?"

Başımı salladım ve merdivene doğru yöneldim. "Çok kötü değil ama acil çıkış yapmak zorunda kaldım. Sadece birkaç kaburgam zedelendi."

Narin parmakları tişörtümün üzerinde dans ediyor, neremin incinmiş olabileceğini tahmin ediyordu. Vücudum onun nazik dokunuşuna karşı ısındı, hassas kaburgalarımın üzerinden geçerken karın kaslarım sıkıştı.

"Lee . . ." Adımı endişeli bir şekilde söyleyişi içimde bir sıcaklık yarattı. Başını iki yana salladı. "Bazen düşünmüyorsun."

"Benim için endişelenme." Geri çekildim, kolumu açarak geçmesine izin verdim ve narin yüz hatlarında beliren endişeyi görmezden geldim. "Önce bayanlar."

İki elini merdivene koyarken Annie'nin dudakları küçük bir gülümsemeye dönüştü. Kendini yukarı kaldırmadan önce omzunun üzerinden bana baktı. İki basamak yukarı çıktı ve belinde düğümlediği solmuş bant tişörtünü ve çiçekli eteğinin yumuşak esintide dalgalanışını takdir ettim. Birkaç adım sonra müthiş bir manzaraya sahip olacaktım.

Annie poposunu yüzüme doğru itmemek için elini poposunun altına soktu ve ben de gülümsememi geri çektim. O da bana baktı. "Hey, dikizlemek yok."

Gözlerimi kaçırdım. "Etek giyen sendin." "Bunun bir *randevu* olduğunu sanıyordum."

"Bu konuda kızgın değilim, güven bana." "Sadece ... başka bir yere bak."

Pek de hanımefendiye yakışmayan bazı sesler çıkardıktan sonra Annie nihayet yıpranmış metal merdiveni tırmandı, ben de arkasından onu takip ettim.

Adrenalinin sistemimi terk etmesi saatler sürdü ama terk ettiğinde tamamen bitkin düşmüştüm. Annie'nin yanına oturdum ve iç çektim. Alacakaranlık küçük kasabamızın üzerine çökmeye başlamıştı. Uzun dakikalar boyunca memnun bir sessizlik içinde oturduk.

Yumuşak sesi sonunda sessizliği bozdu. "İyi misin?"

Pek değil demek için omuz silktim, sonra iç çektim.

"Olacağım."

"Kötü müydü?" Hızla başını salladı. "Bu konuda konuşmak zorunda değilsin ama ihtiyacın olursa ben buradayım."

Elini kendime çektim ve ikisini de kucağıma yerleştirdim, uzun parmaklarının benimkilere nasıl dolandığına baktım. "Korkmuştum."

Yüzümün yan tarafına baktığını hissedebiliyordum ama gözlerimi

kaçırmaya devam ettim ve bunun yerine kasabamıza baktım.

"Başaramayacağımızdan ya da onu bulamayacağımdan endişeleniyordum. Çocuklar korktuklarında en küçük, en rastgele yerlere saklanırlar. Tek düşündüğüm çok geç kalacağımdı."

"Ama sen değildin."

"Bu sefer değil." Sık sık olduğu gibi zihnim Margo'ya ve olay yerine ilk gelen ben olmama rağmen onu kurtarmak için çok geç kaldığıma döndü. Bir süre sonra, başı belada olan herkes onu nasıl yüzüstü bıraktığını hatırlatır olmuştu.

Göz kapaklarımın ardında sıcak gözyaşları yandı. Başparmağım ve işaret parmağımla onları uzaklaştırdım ve homurdanarak boğazımı temizledim. Adrenalin patlamasıyla birlikte, benim için genellikle gözyaşı şeklinde bir duygu patlaması gelirdi. Böyle durumlarda yalnız kalmaya alışkındım ama sonunda dağıldığımda Annie'nin yanımda olmasının rahatlatıcı bir yanı vardı.

Benden asla yüz çevirmeyeceğini iliklerime kadar biliyordum.

"Afganistan'dayken korkardım ve defalarca tekrar ederdim, *Kalbim hep seninle.*" Annie yanımda sessiz kaldı. "Bu onun yazdığı bir şeydi. Bir keresinde okuduğu bir şiiri hatırlattığını söylemişti. Eve döndüğümde hatırlamadığı bir başka şey daha vardı ama o zamanlar beni çok etkilemişti. Sadece o sözler değil, evde sevdiğim herkesi düşünebildiğim gerçeği idi. En kötü zamanlarda bile kendimi bağlı hissetmenin bir yolunu bulabiliyordum."

"Lee." Annie'nin sesinde yoğun bir duygu vardı. "Hatırlıyor musun, şey, mektuplarda ..." Annie gözyaşlarını tutamıyordu.

Kahretsin.

Onu üzmememiştim. "Hey." Gövdemi ona doğru çevirdim, hassas kaburgalarımı korumak için kaydım ve yüzünü yerinde tutmadan önce buklelerini bir kulağının arkasına fıçaladım. "Şu anda bunu düşünmek ya da konuşmak istemiyorum. Birkaç dakika burada oturabilir miyiz?"

Yutkundum. "Tamam." Sesi ancak bir fısıltının üzerindeydi.

Sessiz akşamda, güneş Michigan Gölü'nün suları üzerinde batarken, onun tarafından çevrenmek için karşı konulmaz bir ihtiyaç duydum. Kendimi derinlere gömmek ve Annie'nin rahatlığında kaybolmak.

Korkmuş küçük çocukları, korkunç ev yangınlarını ya da tamamen yasak olması gereken tek kişiye karşı hissettiğim karmaşık duyguları düşünmek istemiyordum.

Annie benim en iyi arkadaşımdı ama *onun* tarafından tüketilmekten başka bir şey istemiyordum.

Bir havai fişegin ilk patlaması ikimizi de ürküttü. Sarı ve mor renklerden oluşan bir cümbüş önümüzde patlarken Annie'nin nefesi kesildi. Su kulesinin tepesinde olmak bize kasabamızın uzaktaki kusursuz havai fişek gösterisinin mükemmel bir görüntüsünü veriyordu.

Her patlamayla birlikte Annie'nin yüzü yumuşak bir parıltıyla kısa bir süre aydınlanıyor, sonra tekrar karanlığın gölgesinde kalıyordu. Havai fişekleri izlerken endişesinin yerini neşeye bıraktığını ve gözlerinde ışığın dans ettiğini gördüm.

Onu içime çektim ve günün kaygısı ve stresi eriyip gitti.

Annie benim en iyi arkadaşımın çok daha fazlasıydı. Parçalanmış ruhum için bir merhemdi.

Eğildim, burnumu boynuna dayadım ve onu içime çektim. Hassas kaburgalarımın rağmen vücudumu kaydırarak ona doğru eğildim. Dudaklarım boynunun narin derisini okşarken ağrıyan ihtiyacıma teslim oldum ve nabız noktasını emdim.

"Lee," diye nefes aldı, ağızma doğru eğilerek. "Ne yapıyoruz biz?"

"Başka kimsenin var olmadığını unutuyoruz."

YİRMİ BİR

OceanofPDF.com

ANNIE

LEE'NİN AĞZI başka bir şey düşünmeyi neredeyse imkânsız hale getirdi. Sadece birkaç dakika önce her şeyi anlatmak üzereydim. Ona mektuplardan ve onu ve ailesini kaybetme korkusuyla uzun zamandır sakladığım duygularımdan bahsedecektim.

Sadece, ağzının dikkati altında, düşünemiyordum.

Başkalarının varlığını unutuyoruz.

Lee başparmağını boğazımda gezdirdi ve dudaklarımdan yumuşak bir inilti kaçtı. Adı boğazımda düğümlendi ve tüm vücudum dokunuşuna tepki verdi.

Saçlarımı omzumdan fırçalayan Lee, boynumu okşamaya ve öpmeye devam etti. Saçlarımdaki elini hafifçe çekerek boynumun daha büyük bir kısmını ona gösterdi.

Tadına baktı. *Tadına baktı.*

Sonunda ayrılmış, bekleyen dudaklarıma doğru hareket ettiğinde, hep birlikte inledik. Dilini benimkinin etrafına doladı ve kalçalarım kıvrıldı. Podyumun sert yüzeyi kalçalarımın arkasını ısıırıyordu ve boyumuz sadece anın yoğunluğunu arttırıyordu.

"Buraya gel." Lee'nin talepkâr tonu, beklentiyle zonklayan klitorisime doğru bir elektrik şimşegi gönderdi.

Lee bir bacağımı onun kucağına ve yanındaki platforma yönlendirdi, böylece kalçalarına binmiş oldum. Altımda kaya gibi sertti ve kalçalarım ona karşı yavaşça hareket etti. Sırtım düşmemizi engelleyecek ince metal çubuğa yaslanmıştı ve bu tehlike arzumu daha da arttırıyordu.

Eteğim etrafımızda dalgalanırken Lee'nin siki tehlikeli bir şekilde yaklaştı.

Bizi sadece onun pantolonu ve benim iç çamaşırım ayırıyordu.

Lee boynumu ve köprücük kemiğimi öpmeye devam etti, sert ellerini kullanarak kalçalarımı kucağına doğru salladı. Ağzlarımız umutsuzca,

ılgınca hareket ediyordu.

Aramızdaki gerilim arttıkça ritmimiz de artıyordu. Dillerimiz derin, uzun vuruşlarla birbirine karıştı.

Elleri kalçalarımda ve yanlarımdaki vadide gezinerek tenimde bir arzu yolunu ateşledi. Onun için ıslanmış ve uysallaşmışım. Kalçalarım öne doğru sallanırken daha fazlası için yalvarıyordum.

"Bana bunu istediğini söyle. Beni istediğini." Sesindeki alçak hırıltı vahşiydi ve kendimi ona daha da sert bir şekilde yasladım.

"Bunu istiyorum. Seni istiyorum. Hemen şimdi."

Alaycı kıkırdamasının sıcak nefesi tenimde dans etti. "Tam burada mı? Herkesin bizi görebileceği bir yerde mi?"

Omzumun üzerinden baktım. Havadaydık ve görüş alanından biraz gizlenmiştik, bu yüzden birinin bizi gerçekten görme olasılığı zayıftı, ama yine de olasılık vardı. Lee Sullivan tarafından, *açık havada*, bulunduğumuz yerde becerilme düşüncesi çok ağır basıyordu.

"Evet. İşte. Lütfen."

Kalçalarım ereksiyonuna karşı dönerken göğüslerim göğsünde yukarı ve aşağı sürüklendi. Ellerimiz birbirimizin her santimini ezberlemek için savaşıırken öpüşmelerimiz çılgıncaydı.

"Bu lanet ağzı seviyorum."

Bir iniltiyle ellerimi saçlarının arasında gezdirdim. Eteğimin kumaşını toplayan Lee'nin parmakları, iç çamaşırımın dikişine ulaşana kadar çıplak kalçalarımda gezindi. Kalın parmakları kenarda gezinerek beni kızdırdı.

"Çıkar şunları. *Şimdi*."

Sertçe yutkunarak, tangamı aceleyle çıkarmak için ağırlığımı kaydardım. Ben bunu yaparken, Lee şortunun düğmelerini açtı, içeri uzandı ve uzun, sert sikini çıkardı. Ne kadar kalın olduğunu görünce gözlerim büyüdü. Dudaklarımı yaladım, dilimi yan taraftaki damar boyunca sürüklemek istiyordum.

"Yapabilir miyim?" Ne istediğimi tam olarak anladığını umarak ona göz kırptım.

Çenesi gevşedi ve sikini yumruk yapıp sıktı. Ön kolu esnedi ve ağzımı sikinin ucuna doğru indirdim.

"Sadece bir tadımlık," diye uyardı. "O amcık için planlarım var."

Eğildim ve dudaklarım sikinin başının etrafından ayrıldı. Dilimi döndürerek, ucunda çoktan oluşmuş olan tuzlu damlanın tadına baktım. Onaylayarak mırıldandım ve bir iniltiyle ödüllendirildim. Dudaklarımı yalayarak

Elimle tabanını kavrayıp derinlemesine emmeden önce dilimi o lezzetli damarın üzerinde kökten uca gezdirdim.

Büyüktü. Hepsini alamayacak kadar büyüktü ama elimden geleni yaptım. Emerken dilimi döndürüyor ve tabanını pompalıyordum, inledi, başı karanlığa doğru eğildi. Etrafımızda hâlâ havai fişekler patlıyordu ve ben yalayıp emerken ona gizlice bir göz attım. Muhteşem yüzü mürekkepli gökyüzüne doğru eğilmişti ve havai fişekler uzakta devam ederken altın ve kırmızı ışıklar yüzünde dans ediyordu.

Onun için yanıp tutuşurken, üzerine çıkıp öpmek için ağzını kendime çekmeden önce son bir kez daha emdim.

"Sana ihtiyacım var. Daha fazlasına ihtiyacım var." Havada asılı duran kalçalarımı kavrarken ikimiz de nefes nefese ve çaresizdik.

Lee cebinden bir prezervatif çıkardı ve yırtarak açtıktan sonra uzunluğuna doğru yuvarladı. Ne kadar kalın ve uzun olduğunu hevesle izledim. Eteğimin kırımını gizlemesine izin vererek öne doğru eğildim ve Lee'nin horozunun başını girişime doğru hizalamasını dikkatle izledim.

Acı verecek kadar yavaş, Lee'nin siki beni gererek açtı. "Tanrım, çok sıcaksın ve çok darsın."

Ne kadar dolu olduğumu görünce çenem sıkıştı ve beni daha da gererek gelmeye devam etti. Beni dolduruyordu.

"Daha fazla."

Ben kucağına doğru eğilirken Lee ürperdi. Tırnaklarını omuzlarına batıyordu. Kukum onun etrafında sıkıştı ve bir nefes tısladı.

"Kalçalarını oynat, bebeğim."

Hevesle, onun horozu içime girip çıkarken kalçalarımı sallayarak mecbur kaldım. Aletinin dibine kadar battım, klitorisim her vuruşta alay edildi.

Elleri eteğimin altına girip kalçalarımı kavrarken onun adını sayıklıyordum. Parmakları kırımın üzerinde kayıyor, birlikte sallanırken beni yoğuruyor ve yönlendiriyordu. Parmak uçları popomu yumuşattı, sikiinin bana girdiği yeri hissetmek için daha da derine daldı.

"Bunu hissediyor musun?" Aleti içime pompalanırken zaten hassas olan açıklığımla alay etti. "O amcığı ne kadar açtığımı hissediyor musun?"

Lee benimle bu şekilde konuşmaya hiç cesaret edememişti ve bu sadece arzularımı kamçılıdı. Göğüslerim yüzünde zıplıyor, meme uçlarım tadına bakılmak ve okşanmak için can atıyordu. "Daha fazla. Daha fazlasına ihtiyacım var."

Şakacı bir sırtıtlıla Lee'nin parmak uçları kıkımın üzerinde kayarak daha yukarılara sürüklendi. Sıkıştım, daha önce oraya hiç dokunulmamıştı ve ellerinin her santimimde verdiği hissi seviyordum.

"Dizlerini yukarı çek."

Ayaklarımı ayarlayarak dizlerimi yukarı çektim, o daha da derine batarken benden bir çığlık yükseldi. O ittikçe, son kontrol parçalarımın vazgeçtim ve ona sarıldım. Aleti beni serbest kalmaya daha da yaklaştırmaya devam ederken omurgamda basınç oluştu.

Lee beni sikerken homurdandı ve ben de onun sikine bindim. İkimiz de nefes nefese kalırken elleri sırtımı düzleştirdi, göğsümü ona yaklaştırdı.

"Ne kadar yakın olduğunu hissedebiliyorum. Dölünün sikimin kenarlarından aşağı damladığını hissetmek istiyorum."

Kulağıma sertçe fısıldadığı iğrenç sözleri, orgazm tepesine tırmanmak için tam da ihtiyacım olan şeydi. Boşalırken dalgalar halinde üzerime boşaldı.

"Ver onu bana. Daha fazla." Ben ona tek bir darbeyle bastırırken o da içime pompaladı. İçimde nabız gibi atarken boynuma doğru inleyerek kırıldı.

Sert vücudu hareketsiz kaldı. "Annette."

Lee ile seks yapmanın tadını çıkarırken vücudunun ağırlığımı taşımasına izin vererek üzerine yığıldım.

Havai fişekler sustu ama kalbim düzenli olarak çarpmaya devam etti. "Görünüşe göre gösteriyi kaçırdık."

Lee gülümseyerek bana baktı. "Hiçbir şey kaçırmadım."

Yüzümü inceledi ve ben de ona söylemek istediğim bir sürü şeyi ısırarak söyledim. Her şey değişmişti. Zorlukla nefes alabiliyordum.

Yavaşça kendimi onun kucağından kaldırdım ve yanındaki podyuma oturdum. Outtatowner sokakları ürkütücü bir şekilde sessizdi, sadece birkaç araba kasaba meydanının etrafında dönüyordu. Etrafıma bakındım ve hâlâ sırlıslık olan iç çamaşırlarımı buldum. Onları yumruğumun içine aldım. "Bunlar mahvolmuş," diye alay ettim.

Lee şortunun içine geri sokmadan önce prezervatifi çıkardı. "Birçoğundan biri. Belki bir dahaki sefere iç çamaşırıyla bile uğraşmazsın."

Omzuna vurdum, arkadaşlığımızın az önce geçirdiği muazzam değişime rağmen eğlenceli şakalaşmamızın hâlâ bozulmamış olmasından dolayı rahatlamıştım.

"Çok ukalasın."

Yakışıklı yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı. "Aldırmıyor gibiydin."

Kahkaham gecenin karanlığına karıştı. "Kesinlikle olmaz. Yürüyebilirsem şanslıyım."

Lee'ye baktığında sırttı ve göz kırptı. "Merak etme. Seni taşıyabilirim."

İçimi çektim ve ona doğru eğilerek başımı kaslı omzuna yasladım. Bir kereliğine, su kulemizin sessiz yalnızlığının tadını çıkarmama izin verdim. Sonunda, zihnimde dönüp duran sorulara daha fazla dayanamayınca iç çektim. "Demek sen ve ben, ha?"

Dudaklarını saçlarıma bastırdı. "Sonunda arayı kapatmana sevindim."

Ona sırtıtmak için başımı eğdim. Lee'nin bana yumuşak bakışları karşısında midem bulandı.

Alnıma bir öpücük bıraktı. "Her zaman sendin, bebeğim."

OceanofPDF.com

YİRMİ İKİ

OceanofPDF.com

LEE

Daha gözlerimi açmadan onun parlak, gün ışığı kokusunu almıştım. Kollarımı sıkarak Annie'nin bedenini kendime doğru çektim. Göğsümün üzerinde kumral buklelerden oluşan bir cümbüş uzanıyordu. Burnumu saçlarına gömdüm ve hareketsiz kaldım.

Sonsuza kadar o anı yaşamak istedim.

Her detayı ezberle. Burnunun ucunun yukarı kalkışını. Burnunun köprüsünde dans eden çilleri. Karın kaslarımı saran yumuşak kolunu ve sanki gecenin bir yarısı bir yerlerde kaybolacağımdan korkuyormuş gibi kalçalarının bacaklarımı nasıl sardığını.

Sanki hiç gidebilecekmişim gibi.

Annie'nin nefes alış verişi sabit ve düzgündü. Gece yarısını çoktan geçmiş, arkadaşlığımızın bu yeni yönünü keşfetmiştik. Daha dairemin kapısından içeri girmeden Annie'yi omzuma almış ve kışını bir kez daha avuçlamıştım. Doğruca yatak odama yöneldim ve hiç hava almaya çıkmadık.

Onun içinde boğulmaktan çok mutluydum.

Annie kımıldadı ve küçük, sevimli bir sabah iniltisi çıkardı.

"Günaydın, günışığım."

İnledi ve bana bakmadan önce gerindi. "Hâlâ buradasın."

Kıkırdadım ve uykulu yüzüne baktım. "Burası benim dairem.

Nereye gidecektim?"

Annie gülümsedi ve kendini kolumun daha da derinlerine gömdü. Morarmış kaburgalarım kucaklamasına karşı çıktı ama onu daha da yakınlaştırdım.

Yıllarca bu senaryodan kaçınmak için etkileyici bir çalışma yapmıştım. Son ilişkimden uyandığimde çarşafklar birbirine karışmıştı.

şekilde. Genellikle randevularım doyduktan sonra, eşyalarını toplayıp arkadaşlarına her şeyi anlatmak için ayrılmaya hevesliydim.

Ama bu farklıydı. *O* tamamen farklıydı.

Annie ile ilgili hiçbir şey birlikte olduğum diğer kadınlarla kıyaslanamazdı. Onların yanındayken kendimi çok fazla göstermemeye ya da savunmasız kalmamaya dikkat ederdim. Eğlenceli zaman geçirmek için iyiydim - her zaman odadaki en mutlu adamdım.

Ama Annie benim hakkımda neredeyse her şeyi biliyordu. Yıllar boyunca ona gerçek benliğimden parçalar verdim ve o hiç geri çevirmedi. Bir kere bile.

Keskin bir sızı böğrümde saplandı.

Bu işi berbat etmem kaçınılmazdı ve onu kaybetmek canımı çok yakacaktı.

Hayır. Lanet olsun. Olmuyor.

Onun için nasıl yeterli olabileceğime dair hiçbir fikrim yoktu ama savaşımdan yenilmeyi reddettim.

"Bu da ne böyle?" Annie bana baktı ve işaret parmağını kaşlarının arasına bastırarak oraya yerleşmiş olan çatlağa masaj yaptı.

Uykulu mavi gözlerine baktığımda gerginliğim azaldı. Onun bir bakışının her şeyi daha az ürkütücü hissettireceğini bilmeliydim. Parmak uçlarımı çıplak omurgasında gezdirdim, sonra parmaklarımı kalça kemiğine doladım ve onu daha da yakınımaya çektim.

"Kaburgalar nasıl?"

Gövdeyi kaydırarak her harekete eşlik eden çığlık gibi acıyı test ettim. "Ağrıyor."

Gözlerinden endişe akıyordu. "Çok atletik davrandıysak özür dilerim."

İçimden bir kahkaha yuvarlandı, ardından bir irkilme geldi. "Buna değdi, söz veriyorum. Buraya gel." Ağırlığımı değiştirdim, Annie'yi altımda tutarken yan tarafımdaki baskıyı hafifletmek için yuvarlandım. Onu içime çektim. Sıcak, çıplak ve güven dolu gözlerle bana bakıyordu.

Boynuna, göğsüne ve göğüslerine baktığımda hafif izler solgun tenini süslüyordu. Sahiplenme duygusu üzerime çöktü ve aklıma tek bir düşünce geldi.

Benimkini.

"Çok güzelsin Annette."

Annie kızarak yüzünü omzuma gömdü. Omuz silktim. "Ben ciddiylim. Hep böyle düşünmüştüm ama sana söylemeye cesaret edememiştim. Göz kamaştırıcısın."

Bir kahkaha atarak altımda kıvrandı. "Şey, Lee Sullivan. . ." Parmakları göğsümde, sırtımda gezindi ve kıcıımı kavradı. "Çok ateşlisin."

Onun dokunuşuyla, şakacılığıyla sikim kalınlaştı. "Annie Crane? Bana karşı gizli bir aşkın mı var?"

Kıkırdaması coşkuluydu. İçime sıcaklık ve sevgi yayıldı. Gözleri mizahla genişledi. "Büyük aşk. Kocaman."

Kalçalarımı ona doğru hareket ettirdim, bacaklarının benim için nasıl açıldığının ve sikimin bacaklarının arasına nasıl yerleştiğinin tadını çıkardım. "Skandal. Mavi Kuşlar ne der? Kadınlar söz konusu olduğunda benim sadece tek bir şey için iyi olduğumu herkes bilir."

Annie'nin eli yüzümün yan tarafını buldu. Gözleri ani bir ciddiyetle benimkileri aradı. "Hey." Esprilerimin utancımı gizleyeceğini umarak ona baktım ama o savunmamı aşmayı başardı. "Asla böyle bir şey düşünmedim ve düşünmeyeceğim. Seni tanıyorum Lee. Kim olduğunu düşünmene *rağmen* burada değilim. Olduğunu bildiğim adam *yüzünden* seninleyim."

Eğer o kadın için zaten bu kadar ileri gitmemiş olsaydım, ona tam olarak aşık olduğum an olurdu. Ama Annie'ye bir ömür boyu aşık oldum.

Annie, diğer herkes gibi beni bir oyuncu olarak asla göz ardı etmemişti. Bunun yerine, *beni* görmek için kalkanlarımın ötesine bakmak için savaştı.

Şaşırtıcıydı.

Bunaltıcıydı.

Sarhoş edici.

Kendime imkânsız olduğunu söylediğim her şey, sanki aya asılmışım gibi bana bakıyordu ve toplayabildiğim tek duygu saf panikti.

Zamana ihtiyacım vardı. Nasıl ortaya çıkacağımı ve Annie'nin hak ettiği türden bir adam olacağımı bulmam gerekiyordu ve bunu Annie ne yaptığına dair hiçbir fikri olmayan bir adama kendini verdiğini anlamadan önce yapmalıydım.

"Buna değmesini sağlayacağım." Sinsi bir gülümsemeyle bir elimi gövdesinden aşağıya ve bacaklarının arasına götürdüm.

Yumuşak bir iniltiyle içime doğru eğildi, ama yer değiştirdi. "Gitmem gerekiyor. Bugün toparlanıyorum."

Kaşlarım öne doğru kıvrıldı. "Toplanıyor musun?"

Annie gerindi ve yatağının kenarına oturmadan önce yana kaydı. Kollarını havaya kaldırarak tavana doğru uzandı ve ellerini indirip omzunun üzerinden bana baktı. "Daire için zaman doldu. JP King'i vitrin konusunda bana daha fazla zaman tanınması için ikna ettim ama kira arttığı için hem daireyi hem de vitrini karşılayamıyorum."

Başımı salladım. *Siktiğimin kralları.*

"Oh, ama endişelenme." Sinsi bir gülümsemeyle omzunun üzerinden baktı. "Ona çoktan mesaj attım ve bu hafta -tırnak içinde söylüyorum- tüm *tangalarımı* taşıyacağımı bildirdim. Utançtan ölmek istedim." Kısa bir sessiz kahkaha patlaması omuzlarının titremesine neden oldu. "Lanet olası otomatik düzeltme."

Avuçlarım sırtında ve kıvrımlarında gezindi. "Senin tanganı istediği kadar düşünebilir. Sen benimsin."

Alt dudağındaki ince ısırık, sözlerimin tam da istediğim gibi olduğunu anlamamı sağladı. Yine de huzursuzluk kaburgalarımaya yapıştı. "Nereye gidiyorsun?"

Annie odamın etrafına dağılmış giysileri topladı. "Emma bir süreliğine kanepesinde kalmama izin veriyor. Çok pahalı olmayan kiralık bir yer bulana kadar. Turizm sezonu bittiğinde daha şanslı olacağım."

Doğrudum, çarşafı belime topladım ve kaşlarımı çatarak ona baktım. Annie'nin kanepa sörfü yapmasına imkân yoktu ama başka ne seçenek vardı ki?

Harekete geçin. Bu işe tamamen girelim ve ne olacağını görelim.

Annie'yle birlikte yaşama düşüncesi bile bende sevinç ve dehşet duyguları uyandırmıştı. Kendimi tamamen açmak Margo'yla yaptığım bir hataydı ve tekrarlamak için acele ettiğim bir şey değildi. Çok hızlı hareket ederek Annie'yle işleri berbat etmediğimden emin olmak daha güvenliydi.

Ama ona bakabilirim.

Gömleğinin çarşafı dolandığını görünce, şakacı bir şekilde gömleği ona doğru fırlattım. "Giyin hadi. Bir fikrim var."

Highfield House'daki ahırın üstündeki dairenin eşiğinde durarak kapıyı açtım. "Evim güzel evim."

Annie içeri girmeden önce bana baktı. "Lee, ne yaptın sen?"

Omuz silktim. "Aradım ve Tootie Teyze'den bir iyilik istedim. Lark ve Wyatt'ın kendi evlerini inşa etmeleriyle birlikte, yakınlarınızda ama daireyi kimse kullanmıyor."

Lisedeyken, küçük daire pek çok Sullivan partisine ev sahipliği yapmıştı. Arkadaşlar alt kattaki devasa, ürkütücü ahır keşfetmek için birbirlerine meydan okurlardı ve daire bir tür genç buluşma yeri haline gelmişti. Lark Outtatowner'a geldiğinde, Tootie orayı temizlemiş ve Wyatt'a bakıcılık yaparken kullanmadığı alanı ona yaşaması için teklif etmişti. Çok geçmeden o ikisi takılmaya başladı ve Lark da oraya taşındı.

Onu hiçbir yere gitmeyeceğime nasıl ikna edeceğimi bulana kadar daire mükemmeldi.

Onu elimde tutmayı nasıl başaracaktım?

Annie mutfakta dönüp durdu ve içini çekti. "Burayı hep sevmişimdir."

Gülümsedim. "Biliyorum."

Annie pencereye doğru ilerledi, sonra perdeleri araladı ve Highfield Evi'ne doğru uzanan araba yoluna baktı. "Burası rüya gibi bir çiftlik evi. Çok fazla potansiyel var, biliyor musun?"

Kalın bir şekilde yutkundum. Annie her zaman her şeyde potansiyel görürdü; yaşlı köpeklerde, eski çiftlik evlerinde, lisede zirve yapan çapkınlarda.

"Şimdilik burada mı yaşayacaksın? Lütfen?"

Geniş bir sırtıyla ve başını sallayarak döndü. "Sanırım bunu başarabilirim."

Rahatlayarak nefes verdim. "Tanrıya şükür. Başıma bela olacağını ve kabul etmen için seni dizlerimin üzerine yatırmamı isteyeceğini sanmıştım."

Gözlerinde şakacı bir arzu parladı. "Madem öyle, o zaman ..." Annie gözlerinde parlayan meydan okumayla kollarını kavuşturdu. "Reddediyorum."

Dönerek o dolgun, yuvarlak kıcını oynatarak benimle alay etti.

Poposuna bir şaplak attım ve onun şakacı çılgılığı ve kıkırdaması sınırlarımı yatıştırdı. Annie'nin ellerini yıpranmış laminat tezgâha sürterek mekânda yürümesini izledim.

"Adamım." İç çekti. "Yıllardır buraya çıkmamıştım."

Ellerimi ceplerime soktum ve topuklarımın üzerinde geriye doğru sallandım. "Lark burada kalırken burayı biraz süslemişti ama Wyatt'ın yanına taşındığından beri burası boş. Tootie ile konuştum ve ihtiyacın olduğu sürece burada kalabileceğini söyledi. Kira bedava."

Dairenin mutfağı küçüktü ama rahat etmek için ihtiyaç duyabileceği her şeye sahipti -mikrodalga fırın, buzdolabı, fırın ve ocak ve küçük bir yemek

Ortada bir masa ve altına sıkıştırılmış dört sandalye.

Alan, sadece biraz daha büyük olan bir oturma odasına açılıyordu. Kanepe sağlamdı ama birkaç gece üzerinde yattığım için yıpranmış ve yer yer pütürlü olduğunu biliyordum. Şimdilik idare etmek zorundaydı.

Köşede, içinde bir vazo ve birkaç sahte çiçek bulunan yan sehpanın yanında meşhur yeşil sandalye duruyordu. Bir ömür önce ona şanslı sandalyem adını takmışım, çünkü üzerinde birçok kez şansım yaver gitmişti. Birdenbire fetihlerimi yayınlamanın esprisi kayboldu ve o sandalyeyi şimdi Annie'nin olan yerde görmekten nefret ettim.

Gözleri benimkileri takip ederek kaşlarımı çatarak koltuğa baktığım yere gitti. "Şuna bakın. Şanslı koltuk bunca zaman hayatta kalmış."

Annie parmak uçlarını kolçaklardan birinin üzerinde gezdirdi.

Başımı iki yana salladım. "Lark o şeyi canı çıkana kadar temizlediğine yemin ediyor ama ..." Omuz silktim. "Senin için onu buradan çıkaracağım."

Onu çekip çıkarmaktan çok, o lanet şeyi yakmak istedim.

"Ama, Lee ..." Annie sandalyeye oturdu ve baştan çıkarıcı bir şekilde bir bacağı diğerinin üzerine attı. "Bu senin *şanslı sandalyen*."

Sonra dizlerini iyice açtı ve gözlerim bacağından yukarıya, şortunun tehlikeli bir şekilde yüksek kesildiği yere doğru bir yol çizdi. Güçlü olmak, iyi bir adam olmak istiyordum, şanslı sandalyemde sikilmekten daha fazlasını hak ettiğini çok iyi biliyordum, ama *lanet* olsun.

Annie'nin parmak uçları kadının dizlerinden bağlayıp dolgun kalçalarına doğru bir yol izledi. "Beni boşaltmak istemiyor musun?"

Kot şortunun kenarıyla oynadı, yana çekti ve amını örten ince bir bebek mavisini parçasından başka bir şey göstermedi.

Gerçek şu ki, onu o sandalyede becermek istiyordum. Onu çok sert ve çok derin bir şekilde doldurmak istiyordum. Her şeyi bir şenlik ateşinde yakmadan önce ona dokunan son kadın olacağını biliyordum. Ve Annie de o lanet sandalyeye dokunduğum son kadın *olacaktı*.

Oturma odasını geçerken acele etmeden ona doğru yürüdüm. Alt dudağımı yalarken gözlerim onun vücuduna kilitlenmişti.

Pantolonumun üzerinden sikimi avuçladım. "Şu şortu çıkar bebeğim. Yüzümü bacaklarının arasına gömmeden önce bana o güzel küçük amcığını göster."

Düğmeyi açıp fermuarı indirdikten sonra kot şortundan sıyrılırken nefesi kesildi.

"Bu iyi, bebeğim. Dediğimi yapman hoşuma gidiyor."

"Bana ne yapacağımı söylemenden hoşlanıyorum," diye kaşlarını kaldırarak cevap verdi.

"O zaman göğüslerini o lanet atletten çıkar."

Annie bir yutkunuş ve sinsi bir gülümsemeyle atletinin askılarını indirdi ve sütyenini çıkardı. Göğüsleri ağırlığıyla zıplıyordu ve sikim beklentiyle zonkluyordu.

Önünde dizlerimin üzerine çöktüm ve ellerimle kabaca kalçalarını kavrayıp onu koltuğun kenarına çektim. Parmaklarım iç çamaşırının kemerine takıldı ve onu kalçalarından aşağı sıyırıp bir kenara fırlattım.

"Burada bizi izleyen kimse yok. Bizi yakalayacak kimse yok. Sadece sen ve ben varız."

"Biliyorum." Nefesi küçük pantolonlar halinde çıktı. "Ama ben bunu istiyorum."

"Bu iyi. Sadece şunu bilmeni istiyorum ki bu amcığı yerken bunu başkası için yapmıyorum. Kendim için yapıyorum."

Kalçasını dişlemek için dişlerimi kullandım. Elleri göğüslerini buldu, ben yumuşak tenini yalayıp alay ederken meme uçlarını çimdikledi. Umutsuzca istediği baskıyı reddettiğimde kalçaları bana karşı sallandı, bunun yerine dilimin nazik vuruşlarıyla yalamayı ve kızdırmayı tercih ettim.

Bir eli saçlarımın arasından geçti ve tırnaklarının kafa derime sürtünmesi tüylerimi diken diken etti. İçine daldım, onu yuttum, her zerremi ona iyi hissettirmek için harcadım. Kalçalarını kavrayarak onu yüzüme doğru çektim.

Dilim kışının üzerinde kayarken, amına doğru ilerledim ve her santimini benim olarak sahiplendim. Dilime karşı sıkıştığında, parmağımın bir darbesiyle açıklığını kızdırdım.

Küçük, dar amını parmaklarken, o inerken ben de klitorisini yaladım.

"Daha fazla." "Seni yakaladım."

"Aman Tanrım, Lee, çok yaklaştım. Sakın durma."

"Bebeğim, adım haykırana kadar durmayacağım." Yüzüme doğru eğilene, sırtı sandalyenin soluk yeşil kumaşına çarpana kadar onunla uğraştım.

Adımı haykırarak boşaldı. Vücudunun her kası etrafımda gerildi ve orgazmının son dalgaları bastırılana kadar alay etmeye ve okşamaya devam ederken onu tutmak için avucumu karnına bastırdım. Ben kalçasından aşağıya ve dizine öpücükler kondururken o sandalyenin pelüş kumaşına gömüldü.

Ben onu şefkatle severken o da saçlarımı okşadı. "Hey, Annie?"
Başımı kaldırıp ona baktım, göğsümün içinde kabaran duyguları görmesini istiyordum.

Mırıldandı, hâlâ konuşamıyordu.

"Bu hayatımın en güzel günü. Eller aşağı."

OceanofPDF.com

YİRMİ ÜÇ

OceanofPDF.com

ANNIE

BLUEBIRD KİTAP KULÜBÜ hayalleri süsleyen bir kulüptü - tatlı arkadaşlar, arada sırada müstehcen kitaplar ve bol bol içki. Kendimi havadan daha hafif hissederek, kollarımda birkaç şişe Prosecco ile Bluebird Books'un arkasından gelen sesleri takip ettim. Okuma köşesine yerleşmiş olan Mavi Kuşlar sandalyelerde, rahat koltuklarda ve rahat puflarda oturuyordu. Eski sayfaların ve taze kahvenin tanıdık kokusu duyularımı doldurdu.

"Hey, kızlar!" Gülümsedim ve Sylvie ve MJ King'den lisedeki kimya öğretmenime kadar herkesi selamladım.

Kasabadaki her yaştan ve her kesimden kadın -King, Sullivan ve aradaki herkes- Bluebird Kitap Kulübü'nün bir parçası olarak bir araya geldi. Outtatowner, Michigan, küçük bir sahil kasabası olabilir, ancak dedikodular kıyıya vuran dalgalar gibi akıyordu. Mavi Kuş Kitap Kulübü bir dostluk ve bağlantı kaynağıydı.

Orası benim mutlu yerimdi.

Birinin mantarını patlatıp kendime sağlıklı bir porsiyon doldurmadan önce şişeleri derme çatma bara bıraktım.

Kadehi kaldırarak, "Şerefe hanımlar!" diye seslendim.

Bir yudum aldım ve köpüren baloncuklar burnumu gıdıkladı. Yıpranmış yüksek arkalıklı bir sandalyeye yerleşirken etrafımda konuşmalar akıyordu. O sandalyeyi çok sevmiştim. Popomu mükemmel bir şekilde kavırıyordu.

Her zamanki yerime yerleştiğimde, etrafım arkadaşlarım ve tanıdık yüzlerle çevriliyken, içimi bir aidiyet duygusu kapladı. Mavi Kuş Kitap Kulübü benim sığınağım haline gelmişti; hayatın belirsizliklerinden kaçabildiğim, kahkaha ve dostluk içinde kendimi şımartabildiğim bir yer.

Bu gece o sığınak tam da ihtiyacım olan şeydi.

Kate ve Lark iki yanımdaydı ve Kate bana doğru eğilmiş, son *Home Again* projesini anlatıyordu. Yüzünde kararlılık ve hülyalı bir mutluluk karışımı vardı. Arkadaşım adına çok mutluydum. Tam bir pislikle çıkararak boşa harcadığı yıllardan sonra, sonsuza dek mutlu olacağı ilişkiyi eski erkek arkadaşının daha seksi ağabeyinde bulmuştu.

Kısa süre sonra tartışma yaklaşan tarih remiksine kaydı. Heyecan ve beklenti tüm grupta kaynıyordu. Hiçbir şey Outtatown'da küçük bir drama yaratmaktan daha heyecan verici olamazdı. Remiks, açık artırmada eşleştirilenlerin kendilerine daha uygun biriyle ikinci bir şans elde etmeleri için bir şanstı. Hemen Sylvie'ye baktım, Stumpy Larson'dan *başkasıyla birlikte olma* fikri ağzının suyunu akıtıyordu.

Dinlerken kalbim küt küt atmaya başladı, hâlâ Lee ile eşleştiğimi biliyordum.

Aniden kulaklarıma boğuk bir fısıltı ulaştı. "Annie, duydun mu? Charles randevu remiksi için seninle eşleşmek istiyor." MJ King eğildi, gözleri muziplikle parlıyordu.

Bu beklenmedik açıklama karşısında hazırlıksız yakalanarak gözlerimi kıptım. Charles'ın Outtatown'da geçirdiği süre içinde, nazik şarap garsonu kasabanın kadınları üzerinde epey bir etki bırakmıştı.

Ama bir zamanlar ona karşı beslediğim tutku artık cazibesini yitirmişti. Aksine, düz ve yersiz kaldı.

Gülümsedim. "Gerçekten mi? Bu gurur verici."

"Charles eğilebilir." Kate burnundan tiksinti dolu bir ses çıkardı ve Lark neredeyse votkalı gazozunu yudumlarken boğuluyordu.

MJ'in bilmiş bakışları gözümde kaçmadı. Her zaman sezgileri kuvvetli olmuş, satır aralarını okuyabilmişti. Daha yakına eğildi, sesi endişe doluydu. "Onu kabul edecek misin? Demek istediğim... bu nihayet ikiniz için bir sonraki adım anlamına gelebilir."

Lee'yi düşündüğümde kalbim bir kez daha çarptı.

Bir sonraki adım.

Bir zamanlar, Charles'ın rastgele aralıklarla sıradan randevulardan daha fazlasıyla ilgileneceğini ummuştum. Cilalı, çekici ve sofistike biriydi. Tek sorun, onun Lee olmamasıydı. Ve şimdi Lee ile aramızdaki şeyler değiştiğine göre, Charles için aynı şeyleri hissetmeye geri dönmeyi hayal edemiyordum.

"Onu ben alırım." Sylvie King eğilerek konuşmaya dahil oldu. Gözleri her zaman olduğu gibi sabit ve ciddiye.

"Charles'la eşleşmekle mi ilgileniyorsun?" MJ arkasına yaslandı ve dehşet içinde kız kardeşine baktı.

Sylvie omuz silkti. "Şu anda tam anlamıyla *herkesi kabul* edebilirim," diye fısıldadı. Beşlimiz arasında bir kıkırdama patlak verdi ve hepimiz şu konuda hemfikir olduk

Stumpy en *kötüsüydü*.

Kadehimi kaldırdım. "Tamamen senindir."

Sylvie kararlı gözlerle ayağa kalktı ve Tootie, Bug ve diğer birkaç kadının yeni kombinasyonlar bulmak için bir tahta üzerinde isimleri düzenledikleri, sonra yeniden düzenledikleri yere doğru yürüdü.

Sylvie ve Charles'ın birlikte eğlenceli vakit geçirmelerini gerçekten umuyordum. Bir Kral olmasına ve tatlı huylu, dışa dönük küçük kız kardeşinden biraz daha çekingen olmasına rağmen, Sylvie'nin sessiz bir nezaketi vardı. Belki Charles'la iyi anlaşabilirlerdi.

"Taşınma işi nasıl gitti?" Lark dikkatimi remiksten uzaklaştırarak bana sordu.

"Tamamen iyiyim. Tamamen yerleştim. Burası çok şirin bir yer. Tekrar teşekkürler."

Lark güldü. "Bana teşekkür etme. Yakınımda olduğun için çok heyecanlıyım! Ayrıca, sen ailedensin." Eli dizimi buldu ve sıktı. Kalbim küt küt atmaya başladı.

Artık ailedenim, ama ya Lee ile işler yolunda gitmezse? Hala aynı hisseder misin?

Rahatsız edici düşünceleri bastırarak gülümsemeye zorladım.

Kate eğildi. "Lütfen bana o iğrenç sandalyeyi yaktığını söyle."

Gözlerimi kırıştırdım, yüzümü inceledim ve göğsümde oluşan sıcaklığın kuzeye, yanaklarıma doğru ilerlememesini ve bizi tamamen ele vermemesini diledim.

"Atmaya çalıştım," diye araya girdi Lark, "ama Wyatt bunun Lee'nin tören sandalyesi falan olduğunu söyledi." İki avucunu da havaya kaldırdı. "Hiçbir fikrim yok."

Kate öğürür gibi bir ses çıkardı, biz de güldük.

O yeşil sandalyede Lee Sullivan tarafından iyice becerilecek kadınlar arasında sayılmaktan çok mutlu olmam yanlış mıydı? Muhtemelen.

Sandalye her gözüme çarptığında hâlâ gülümsüyor muydum? Çok haklısın.

Sahilde durup kumdan kale yarışmasını ve kum voleybolu oyunlarını seyrederken güneş tenimi öptü. Çok beklenen Plaj Oyunları buluşmasıydı.

Heyecan ve gergin bekleyişin karışımıyla kalbim hızla çarpıyordu.

Lee'nin yaklaşmasını izlerken, profesyonel kumdan kale yapım aletlerinden oluşan bir cephanelik taşıyan bir arabayı çekti - kürekler, malalar, dipleri kesilmiş farklı boyutlarda kovalar, hatta bir kıl fırça.

Yüzümü güneşe doğru eğdim ve güldüm.

"Ciddi misin?" Aletlere göz attım. "Bir kum krallığı mı inşa ediyoruz?"

Sırıttı, gözlerinde muziplik dans ediyordu. "Emin olabilirsiniz. Buraya sadece katılmak için gelmedik. Hükmetmek için buradayız."

Eğlenceli şakaları ve yoğun bakışları tüylerimi diken diken etti. Bana doğru yürüdü, bir kolunu ortama doladı ve beni öptü, herkesin önünde ve dünyada umursamadan. Aramızdaki cinsel gerilim hissediliyordu ve her dokunuşta daha da güçleniyordu.

Kendimi geri çektim. İçten içe, Lee ile romantik bir ilişkinin bu keşfedilmemiş bölgesinde hala geziniyordum ve nasıl ilerleyeceğimden tamamen emin değildim. Ama her dokunuş, her çalınan öpücük, içimde görmezden gelinmeyi reddeden bir ateşi tutuşturdu.

Bug ve Tootie kalabalığın önünde durarak kumdan kaleler için ayrılan alanı gösterdiler, yeni eşleşen çiftleri tanıttılar ve jüri üyelerine kuralları açıkladılar.

Lee kararlı gözlerle bana baktığında kaşlarımı oynattım. Kumdan kalemizi inşa etmeye başladığımızda Lee'nin rekabetçi yönü ağır bastı. Kum titizlikle şekillendirdi, odaklanmış bakışları eserimize sabitlenmişti. Kuleleri ve karmaşık detayları ustalıklı şekillendirirken kumlar uçuşuyordu. Çömlekçilik geçmişim kum-su oranını doğru ayarlamamı kolaylaştırdı ve diğerleri ufalanan yapılarla boğuşurken bizimkiler kolaylıkla inşa edildi ve istiflendi.

"Temel yapıları halledelim, sonra sihir eklersiniz." "Sihir mi?" Bir elimi terli alnımda gezdirdim.

Lee kaba kumdan kalenin üzerinde bir el salladı. "Evet... tüm o havalı tasarımlar falan."

Bir kahkaha attım ve başımı salladım.

"Sonra," diye ekledi, "en iyi kısmı ekleyeceğiz."

Başım ona doğru döndü. Bu sesi tanıyordum. "Lee."

Bana bakmadı.

"Lee. Ne planlıyorsun?"

Sırıttı ve içim dışıma çıktı. "Gömölmek hakkında ne hissediyorsun?"

Başımı salladım ve bir kale kulesi inşa etmeye ve pencereleri oymaya yeniden odaklandım. Kaçamak bakışlarla onu izledim, hayranlıkla karışık bir tedirginlik duyuyordum. Geçmişte Lee'nin dikkatini çeken pek çok kadından farklı olup olmadığımı merak etmekten kendimi alamıyordum. Sadece başka bir fetih miydim? Sonunda ilgisini kaybedip yoluna devam edecek ve beni milyonlarca parçaya bölünmüş bir kalple baş başa mı bırakacaktı?

Dağınık düşüncelerim Kraliyet Kralı'nın gürültülü varlığıyla kesildi. Birkaç aralık aşağıda, her zamanki gösterişli maskaralıklarını yapıyor, kalabalığın dikkatini çekiyor ve kahkahalar atıyordu. Charles yakınlar daha fazla kum yığarken, kız kardeşi Sylvie de onun yanında kumları okşuyordu. İkisi de birbiriyle konuşmuyordu ama Sylvie artık kaçacakmış gibi görünmüyordu.

Başımı sallayarak kendi kendime kıkırdadım.

Lee eğildi ve omzuyla beni dürttü. "Hey, siktir et şu adamı." Kaşlarımı çattım.

Lee küreğiyle Charles'a doğru işaret etti. "Ertele, kaybet." "Bu deyimin böyle olduğunu sanmıyorum," diye takıldım.

Lee bana öyle bir gülümsedi ki içim kıpır kıpır oldu. "Hey, buraya gel. Sana bir şey söylemek istiyorum."

Öne doğru eğildim. Ben eğildiğimde mayomun üstünden aşağı baktı ve yanağıma hızlı bir öpücük kondurdu.

Yüzüm kızararak topuklarımın üzerine oturdum.

"Sen bir domuzsun." Göz kırptı ve ben biraz daha aşık oldum.

Lee kumdan kalemizi şekillendirmeye devam etti. Beni etkilemeye, kalabalığın arasından sıyrılmamızı sağlamaya olan bağlılığı, onun bilebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyordu. İşte o anda onun ciddiyeti ve niyetleri hakkındaki şüphelerim yavaşça kaybolmaya başladı ve yerini bir umut ışığı aldı.

Karmaşık kalenin yanında Lee geniş, dikdörtgen bir çukur kazmıştı. "Tamam, Annie." Açıklığı işaret etti.

"Ne?"

Tekrar eliyle işaret etti. "Gir içeri." "Deliğe mi gireyim?"

Hayatta olmaz."

"Hadi ama. Sen denizkızısın. Üstüne yığdığım kumu yüzgeç gibi gösterecektim."

Bakışlarımla onu hizaya getirdim. "Üç yaşındaki bir çocuğun sanatsal yeteneğine sahipsin. İçeri gir."

Haklı olduğumu biliyordu ve kararlı bir baş hareketiyle Lee tişörtünü çıkardı ve ben bacaklarının üzerine hızla ıslak kum yığarken kendini çukura ortaladı. Etrafına uzanarak mayomun geniş kumaş kemerini çıkardı ve sahte bir denizkızı sütyeniyle göğsünün etrafına sardı.

Bir kahkaha patlattım ve kuyruk yüzgecine ölçekli bir tasarım kazımak için mala kullandım. Lee bir kız öğrenci gibi kıkırdıyor, ayak parmaklarıyla kumu oynatıyordu.

"Kıpırdama," diye uyardım, yeni bir kıkırdamayı bastırarak. Ayağa kalktım, kışkırmadaki kumları sildim. "Jüriyi yakalayacağım!"

Kumların üzerinde koşarak üç jüri üyesini buldum. Biz yaklaşırken Lee denizkızı rutinine eğildi, kirpiklerini kırıştırdı ve jüriye el sallamak için parmaklarını oynattı. Gülmemek için parmaklarımı dudaklarıma bastırdım. Her ne kadar tarafsız görünmeye çalışsalar da, gözlerindeki mizahtan kazanma şansımızın yüksek olduğunu anlayabiliyordum. Onlar uzaklaşınca Lee'yi yere yatırdım ve yüzünü öpücüklerle boğdum.

Hızla kontrolü ele aldı, beni yuvarladı ve sırtımı ılık kuma bastırdı. Lee boynuma ve köprücük kemiğime öpücükler kondururken özgürce güldüm.

"Hey, hey." Tootie bize baktı ve gülümsedi. "Etrafta çocuklar var." Lee üzerimden yuvarlanıp beni yukarı çekmeye yardım ederken göz kırptı.

"Üzgünüm, Tootie Teyze. Kendimi kaptırdım." Teyzesi bizi azarlarken Lee suçlu suçlu baktı.

"Size En İyi Kumdan Kale ödülünü sunmaktan mutluluk duyuyorum. Tebrikler!"

Tootie bize bir sertifika ve şarap, peynir ve tatlılarla dolu bir sepet verdi. Lee sepeti yere bıraktı ve beni havaya kaldırdı.

Göle doğru koşup bizi serin suya batırdığında kahkaha çılgılığım suyun üzerinde süzüldü ve beni ona olan aşkımda boğdu.

YİRMİ DÖRT

OceanofPDF.com

LEE

Buluşmanın kum voleybolu bölümünün, Sullivans ve Kings'in bir sınır dışı kararı nedeniyle itiş kakışa girmesinin ardından erken bitmesi biraz utanç vericiydi, ancak buna değdi.

Siktir et onları.

Hem Tootie hem de Bug tarafından aşağılandıktan sonra, takımlar berabere kalmaya ve geceyi erken bitirmeye karar verdiler. Umursadığımdan değil - bu sadece Annie ile daha fazla yalnız zaman geçireceğim anlamına geliyordu. Ona bir türlü doyamıyordum.

İlişkimiz *arkadaşlığın ötesine geçmeden* önce bile, o her zaman bıkmayacağım biriydi. Annie cömert, nazik ve her zaman nasıl eğleneceğini bilen biriydi. Artık eğlenceye akıllara durgunluk veren seks de dahil olduğundan, mükemmele yakındı.

Güneş tarafından öpülen Annie'nin pembeleşmiş teni mutfağımın etrafında dönerken parlıyordu. Plaj randevusundan sonra duş almak için kendi evinde durmakta ısrar etmişti. Bir gecelik çantasını hazırlamasını söyledim ve bana kazandırdığı tatlı gülümsemeyi kaçırmadım.

Evime döndüğümde, daha önce binlerce kez yaptığı gibi kafasını buzdolabına soktu, ama kendimi eğittiğim gibi başka tarafa bakmak yerine, eğilirken kıcının kıvrımını izledim ve takdir ettim.

İçimde güçlü bir his oluştu.

Sahiplenme.

Annie'nin orada olması, rahat olması ve *benim* yerimi alması konusunda kemik sızlatacak kadar doğru bir şey vardı.

Kafasının içinde bir melodi mırıldanarak atıştırmalık bir şeyler ararken vücudu hareket etti.

"O şeyle ne yaptığına dikkat etsen iyi olur."

Annie omzunun üzerinden bana gülümsedi ve küçük bir kıpırdanma daha ekledi.

İçimdeki arzu ortaya çıktı.

"Siktir."

Şortumun içinden kalınlaşan sikimi avuçlamak için uzandığımda kafasını çevirip beni izledi.

"Şaşırmış gibi bakma. O küçük vücudun beni yıllardır sertleştiriyor." Ona doğru yürüdüm, aletimi hâlâ şortumun içinde tutuyordum, içine gömülmek için can atıyordum. Annie döndü ve sırtını buzdolabına yasladı. Alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırırken bir dizi yukarı kalktı ve bacaklarını kıvrarak makas yaptı.

Onun üzerinde yükseldim, gözleri büyüdükçe kararmasından zevk aldım. Boynundaki nabız dibe vuruyordu.

Aramızdaki gerginlik ve sıcaklık çatırdadı ve gözlerimiz kilitlendi. Elim, avucum köprücük kemiğini bulana kadar onun yanında ilerledi ve sonra sahiplenici bir kavrayışla boğazını çevreledi.

"Tekrar söyle," diye fısıldadı.

Elim büküldü. "Kendimi bundan mahrum ettim, kendime senin yasak olduğunu söyledim, ama şimdi? Artık sana sahip olduğuma göre, geri dönüşü yok. Sen benimsin."

Öne doğru kayarken elleri kalçalarımı kavradı, onu buzdolabına sıkıştırdım ve onu ne kadar çok istediğimi hissetmesine izin verdim.

"Lee," diye nefes aldı. "Bu imkansız geliyor."

"İmkânsız olan tek şey aramızdaki bu şeyi inkâr etmektir.

Geriye dönüp baktığımda, her şey çok açık. Bu kaçınılmazdı."

Onu buzdolabına yasladığımda ağzım ona yapıştı. Elleri sırtıma yayıldı ve kalçaları öne doğru eğildi. Ellerimi kollarından aşağı indirdim, bileklerindeki tutuşumu sıkılaştırdım ve ağzım boynundan aşağı inerken onu yerinde tuttum.

Yavaşça hareket etmek için derinlere daldım, zamanımı teninin her santimini ezberleyerek geçirdim. Bedenim ve kalbim ondan daha fazlasını talep ediyordu.

Her şeyini.

O da benim kadar çaresiz kalana kadar onu uzun uzun ve sertçe becermek istiyordum. Elleri kısıtlamama karşı esnedi ve inledi. Parmaklarımı amına sokmak için şortunun önünden aşağı indirirken, bir elimle her iki bileğini de sabitledim.

Islak ve sıcak. Parmaklarım sırlıslam oldu.

"Zavallı lanet kız." Bir iniltiyle emmeden önce parmağımın ne kadar kaygan olduğuna hayran kaldım. "Ateşli ve sıkı olacağını düşünmüştüm,

ama asla

bu kadar tatlı olacağını hayal etmemiştim."

Annie onu tekrar öptükten sonra nefesini tuttu, tadını paylaştı ve ondan bana doğru yükselen seksi iniltiyi yuttu. Arzu omurgamda sıkılaştı ve bacaklarımın arasına yerleşti. Kalçalarının arkasından tutarak onu araladım ve kaldırdım. Yatak odası çok uzaktı. Onu kanepeye yatırdım, üzerine süründüm, vücutlarımızın ayrılmasına asla izin vermedim. Elleri gömleğimi yırttı. Çıkarmasına yardım ettiğimde parmakları kaslarımın üzerinde dans etti ve ben de gözlerinde parlayan arzuyu takdir ederek onun için esnedim.

Göğüslerini avuçladım, inanılmaz vücudunu örten ince tişörtten nefret ediyordum. Yakasındaki V çilli tenini gizliyordu ve ben daha fazlasını istiyordum.

"Bu gömlek özel mi?" Yakasından kumaşı tutmaya başlamışken sordum.

Başını salladı ve kalçalarını eğdi. Gömleği ortadan yırtmadan önce ihtiyacım olan tek şey buydu. Yırtilan kumaşın gücüyle göğüsleri zıpladı. Annie evinde mayosunu çıkarmış ve bronz tenini ortaya çıkaran açık pembe dantel bir sutyen giymişti. Çürük kumaşın arasından meme uçlarının mükemmel halkalarını seçebiliyordum. Parmakları bel bandımı arıyordu. Düğmeyi açıp fermuarı indirdiğinde gözleri fal taşı gibi açıldı. Kendi duşumdan sonra iç çamaşırı giyme zahmetine girmemişim.

Annie'yi kanepenin kenarına yeniden yerleştirdikten sonra yere diz çöktüm ve kalçalarını kendime doğru çektim. Bir elimi gövdesinde gezdirdim, önümde uzanan bedenine tapıyordum.

"Yapma. Hareket etme."

Annie dudağını ısırды, kot şortunun içinde kıpırdandı.

"Yoksa ne olur?" Ayağa kalkarken onu işaret ettim.

"Etrafta dolaş ve öğren."

Eli karnının üzerinde gezindi, sonra şortunun ön kısmında kayboldu. İnledi ve kalçalarını yukarı kaldırdı, sonra yumuşak bir iniltiyle amını parmakladı.

"Tam bir velet." Başımı salladım ve aceleyle yatak odasına gidip bir prezervatif ve biraz kayganlaştırıcı aldım.

Oturma odasına döndüğümde Annie şortunu çıkarmış ama ona uygun soluk pembe tangasını bırakmıştı. Eli hâlâ içerideydi ve kendisiyle oynuyordu.

Şortumu indirdim ve dizlerinin arasına diz çöktüm. Sadece dantelli kumaşın beni ve onun sıkı, ıslak amını ayırdığını bilen sert sikim zonkliyordu. "Dinlemekten hoşlanmıyorsun, değil mi?"

Kendisiyle dalga geçerken vücudu yuvarlandı.

Dizlerini hızla kapattım ve kalçalarını kavradım. Kesintisiz tek bir hareketle onu ters çevirdim, kanepenin üzerine yatırdım ve kışını havaya kaldırdım.

Parmaklarımı iç çamaşırının üst kısmına geçirip yavaşça aşağı çekmeden önce sırtının alt kısmına öpücükler kondurdum. "Seni böyle seviyorum. Eğilmiş, kışın yukarıda. Her şeyini bana sunuyorsun."

Bir parmak ucumu kışından aşağı ve amına doğru gezdirdim. Kalçaları beni itiyor, daha fazlası için yalvarıyordu. Kulağına fısıldamak için üzerine eğildim. "İçine gömülmek için can atıyorum ama bir kez gömüldüğümde nazik olmak ya da yavaş gitmek istemiyorum. Sana şimdiden söylüyorum, bu gece seni sertçe becereceğim."

İki parmağını içine soktuğumda nefesini tuttu, amı parmaklarımın etrafında sıkılaştı. Damlıyordu, iç uyluğundan aşağıya doğru bir ıslaklık izi kayıyordu. Parmaklarımla oynadım, onunla dalga geçerken ellerinin kanepeyi tutuş şeklinden zevk aldım.

"Tanrım, o amcığın benim için nasıl mükemmel bir şekilde gerildiğini izlemeye bayılıyorum." "Lütfen. Şimdi," diye yalvardı.

Bir gülümsemeyi geri ısırarak, onun daha fazla parçasını kızdırmak için serbest elimle horozumu kavradım. Parmaklarım onu açarken başıyla klitorisini okşadım.

"Kahretsin, bu siki içine sokmayı ne kadar çok istediğimi tahmin bile edemezsin."

Omzunun üzerinden bana baktı, ağzı açıktı ve nefes nefese kalmıştı.

"Yap şunu.

Lütfen."

Dişlerimi birbirine geçirdim. Onun sıcak, ıslak amcığından birkaç santim uzaktaydım ve aramızda hiçbir şey olmadan beni kavradığını hissetmekten başka bir şey istemiyordum. Prezervatifsiz sevişmek çiğnenemez bir kuraldı. Her zaman dikkatli olmuşumdur.

Ama lanet olsun, çok baştan çıkarıcı.

"Eğer istediğin buysa, söyle bana. Seni çıplak sikmemi istediğini söyle."

"Aman Tanrım."

İğrenç sözlerimin onu sarsmasına ve nefessiz bırakmasına bayılıyordum. "Anlat bana."

"Seni çıplak istiyorum." Sırtını dikleştirdi. "Hap kullanıyorum. Sorun yok."

Sikimin başıyla girişini okşadım ve parmak uçlarımla omurgasını okşadım. "İyiden de öte bir şeysin bebeğim. Sen mükemmelsin."

Küçük bir hamleyle onu bir santim besledim.

Sonra bir tane daha.

Yavaşça içine dalarak, taşaklarım içine girene kadar sıkılaştan duvarlarını ittim. "Annette," diye inledim, ne kadar mükemmel hissettiğiyle başa çıkamıyordum.

Kıçı beni itti ve ben de ona girip çıkarak karşılık verdim. "İşte benim kızım. Çok iyi görünüyorsun, kışın yukarıda, her şeyimi alıyorsun."

Ben bir ritim tuttururken içinden gırtlaktan bir inilti yükseldi. Bir elim öne doğru kayd, ben onu doldururken klitorisini çalıştırdı.

"Çok ıslak." Dikkatli olmazsam, boşalabileceğinden emin olmadan önce vücudunun tepkisi beni uçurumun kenarına getirecekti ve bu olmayacaktı. Uzun, derin darbelerle onu doldurdum. Dolgun kışından bir avuç tuttum ve diğer elimi sırtına koyarak onu becerirken kanepeye yasladım.

İnlemeleri daha da çılgınlaştı ve etrafımda daha sıkı kenetlendi. Aletim beklentiyle zonkluyordu. Çok yaklaştı. Yıllar boyunca Annie'yi binlerce farklı şekilde arzulamıştım. Sadece acı dolu yalnızlığında en iyi arkadaşım ile ilgili fanteziler kurmama izin vermiştim, ama işte oradaydı. Gelmesine saniyeler kalmıştı ve hevesle her santimimi alıyordu.

"Boşalacaksın ve sonra o daracık amını dolduracağım, ama seninle işim bitmeyecek. Anladın mı?"

Annie sadece inledi ve bana sıkıca sarıldı.

Çenesini kavradım ve içine girerken gözlerini kendime çevirmeye zorladım. Dişlerimi sıkarken omurgamın tabanında beyaz bir gerilim oluştu. "Anlıyor musun?" dedim.

"Evet, efendim."

Onun inatçı itaati ikimizi de kırdı. İçeri ve dışarı pompalarken orgazm dalgaları beni sıkıştırdı. Saniyeler sonra, yumruğum kıvrıkcık saçlarını buldu ve onu yerinde tuttum, onu kendi orgazmımın uzun darbeleriyle doldurdum.

Ben tembelce içine girip çıkarken Annie kanepeye doğru iç geçirdi, benim zevkimin onunkiyle karışıp aletimi kaplamasının tadını çıkardı. Ondan ayrıldım ve döllerimin kalçalarından aşağı sızışını izledim.

Ona tamamen sahip olma dürtüsü çok güçlüydü.

Parmaklarımı damlayan amcığının yanından geçirdim, kendi dölünü kayganlaştırıcı olarak kullanarak bir parmağımı test etmek için kışına bastırdım.

Beni kabul edip etmeyeceğini görmek için.

İnledi. *Kahretsin, çok baştan çıkarıcı.*

Bir parmağımle o yasak küçük noktayı kızdırmaya devam ederken, diğer parmağımle sırtının yumuşak derisini nazikçe okşadım ve hassas cildinde patlayan tüyleri takip ettim. Öne doğru uzanarak göğsünü buldum ve sert meme ucunu nazikçe çimdikledim, sonra bir parmağımı daha kıcına soktum.

"Lanet olsun, Lee."

Hiç bu kadar çabuk sertleşmemiştim. Bitirdikten sadece birkaç dakika sonra aletim ikinci raunt için canlanmaya başlamıştı bile. Çaresiz bir adamdım. Sikimi yumrukladım ve okşamaya başladım.

Onu kaldırarak, kıcı kanepenin kenarından sarkacak şekilde vücudunu çevirdim.

-Böylece onun güzel yüzünü görebilecektim.

Onun sikimi tekrar almasını izlemek için.

Yanımda düşürdüğüm kayganlaştırıcı şişesini alarak sikimi kaygan sıvıyla kapladım ve okşadım. Boşta kalan elimle bir parmağımı amında gezdirdim ve götünü tekrar okşadım. Bir parmak, sonra iki.

"Durma." Mavi gözleri puslu ve arzudan çılgına dönmüştü.

Sikimi okşarken ve kıcıyla oynarken onu izlemesine izin verdim. "Hadi bebeğim. Benim için kendini iyice aç."

Annie söylediğim gibi yaptı, dizlerini kaldırdı ve kendini sergiledi. Her iki deliğinin de seksimizle parladığını görünce homurdandım.

Ona duyduğum ihtiyaç çok fazlaydı. İleriye doğru hareket ettim, sikimi amından geçirdim ve alçalttım, sikimin başıyla kıcını kızdırdım. Zamanımı aldım, parmaklarımla ona masaj yaptım, horozumla nazikçe alay ettim.

Alt dudağını ısırırken yüzüne küçük bir gülümseme yayıldı. "Sorun değil." Sesi utangaç ama arzu doluydu. "Bunu istiyorum."

Ayaklarını destekledim, kıcı benimle alay ederken belinin rahatça kenara yaslanmasına izin verdim. Aletimin ucunu kıcına hizladım ve başının içeri kaymasına izin verdim, sadece sıkı küçük açıklığı tepenin üzerine sıkışana kadar.

Sıkı deliğinin sıcaklığı ve basıncı beni bunalıtığında gözlerim geri yuvarlandı. Nefesinin tıslaması gözlerimi açmamı sağladı. "İyi misin, bebeğim?"

"Siktir, Lee. Aman Tanrım, evet."

Ona bir santim daha verdim, içine kolayca kaydım. "Hâlâ iyi misin?" Başını salladı. "Amımla oyn."

Elim klitorisini bulduğunda yüzüme kurt gibi bir sırıtma yayıldı. Annie'nin sırtı gevşedi ve bana doğru açıldı.

"Evet. Tanrım, evet. Benimle oyna ve kıcıımı sik."

Homurdandım, yavaşça içine girip çıktım. Nazik bir ritim buldum, klitorisini okşarken ve alay ederken kıcına girip çıktım.

Ben onunla dalga geçerken ve onu becerirken amının sıkılaşmasını izlemek inanılmazdı. Başparmağımı içeri kaydurdım, amcığına sıkacak bir şey verdim ve ben başka bir orgazmı okşarken ipeksi kasları dalgalandı. Beni ne kadar sıkı kavradığı için sikim ağrıyordu. Son bir kez çekip döllerimin göğsünü ve boynunu boyamasına izin vermeden önce acı dolu bir inlemeyle çektim.

İkimizin de nefesi kesilmişti.

Bir kolunu alnına götürdü. "Bana ne yaptın böyle?" Kıkırdadım, topuklarımın üzerine oturdum ve onu içime çektim.

"Kendimi çok kullanılmış hissediyorum, ama en iyi şekilde."

Elim kalçasında gezindi. Nazik olmaya çalışmışım ama yine de onu kontrol etmem gerekiyordu. "İyi olduğuna emin misin?"

"Ben harikayım."

"Tamam." Ayağa kalkmak için yer değiştirdim. "Kımıldama ve bu sefer ciddiylim."

YİRMİ BEŞ

OceanofPDF.com

ANNIE

ARTIK RESMİLEŞMİŞTİ.

Lee Sullivan beni gelecekteki tüm erkekler için mahvetmişti. Lanet olsun. Geçmişteki erkekler bile yanında sönük kalıyordu.

Gözlerinde kararlı bir bakışla geri döndüğünde hala kanepesinde yayılmış bir şekilde iyileşiyordum. Tek kelime etmeden, sanki bir hiçmişim gibi beni kucakladı ve kollarına aldı. Ben onun kucağında iç çekerken burnunu saçlarıma gömdü.

Beni kucaklayarak banyoya doğru ilerledi, küvet buharı tüttürüyor ve köpüklerle doluyordu.

"Bütün bunlar da ne?"

Lee beni ayağa kaldırdı ve şefkatle saçlarımı okşadı. Cevap vermek yerine bana gülümsedi. Gözlerinde sıcaklık ve hayranlık parlıyordu ve göğsümde ezici bir duygu kabarması oluştu.

"Sen rahatla. Temizlen. Sana bir sürprizim var."

Sürprizler için *yaşıyordum* ve Lee bunu biliyordu. Ayak parmaklarım dans etti ve dudaklarına bir öpücük kondurmak için havalandım.

Lee gülümseyerek ve göz kırparak beni banyoda yalnız bıraktı. Dairesinin geri kalanı gibi titizdi ama cesur hissederek göz attım. Onun düzenli çekmeceleri benim dolup taşan çekmecelerimin tam tersiydi, sadece birkaç temel tuvalet malzemesi vardı. Deodorant, diş macunu ve diş fırçasının bulunduğu düzgün sırayı inceleyerek uzandım ve diş fırçasını bükerek yamuk bir hale getirdim ve çekmeceyi kapattım.

Çok daha iyi.

Lezzetli bir şekilde tükendiğimi hissederek sıcak banyo suyuna girdim ve yüzeyin altına battım. Belli ki o hüznü tabakayı oluşturmak için vücut yıkamasını kullanmıştı.

ama onun temiz, erkeksi kokusuyla sarmalandığım için çok mutluydum. Kığım biraz hassaslaşmıştı, ama çoğunlukla amım en iyi şekilde şişmişti ve ılık su ağrıyan kaslarımdaki gerginliği hafifletmeye yardımcı oldu.

Lee'nin şefkatli dokunuşu çene çizgimi okşadığında gözlerim fal taşı gibi açıldı. Doğrudum, küvetin etrafına su sıçradı. Gözlerimi kırpıştırarak etrafıma bakındım. "Uyuyakalmış olmalıyım." Utanç yanaklarımı boyadı.

"Huzurlu görünüyordun ama boğulmanı istemedim. Bugün bir cesedi saklayacak vaktim yok."

Kıkırdadım ve nazikçe kolunu çekiştirmeden önce şakacı bir şekilde gözlerimi devirdim. "Gel buraya."

Lee ayağa kalktı ve küvette bana katılmak için kenara doğru adım attı. O aşağı inmeden önce elimi kaldırdım. "Dur."

Kalçaları önümde, bakarken uyluğunun üst kısmında daha önce hiç fark etmediğim bir dövme gördüm.

İşaret ettim. "Bu da ne?"

Kalın aleti göz hizamdayken önümde durdu, karın kaslarını okşadı, aleti boyunca ilerledi ve parmak uçlarını soluk mürekkebin üzerinde gezdirdi. "Bu benim en sevdiğim dövme."

"Bir çiçek mi?" Dövmenin karmaşık hatlarını inceledim. Diğer dövmelerinin çoğu gibi erkeksi ve karanlık değildi. Bunun yerine zarif ve kadınsıydı. Kalçasının üst kısmında olduğu için daha önce hiç görmemiş olmam şaşırtıcı değildi, ama bunda bir merak duygusu da vardı. Bunca yıldan sonra en iyi arkadaşım hakkında hâlâ öğrenecek çok şey olması hoşuma gidiyordu.

"Herhangi bir çiçek değil. Dianthus 'Annette' adında bir çiçek." Eli fırfırlı çiçek desenini kapatırken gözlerimi kırptım. "Beni toprakta tutuyor."

Uzanıp elini yavaşça çekerek dövmeye tekrar baktım. Narin çizgiler yeni bir dövmenin sert siyahı değil, soluk bir arduvaz grisiydi. Kalbim boğazıma düğümlendi. "Bu dövme ... yeni değil." Farkına vardım.

Lee küvetin içine çöktü, gözlerini benimkilerle aynı hizaya getirdi. Parmak uçları elmacık kemiklerimi okşadı. "Hayır."

"Ama, Lee ..." Gözlerim onunkiler arasında gidip geliyordu.

Yutkunurken boynundaki kasların çalışmasını izledim. "Bu uzun zamandır bende, Annette." Az önce verdiği sarsıcı habere rağmen Lee gülümsedi ve arkama geçebilmek için bedenimi çevirdi.

Başını omzuma yasladı ve beni kendine çekti. "Hey," diye fısıldadı.

Sadece mırıldandım, zihnim binlerce yeni yönde dönüyordu.

"Bugün hayatımın en güzel günü."

Hissettiğim duygu karmaşasını nasıl ifade edebileceğimi tamamen kaybetmiş bir halde gözlerimi kısıtım. Kesin olarak bildiğim tek bir şey vardı. Lee'ye mektuplardan bahsedecektim ve bu her şeyi değiştirecekti.

Küvette bir deri bir kemik kalana kadar ıslandıktan sonra oturma odasına döndüğümüzde Lee beni yine şaşırttı. Her zamanki temiz ve düzenli alanının yerine, Lee burayı yastık ve battaniyeden oluşan bir vahaya dönüştürmüştü. Sandalyeler bir araya getirilmiş, kanepeler bir çarşafın altında kaybolmuş ve yastıklar örtünün altından dışarı fırlamıştı.

"Bu da ne?"

Lee girişe doğru yürüdü ve kumaşı açtı. "Kaleniz, leydim."

Üzerimde sadece Lee'nin büyük boy tişörtü vardı, dizlerimin üzerine çöktüm ve yastık kalesinin açıklığından sürünerek geçtim.

Dört ayak üstünde ona bir bakış attım ve kışımı zar zor örten etek ucunu çekiştirdim. "Dikizlemek yok."

"Ha. Hiç şansın yok."

O şakacı bir şekilde popomu çimdiklerken ben bir ciyaklamayla rahat kalenin içine kaçtım. Battaniyeler ve yastıklar tüm alanı kaplarken, televizyonda bir film oynatılıyordu.

"Meşguldün," diye takıldım.

"Uyuyordun," diye şakacı bir şekilde karşılık verdi.

Boğazıma sert bir yumru yerleşti. Lee düşünceli, nazik ve çok seksiydi. Hayal etmeme asla izin vermediğim her şey tam önümdeydi ve ben hepsini mahvetmek üzereydim.

Ama yapmak zorundaydım. Ona bu kadarını borçluydum.

Pelüş çevreme yerleşirken, cesaretimin kırıntılarını topladım.

Lee yanıma sokuldu, sırtının arkasındaki yastıkları kabarttı ve rahat edene kadar kıpırdandı. Kaslı kolunu kanepenin arkasına doğru uzattı ve ona sarılmam için eliyle işaret etti.

Buna mecbur kaldım ve rahat düzeneğin içine gömüldüm. Lee bana sırtıttı ve beni kendine çekti. Yanağıma bir öpücük kondurdu. "Buklelerine bayılıyorum. Onlar da senin kadar vahşi." Birini parmaklarının arasına sıkıştırdı ve yukarı doğru yayılmasına izin verdi.

Büyülenmiş bir halde, serseri bukleyi kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Kızıkları sevmediğini biliyorum."

Kaşları çatıldı. "Kızıkları sevmediğimi kim söyledi?"

İçimden bir kahkaha yükseldi. "Güldün. Sana sevgili bulurken, hatırladın mı?" Omuzlarımı sıktım ve sesimi sert bir erkek sesine dönüştürdüm: "*Kızıl saçlılar olmaz.*"

Güldü ve saçlarımı burnuna doğru çekti. "Bakır ve kumralın tam bu tonu dünyada en sevdiğim renk. Bunu söyledim çünkü o zamana kadar seni düşünmeden edemedim."

Sertçe yutkundum. "Oh."

Omuzumu sıktı. "Evet. *Oh.*" Lee televizyona odaklandı. "Gel hadi. Bizim için mükemmel bir filmim var."

Açılış jeneriği akarken, farkına vardım. Onunla ekran arasına baktım. "Kes şunu. Hayatta olmaz."

Hoparlörlerden bangır bangır tekno müzik yayılırken güldü. Yüzüm ellerime düştü. "Bunu izlemeyeceğiz."

"Emin ol izleyeceğiz. Bu bir klasik."

Ona etkilenmemiş bir bakış attım. "*BMX Bandits* bir klasik sayılmaz."

BMX Brothers aslında BMX bisiklet efsanesi olmayı hayal eden bir çocuk hakkında karanlık bir film. Yerel olarak çekilmişti ve Margo'nun planlarından birinde bizi gizlice sete sokmuştu. Filmde *tek bir repliğim* vardı ve hayatım boyunca o filmin sessiz bir şekilde ölmesini ummuştum.

"Ekrandaki muhteşem çıkışını ileri saralım mı?" diye takıldı.

Gözlerimi ona diktim. "Sakın buna cüret etme. Aman Tanrım, bu çok utanç verici."

"Lark ve arkadaşları Hollywood yıldızlarıyla rekabet içinde olduklarının farkındalar mı?"

Bu ona bir kahkaha kazandırdı. "Ah, doğru ya. Tek repliğim ve inanılmaz derecede garip yakın çekimim hayatımı değiştirecek."

"Bunu benim için yapar

mısın?" "Neyi

yaparım?"

Sırtıttı. "Cümle. Duymak istiyorum."

"Lütfen bana şaka yaptığını söyle." Başımı salladım.

Beni ileri itmek için kolunu hareket ettirdi. "Haydi. Eski günlerin hatırına.

Duyalım bakalım."

Gözlerimi devirdim ama önünde diz çökene kadar ilerledim. Yanaklarıma sıcaklık doldu. Outtatowner'daki herkes bu filmi yüzlerce kez izlemişti ama Lee'nin önünde kendimi aptal gibi hissediyordum.

Sırıttı ve fısıltıyla "Motor!" diye bağırmadan önce ağzını kapadı.

Bir kıkırdamayı bastırdım ve derin bir nefes aldım. Gözlerim sanki uzaktan yaklaşan bir şeyi izliyormuşum gibi açıldı. Kolumu uzattım ve işaret ettim. "Billy, dikkat et!"

Lee'nin derin kahkahaları battaniye kalesinin rahat sınırlarını doldurdu. Tekrar yanına uzandım. "Senden nefret ediyorum."

Güldü. "Beni seviyorsun."

Aramızda yoğun bir hava vardı. Normalde onun bu ukala ifadesini şakacı bir göz devirmeyle ya da "*evet, doğru*" diyerek takip ederdim.

Ama ben yapamadım.

Boğazımı temizledim ve güldüm. "Tanrım, Margo'nun repliği benim yapmamı istedikleri için ne kadar kızdığını hatırlıyorum. Tüm zamanını beni onunla gitmeye ikna etmek ve bizi gizlice sete sokmak için harcamıştı. Yönetmenin onu görürse başrolde oynamasını isteyeceğine inanıyordu. Her zaman çılgınca şeyler yapardı, hatırladın mı?"

Ben saçmalarken Lee sessizdi. Sesi kısık çıkana kadar verdiği tek yanıt yumuşak bir nefes oldu. "Evet. Hatırlıyorum. İkinci planda kalmaktan hiç hoşlanmazdı."

Bunun üzerine güldüm. Margo asla ikinci bir şey yapmazdı. Asla.

Duygularım gözlerime doldu. Ekranı gözlerimi kırıştırdım ve kelimeleri bulmakta zorlandım. "Lee, sen gitmeden önce her şeyin nasıl olduğunu hatırlıyor musun?"

Gözleri benimkileri aradı, yakışıklı yüzünde şaşkınlık okunuyordu.

Doğrudan ona bakabilmek için yer değiştirdim ve *tanrım* bu çok zordu. Elimi onun elinin üstüne koydum. "Hepimiz arkadaşlık ve sen ve ben her zaman gülüp eğlenirdik. Margo her zaman çok ..."

"Kıskanç."

İçimden gergin bir kahkaha geçti. "*Kıskançlığın* bunu açıklamak için doğru bir yol olduğunu sanmıyorum. Ama sen yurtdışına gittiğinde, Margo sormuştu-"

"Dur." Lee'nin eli benimkini kavradı ve acısı yüzünden okunuyordu.

"Şu anda Margo hakkında konuşmak istemiyorum."

"Lee, bu önemli." Boğazımı temizledim ve derin, titrek bir nefes aldım.

"Annette." Gözlerim onunkileri aradı. "Bu gece *seninle* eğlenmek istiyorum. Başka kimseyle değil. Sadece *seninle*. Battaniyeden bir kalede oturup boktan bir film izlemek ve en iyi arkadaşımınla gülmek istiyorum. Bunu yapabilir miyiz? Lütfen?"

Dudaklarımı içeri çektim ve gözyaşlarımı uzaklaştırdım. Beni kıran şey *lütfe*n oldu.

Bu çok iyi. Henüz mahvedemem.

Sadece başımı sallayabildim ve kolunun kuytusuna sokuldum.

İçini çekti ve dudaklarını saçlarımın üzerinde gezdirdi. "Bunu görüyor musun? Tam burada *seninle*? Bu mükemmel bir şey. Hayatımın en güzel günü."

Utanç ve suçluluk duygusu beni tüketti ama bencilce, geçmişî zihnîmin arkasındaki bir kutuya geri ittim ve Billy "Barspin" Crammel'in BMX hayallerini gerçekleştirmesine odaklandım.

OceanofPDF.com

YİRMİ ALTİ

OceanofPDF.com

ANNIE

Doğaçlama bir Sullivan aile yemeği için Tootie'nin çiftlik evinde masayı hazırlarken sinirden içim içime sığmıyor, patates püresi ve soslu köfte kokusu havayı dolduruyordu. Ahırdaki dairemden fazlasıyla memnun olmama rağmen Tootie'den mutfağını ödünç almasını ve keşfettiklerimi anlatmak için tüm Sullivan'ları tek bir yerde toplamasını istemiştim. Çiftlik evi heyecandan çalkalanıyordu ve ben midemin derinliklerinde bir endişe pırıltısı hissetmekten kendimi alamıyordum. Aileyle paylaşmam gereken, aile geçmişleri hakkında bildikleri her şeyi değiştirebilecek önemli bir keşiften tamamen habersizdiler.

Ben masa örtüsünü düzeltip gümüş takımları yerleştirirken, Lark oturma odasında Penny'nin saçındaki zarif Fransız örgüsünü tamamlıyordu. Kate, erkek arkadaşı Beckett ile hararetli bir şekilde sohbet ediyordu, kahkahaları odayı dolduruyordu. Kate'in yeşil gözleri mutlulukla parlıyordu ve ben gülümsemekten kendimi alamadım. Onu bu kadar mutlu görmek, aramızdaki bağa ne kadar değer verdiğimi ve eve geri döndüğü için ne kadar minnettar olduğumu fark etmemi sağladı.

Lee ön kapıdan girdiğinde dikkatim başka yöne kaydı. Geniş omuzları ve rahat gülümsemesiyle, kalbimin küt küt atmasına neden olan yadsınamaz bir çekicilik yayıyordu. Ancak bu sefer arkamı dönüp fark etmemiş gibi yapmama gerek yoktu. Bakışlarımı yakaladı ve göz kırparak yanaklarımın kızarmasına neden oldu.

"İşin olduğunu sanıyordum?" Ben de sordum.

"Evet, ama vardiyam başlamadan önce sevgilimi öpmek için birkaç dakikamı ayırabilirim." Lee sahiplenici bir kolla etrafımı sardı ve beni derin bir öpücük için kendine çekti.

Kızım benim.

Sullivan ailesinin gözlerini üzerimize diktiğine dair yeni bir farkındalıkla yanaklarıma sıcaklık doldu. İlişkimizin durumu hakkında herhangi bir şüphe varsa, Lee bunu son derece uygunsuz bir öpücükle ortadan kaldırmıştı.

Alçak bir gıdık dikkatimi ön kapıya çekti. Paravanın hemen ötesinde Henrietta bana bakıyordu.

"Görünüşe göre biri kıskanmış." Beni bıraktığında güldüm ve gözlerimi hızla kaçırdım.

Kate masanın etrafında döndü ve Penny'nin duyamayacağı şekilde eğildi. "Çünkü Azgın Henrietta Lee'nin ilgisine doyamıyor."

Sırıttı ve salata kâsesinden birkaç parça marul aşırıldı. Kapıyı açıp Henrietta'ya ödülünü verdikten sonra birkaç boyun kaşıntısı atarken arkasından baktım.

"Onu kendine daha çok aşık ediyorsun," diye takıldı Kate.

Tavuktan bahsettiğini biliyordum ama yanaklarıma sıcaklık doldu. *Acını hissediyorum, Azgın Henrietta.*

Duke boğazını temizleyerek dikkatimi Lee'den uzaklaştırdı. "Annie, kendini aşmışsın. Harika kokuyor," dedi huysuz ama sevimli çiftçi, sesi sert ama takdir ediciydi.

"Teşekkürler." İltifat ve konu değişikliği için minnettar bir şekilde sıırıttım. "Bu gecenin biraz özel olmasını istedim."

Tootie Teyze odaya girdi, dağınık gri saçları başının üstünde toplanmıştı. Manzarayı incelerken gözleri muziplikle parıldıyordu. "Bütün bu yaygara da neyin nesi tatlım?" diye sordu, sesinde neşeli bir merak vardı.

"Herkesle paylaşmak istediğim bir şey var," diye cevap verdim, damarlarımda beklenti ve endişe karışımı bir duygu dolaşıyordu. "Kasabanın tarihini araştırıyordum ve sanırım bir şey bulmuş olabilirim."

Oda sessizliğe gömüldü ve herkes dikkatini bana çevirdi. Yanımda duran Lee bile güven verici bir şekilde elimi sıktı.

"Pekâlâ," diye başladım, sesim ancak fısıltıyı aşıyordu, "Sullivan ailesi ile Kralların her zaman rakip olmadıkları açık. Aslında, on sekiz yüzlü yılların sonlarında, arkadaş ve komşu olduklarına dair kanıtlarım var."

Odayı şaşkın bir sessizlik kapladı ve ben devam ettim, kelimeler bir çağlayan gibi içimden dökülüyordu. "Homestead Yasası'ndan yararlanarak bitişik parseller satın aldıklarını öğrendim ve görünüşe göre aileleri yakın bir dostluğu paylaşıyordu. Ama bir şey olmuş, onları ayıran bir şey ve kan davası başlamış."

Kate'in gözleri odanın içinde dalgalanan şaşkınlığı yansıtacak şekilde büyüdü. "Bu nasıl mümkün olabilir? Ailelerimiz nesiller boyu anlaşmazlık içindeydi. Ne oldu?"

"Tam olarak emin değilim," diye itiraf ettim, zihnim olasılıklarla yarışıyordu. "Ama sanırım çiftlikteki garip olaylarla bir bağlantısı var. Lastik izleri, arazide birinin bulunduğu dair kanıtlar, maden haklarını araştıran biri - bunların hepsi ailenin geçmişinde gömülü olan sırlarla bağlantılı olabilir."

Beckett öne doğru eğildi, merakı artmıştı. "Sırlar asla iyi değildir. Bazıları düpedüz tehlikeli."

Sözlerindeki gerçek karşısında içimde oluşan huzursuzluğu bastırdım. Kendime onun çiftlik evinden bahsettiğini, sakladığım büyük sırdan bahsetmediğini hatırlatmak zorundaydım.

Boğazımı temizledim ve devam ettim, içimde bir kararlılık dalgası dolaşıyordu. "Kolay olmayacak, ama kazmaya devam edersek, sonunda kan davasına bir son verebilir ve yıllar önce gerçekten ne olduğunu keşfedebiliriz."

"Kan davasını bitirmek mi?" Lee'nin sesi kuşkuluydu. "Bunu neden yapalım ki?"

Duke iç çekti. "Kings'in kamyonetimle uğraşmayı bırakmasını gerçekten çok isterim. Geçen hafta birisi bagaj kapağıma '*Azdıysan korna çal*' yazmıştı. Kasabadaki herkesin neden bana korna çalıp el salladığını ve bir avuç aptal gibi sırttığını anlamam yarım günümü aldı."

Bir kahkaha patlamasını bastırdım ve Lee kendi kıkırdamasını sahte bir öksürükle örttü.

Kendimizi toparladığımızda havada bir sessizlik vardı, sözlerimin ağırlığı üzerimize çökmüştü. Sullivan ailesi bir sonraki hamlemi, rehberliğimi bekliyordu. Lee'ye baktım, gözleri tereddütsüz destek ve şefkatle doluydu ve içimde bir şeyler değişti.

Beckett'ın sözleri kafamın içinde çalkalandı. *Sırlar asla iyi değildir. Bazıları düpedüz tehlikelidir.*

"BU FARE BOKU MU?" Ahırın k ö ş e s i n d e n uzaklaşırken midem kıvrıldı.

Lee omuz silkti. "Muhtemelen."

Küreği bir takırtıyla yere bıraktım ve iki elimi havaya kaldırdım. "Tamam. Ben yokum."

Ahırın kapısına doğru yürüdüm ama Lee beni durdurdu. Eldivenli eliyle dirseğimi sıktı. "Dayan." Eli saçlarıma uzandı. "Örümcek ağından bir tacın var."

Lee dağınık topuzumdan ağı koparıırken ciyakladım ve ayak parmaklarımin üzerinde dans ettim.

Kot pantolonumun önünü silerken ona yalvardım. "Bana burada ne yaptığımızı tekrar hatırlatır mısın?"

"Tootie burada bir yerlerde gömülü eski aile kayıtlarının olduğu yığınla kutu olduğunu söyledi. Bir tanesinde aramız hakkında daha fazla bilgi olabilir."

Eski ahırın etrafına baktım. Kendimi bildim bileli kasabadaki tüm çocuklar buranın perili olduğuna yemin ederdi. Yıllar önce, Sullivan Çiftlikleri genişlediğinde, Highfield Evi'nin etrafındaki mülk artık ana mülk değildi, bu yüzden bu ahır depoya ve kötü yaşlı ahır kedilerine ev sahipliği yapmaya bırakıldı. Farelerden elde edilen kanıtlara göre, bu kediler pek de iyi bir iş çıkarmıyorlardı.

Saçlarımdaki örümcek ağlarını temizlemeyi bitirdiğinde Lee'ye baktım. Yüzünü incelerken karnımda şefkat ve arzu birikti. Çok uzun süre bakmamak için kendimi eğitmişim ama artık ilişkimiz geliştiğine göre istediğim kadar bakabilirdim. Çenesi inatçı ve güçlüydü. Keskin açılarla kesiyordu ve düşünürken ya da sinirlendiğinde hareket etmesini seviyordum.

Kafamı kaldırdığımda gözleri bana dikilmişti. "Neden bakıyorsun?"

Dolgun dudakları bir köşede yukarı doğru çekildi. "Sen başlattın."

Kızardım ve gözlerimi kaçırmaya çalıştım ama eldivenli eli çenemi yakaladı ve gözlerimi tekrar onunkilerle buluşturmaya zorladı. "Gerçek şu ki, ben hep bakıyordum."

"Oh, her neyse." Ona utangaç bir gülümseme verdim. "Her zaman mı?"

Eli kafatasımın dibindeki saçlarıma dolanmadan önce deri eldiveni silkelemek için elini indirdi. Yeşil-gri gözleri beni delip geçti. "Her zaman." Sesi erimiş ve kalındı. "Hakkım olandan çok daha uzun süre."

"Ne kadar sürecek?" Sorum ancak fısıltı halindeydi.

Lee bir adım daha atarak alanımı daralttı ve kalçalarını benimkilere bastırdı. "Sen daha odaya adım atmadan seni hissediyorum. Parfümünü biliyorum"

iki kilometre öteden. Ne yapacağımı bilemediğim zamanlarda kafamın içindeki ses sensin." Diğer eli benimkini kavradı ve göğsüne bastırdı. Kalp atışları gömleğinin içinden avucuma çarpıyordu. "Yer kaplamadığın hiçbir zaman *olmadı*. Tam burada." Eli benimkine dokundu.

Seni seviyorum. Aman Tanrım, seni ne kadar çok seviyorum.

Duygular boğazıma düğümlendi ve gözlerimi kapattım. "Hiç düşünmemiştim ..." Kelimeleri bulmaya çalıştım - benim için *her zaman* onun olduğunu söylemek için. Bir nefes aldım ve çenemi kaldırdım. "Lee, şunu bilmelisin ki Margo ve ben-"

"Yapma bunu." Yüz hatları karardı. Bir adım geri çekildi, aramızda bir mağara açıldı ve midem korkuyla doldu. Elini saçlarının arasından geçirdi ve saç uçlarını bin bir farklı yöne savurdu. "Bu lanet olası kasabadaki herkesin yaptığını yapma ve bunu onunla ilgili hale getirme."

"Senin kalbinle benimki arasında mesafe yok." Gözlerinin içine baktım ve bilmesini diledim. Anlamasını.

Çenesindeki kaslar çalıştı ve bir adım daha geri çekildi. "Geç oluyor. Seni eve götürmeliyim."

Lee arkasına bakmadan döndü ve beni tozlu eski ahırda pişmanlıklarımın baş başa bıraktı.

YİRMİ YEDİ

OceanofPDF.com

LEE

Çöpçatanlar Galası müzayede tarihleri için ALTINCI VE son randevu nihayet gelmişti. Dışarıdan bakıldığında, çiftçi pazarı en az heyecan verici randevu gibi görünebilirdi, ancak endişeli sinirlerle kaynıyordum. Bütün hafta işle, babamla ve Tootie'ye yardım etmekle meşguldüm, bu yüzden Cumartesi sabahı geldiğinde Annie için yanıp tutuşuyordum.

Ahırdaki etkileşimimizin yoğunluğu hâlâ üzerimdeydi. Neredeyse onun için dizlerimin üzerine çökecek ve ona ne kadar aşık olduğumu söyleyecektim. Bunun yerine, Margo'nun adı dudaklarından dökülür dökülmez onu susturmuştum. Sanki hafızam bana oyun oynuyor gibiydi. İki kadını zihnimde ayrı tutmakta hiç sorun yaşamamıştım ama Annie'ye yaklaştıkça Margo'yla kafam o kadar karışıyordu ki lanet olası aklımı kaybediyordum gibi hissediyordum.

Neden ölmüş eski kız arkadaşından bahsederek anı mahvetsin ki?

Yaşadığım garip ve rahatsız edici duyguları görmezden gelmeye çalışarak, geçen hafta birkaç kez gizlice Sand Dune Studio'ya uğramıştım. Her seferinde boş dakikalarımı Annie'ye çiçek vermek ya da o yemyeşil ağzına bir öpücük kondurmak için kullandım. Hiç bu kadar aşık olmamıştım ama umurumda da değildi. İlk kez dışarıya yaydığım mutluluk göstermelik değildi. Nihayet içimde hissettiklerimin doğru bir yansımasıydı.

Bunu o yaptı.

Ayrıca Annie'yi tam da onu pazara götürmeye gittiğim sırada boş bir kovalamacaya göndermişim. Highfield House'da Lark'ın ihtiyacı olan bir şey olduğunu iddia ettim ve o boşuna ararken kendime on beş dakika kazandırdım. Bu, yüz küçük reçineyi saklamam için mükemmel bir fırsattı.

Dairedeki ördek yavruları. Numaralandırılmışlardı, bu yüzden hepsini bulmaya çalışırken başının döneceği kesindi.

Dehası ve *aptallığı* beni kendi kendime kıkırdattı. "Bu kadar komik olan ne?" Annie sordu, ben kapıyı kaydırırken kapıdan içeri daldı. gümüş eşya çekmecesini kapattı. "Ne? Hiçbir şey."

Bir kaşını kaldırdı ve bakışları kısa bir an için çekmeceye kaydı ama sonra bıraktı. "İsteddiğini söylediğin çantayı bulamadım ve Lark'a bu konuda mesaj attığımda neden bahsettiğimi bilmiyordu, bu yüzden ..." Elleri kalçalarını tokatlamak için düştü. "Pes ediyorum."

Omuz silktim ve saatime baktım. "Gitmemiz gerek. Seni götürmem gereken bir randevum var." Ona şakacı bir göz kırptım ve yanaklarının pembeleşmesinden keyif aldım.

Outtatown çiftçi pazarının her köşesinden canlı bir cazibe yayılıyor gibiydi. Şirin şehir merkezinin ötesine geçip pazarın nabız gibi atan ritmiyle yaşayan bir ara sokağa girdiğimizde Annie'nin elini tuttum.

Hava, yakındaki göl melteminin taze tınısı ile yeni hasat edilmiş sebzelerin topraksı kokusunu birbirine karıştıran bir enerjiyle çatırdıyordu. Eski akçaağaçların sallanan yaprakları arasından süzülen güneş ışığı, ayaklarımızın altındaki aşınmış parke taşları üzerinde benek benek desenler çiziyordu. Canlı tezgahlar bir renk patlamasıyla dolup taşıyordu; olgun kırmızı domatesler, altın sarısı mısır başakları ve dolgun mor patlıcanlar dikkat çekmek için yarışırken, sepetler her renkten canlı çiçeklerle dolup taşıyor ve havayı baş döndürücü kokularıyla dolduruyordu.

"Bugün senin için stand yok mu?" Mavi Kuşların müzayede çiftlerini kontrol ettiği masaya doğru ilerlerken sordum.

Annie gülümsedi ama hâlâ düşüncelere dalmıştı. "Bugün Mel yürütüyor ama onu kontrol edebiliriz."

Kaşlarımı çattım. Hâlâ bir şeyler ters gitse de, bu randevuyu tekrar rayına oturtmaya kararlıyım.

"En sevdiğim çift!" Tootie gülümseyerek Annie'ye sarıldı ve onu ileri geri salladı. "İltimas göstermeye iznim olduğundan değil." Annie'nin omzunun üzerinden bana göz kırptı. Annie onun sırtını sıktı ve Tootie Teyze genişletilebilir bir dosya klasörünü karıştırmaya başladı. Beyaz bir zarf çıkardı. "İkiniz için."

Annie zarfı inceledikten sonra parmağını mührün altından geçirerek açtı ve bir kâğıt parçası çıkardı. "*İsimsiz bir sponsor*" -gözleri boktan bir sırtış takınan Tootie'ye kaydı- "bize Sugar Bowl'dan hamur işleri ve kahvenin yanı sıra bir buket çiçek almış." Annie görmem için kartı çevirdi.

"Şimdi gidin." Tootie bizi uzaklaştırdı. "Pazarın tadını çıkarın." Üzerinde tüm çiftlerin isimlerinin yazılı olduğu beyaz tahtayı işaret etti. "Kasabanın favori çifti başa baş gidiyor ama ben paramı ikinize yatırıyorum!"

Annie'nin yumuşak kahkahası üzerimde yuvarlandı. Daha önce milyonlarca kez duyduğum ama yine de içime atabilmeyi dilediğim bir sestir bu. Beni hemen rahatlattı.

Elim sırtının küçük kısmını buldu ve onu kalabalık pazara doğru yönlendirdim.

Taze demlenmiş kahvenin zengin aroması, Sugar Bowl'un bir masa ve tezgah kurduğu yerden yükselen sıcak tarçınlı hamur işlerinin sarhoş edici kokusuyla karışarak çağırıyordu.

Masanın arkasında Sylvie King bir müşteriye para üstü veriyordu. "Huh," diye yorumladı Annie.

Dikkatimi ona çevirdim.

"Charles'la çıkmaması çok garip." Annie omuz silkti. "Gidip şu kahve ve pastaları alacağım ve neler olduğuna bakacağım."

Başımı salladım. "Duke yolun karşısında. Benimle orada buluşur musun?"

Annie başını sallayarak uzaklaştı. Caddenin karşısında, birkaç tezgâh ötede, Duke uzun masaların arkasında durmuş, bir müşteriyle ürünleri tartıyor ve iyice sinirlenmiş görünüyor.

Konuşmayı bitirdiğinde gülerek ayağa kalktım. Elimi uzattım ve kardeşim onu kavradı. Gözleri omzumun üzerinden bana odaklanmıştı. Arkama baktığımda, Annie ve Sylvie'nin dumanı tüten iki fincan kahve eşliğinde konuşmalarını izliyordum.

Duke onu izliyordu. Birazcık akıllı olan herkes onun dikkatinin özellikle güzel bir sarışına odaklandığını görebilirdi. Bir Sullivan kadar sadıktım ama kayıtsız değildim. Sylvie King biraz soğuk ve küçümseyici olabilirdi ama çekiciydi ve Annie de onun öyle gösterildiği gibi bir buz kraliçesi olmadığına yemin ederdi. Ne olursa olsun, en büyük ağabeyime haddini bildirmek benim görevimdi.

Yaklaştım. "Sylvie King'le herkesin içinde göz göze gelmeyi bırakmalısın dostum."

Gözleri benimkilere kaydı, bakışlarında öfke kaynıyordu. Duke her zaman huysuz bir orospu çocuğuydu ama belli ki sinirlerine dokunmuştum.

"Kapa çeneni." Uyarısı açıktı, yüzeyin hemen altında sıkıca tuttuğu öfke vardı.

Ayıyı dürtmek için mükemmel bir zamandı. "Kusura bakma dostum. Sadece MJ'den hoşlandığını sanıyordum, Sylvie'den değil. Hepsi bu."

En büyük ağabeyimin yüzü kızgın bir kırmızı tonuna dönüştü. "Onlar hakkında çeneni kapalı tut. *İkisi hakkında da.*"

Avuçlarımı kaldırdım ve güldüm. "Vay anasını, şaka yapıyorum.

Sakin ol." Neredeyse hırlayacaktı. "Rahatım zaten."

Tekrar güldüm ve başımı salladım. Yıllar önce Duke'un neden bu kadar sinirli olduğunu anlamaya çalışmayı bırakmışım. Ailemiz cehenneme döndüğünde acımı mizah, seks ve kahkahayla maskeleymeyi seçmişim. Duke acısını bir onur nişanı gibi taşıyordu.

Konuyu değiştirerek, Duke'un kendi yaptığı reçel ve kompostoların yanı sıra sepet sepet taze Sullivan yaban mersini ile donatılmış masasına baktım. "Hiç yaban mersini limonunuz var mı? Annie'nin favorisidir."

Duke masadan küçük bir kavanoz kaptı ve tıkırtıyla önüme koydu. Cüzdanımı aradım ama başını salladı. "Müesseseden."

Omzunu okşadım. "Teşekkür ederim. Sen harika bir kardeşsin."

Boğazından hoşnutsuz bir ses çıkınca güldüm ve elimdeki kavanozla onu selamladım. "Sonra görüşürüz, dostum."

Annie'ye doğru ilerledim. Bir eliyle kahvesini yudumlarken diğer eliyle de beyaz bir kâğıt torbayı ve benim kahvemi dengelemeye çalışıyordu. Onu eşyalarından kurtardım ve yakınına eğildim. "Haber aldın mı?"

"Görünüşe göre Sylvie ve Huck sırayla standın arkasına geçiyorlar. O ve Charles daha sonra randevuları için buluşacaklar."

Skor tabelasına tekrar baktım. "Bu bizim için iyi haber. Arayı kapatıyorlardı." Göz kırptım.

Annie niyetlendiğim gibi gülmedi, sadece hafif bir tebessüm etti.

İçimde bir beklenti ve tedirginlik karışımı dönüp duruyordu. Bugün Annie hâlâ farklı davranıyordu; enerjisi biraz azalmış, kahkahaları kısıtlanmıştı. Bu durum omurgamdan aşağıya doğru bir endişe ürpertisi gönderiyor, düşünmek istemediğim bazı çözülmemiş korkularıma dokunuyordu.

Hareketli pazarda dolaşırken, birbirine sıkı sıkıya bağlı kasabamızdan başka çiftlerin de kendi çiftleri için bu cennet gibi ortamda olduklarını fark ettim.

ayarlanmış randevular. Kahkahalar ticaretin uğultusuna ve kâğıt torbaların hışırtısına karışıyordu. Çiftçi pazarı, hareketli tezgâhlar, gülümseyen yüzler ve ara sıra mutlu bir köpeğin havlamasından oluşan bir yamalı bohçaydı.

Yanımda yürüyen en iyi arkadaşşıma baktım, saçları hafif esintiyle havalanmıştı.

Bu hayatı onunla yaşamak istiyorum.

Annie yanımda garip bir şekilde sessizdi. Elini sıktım. "Her şey yolunda mı?"

Sertçe yutkundü ve başını salladı ama cevap vermedi.

Sabırlı olabilir, Annie'ye zamanı geldiğinde yüklerini paylaşması için gereken alanı verebilirdim. O zamana kadar, aramızdan çalınan bakışların, ellerimizin nazik dokunuşlarının ve söylenmemiş sevgi sözlerinin tadını çıkaracaktım.

Markette yolumuza devam ettiğimizde Annie saçma sapan bir bahane uydurmuş ve dairesine girerken gözlerimin içine bakmamıştı bile. Çiçekler ve randevu için bana teşekkür etti ve günün ilerleyen saatlerinde iletişime geçeceğine söz verdi.

Huzursuz ve tedirgin bir şekilde kendimi Outtatowner mezarlığının ferforje demir kapısından geçerken buldum. Yoldan anneme doğru yürürken güneş yaşlı ağaçların arasından süzülüyordu. Annie'yi eve bıraktıktan sonra markete geri dönmüş ve ikinci bir buket satın almıştım. Uzun, ağır dakikalar boyunca durdum ve yıpranmış gri mezar taşına baktım.

June Sullivan, sevgili eşim ve annem.

Boğazım sıcak ve yoğundu. Mezarlığa nadiren giderdim. Nedeni ne olursa olsun, anneme bağlı hissettiğim bir yer değildi ve çok fazla istenmeyen duyguyu ortaya çıkarıyordu.

Derin bir nefes çektim. "Giydiğin mavi elbiseyi hatırlıyorum. Beni azarlamak için eğildiğinde ön tarafına un serpilmişti." Unuttuğum bu anıya kıkırdadım. Annem beni babama bir oyun oynarken yakalamıştı ama ben suçüstü yakalanmıştım. Başımın büyük bir belaya gireceğinden emindim.

"Bir dahaki sefere koridorun sağ tarafından yürü ki tahtalar gıcırdamasın." Onun muzip gülümsemesini ve nasıl göz kırptığını çok canlı bir şekilde hatırladım. Boğazımı temizledim ve "Seni her gün hatırlıyorum" diye fısıldadım.

Sinirli bir iç çekişle ellerimi saçlarımda gezdirdim. Yıllar boyunca duygularımı kontrol altında tutmak için çok çalışmıştım. Kendimi kaybolmuş hissetmemek için onları bastırmaya çalıştım. Çok çaresiz.

"Bana Annie Crane'le evleneceğimi söylediğin zamanı hatırlıyor musun?" Elim göğsümdeki ağrıyı buldu ve ovuşturdu. "Sanırım haklı olabilirdin anne."

Çömeldim ve mezar taşının etrafındaki uzun otları biraz çektim. "Aramızdaki şeyler değişti. Bulunduğun yerden bizi görebiliyor musun bilmiyorum ama yakınlaştık. Kendime bunun asla bir arkadaşlıktan öteye gitmeyeceğini söyledim ama sonra karşıma bir fırsat çıktı ve kendimi tutamadım. Ona kendimden daha fazlasını vermek istiyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. Ve bunu hissedebiliyorum. Şimdiden geri çekildiğini hissediyorum ve buna dayanabileceğimi sanmıyorum." Boğazımı tırmalayan gözyaşlarımı bastırdım. "Her şey farklı. O Annie ve ona ciğerlerimdeki havaya ihtiyacım varmış gibi ihtiyacım var ama-" Kendimden şüphe ve belirsizlik içime işledi.

Arkamdan yumuşak ayak sesleri geliyordu. Gözlerimi kaydırdım ve kız kardeşim Kate'in yanımda yürüdüğünü görmek için döndüm.

"Hey." Ayağa kalktı ve annemin mezar taşına baktı.

"Hey."

Kate başını omzuma yasladı. Sessizce durup mezar taşına baktık. Sonunda Kate, "Çok iyi bir dinleyicidir," diye fısıldadı.

Boğazımı temizledim ve burnumu çektim. "O en iyisidir." "Sen iyi misin?"

Nefes verdim ve ellerimi ceplerime sokarak Temmuz ayının berrak, mavi gökyüzüne baktım. "Ne halt olduğumu bilmiyorum."

Kate bana doğru eğildi ve omzunu omzuma dayadı. "Karşı koyma, tamam mı?"

Küçük kız kardeşime baktım.

Kaşlarını kaldırdı. "Ben ciddiylim. Buradaki his?" Göğsümün ortasını okşadı. "Şu anda garip hissettiriyor diye karşı koyma."

Dudaklarımı küçük bir gülümsemeyle birbirine bastırdım. "Yapmamaya çalışıyorum ama sanki çok uzun zamandır bununla savaşıyormuşum gibi hissediyorum." Bir elimi saçlarımın arasından geçirdim ve annemin mezar taşına baktım.

"Annem öldüğünde seninle birlikte merdivenlerin altına saklandığımızı hatırlıyor musun?"

Başımı salladım, o zamanlardan kalan acı dolu anıların aklıma gelmesinden nefret ediyordum. "Bana her zaman benimle ilgileneceğini söylediğini hatırlıyorum. Beni seveceğini, Tıpkı annemin yapacağı gibi. *Bir şeye* ihtiyacım olursa yanımda olacağını söylemiştin. Ve oldun da. Beni hep dahil ettin. Her zaman ayağa kalktın.

benim için." Küçük bir kahkaha attı. "Chicago'ya gidip Declan'ın arabasına yumurta atan, sonra da erektil disfonksiyon için sahte bir reklamla telefon numarasını şehrin dört bir yanına yapıştıran sendin."

Gülümsememi gizlemek için dişlerimi sıktım. "Bunu bilmemen gerekiyordu."

"Sadıksın, nazıksın ve çok sevimli bir baş belasısın." Aynı fikirde olmadığım için kıkırdadım.

"Demek istediğim," diye devam etti, "ben de senin hayatın boyunca kalbini kurtarmak için gerçek bir bağ kurmaktan kaçınmanı izledim. Annie'yle bunu yapamazsın, o seni çok iyi tanıyor."

İçimi çektim. "İşte beni korkutan da bu. Bana bakışı mı? Sanki gerçekten bir değerim varmış gibi bana gülümsüyor."

Kate başını salladı. "Hatırladığım kadarıyla sana *hep böyle* baktı."

Sertçe yutkundum. "Sürekli bir şeyler hissediyorum" -belirsiz bir şekilde göğsümü yukarı aşağı işaret ettim- "duygular. Unutulmuş anılar ortaya çıkıp duruyor. Margo'yu ve ne kadar aptal olduğumu düşünüp duruyorum. Annie'nin bunca zamandır gözümün önünde olduğunu nasıl göremedim? İçgüdülerime bile güvenemiyorum. Hayatını böyle nasıl sürdürebiliyorsun?"

Kate omuz silkti. "Bazen kalp görmek istediğini görür. Annie ve senin derin ve karmaşık bir geçmişiniz var. *Onunla* bu konu hakkında konuşmalısın. Onu içeri al."

Başımı salladım, emin değildim ama ablamın sözlerinin içime işlemesine izin verdim.

"Son bir tavsiye?" Eli sırtımın ortasına hafifçe vurdu. "*Seni* içeri aldığımda, onu dinle. Gerçekten dinle."

Kaşlarım çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Size ne söylerse söylesin, tüm kalbinizle dinleyin. Burada çok şeyi riske atıyor."

Kız kardeşime baktım, çenem gergindi ve kaşlarım aşağı doğru eğikti.

Kate iç çekti. "Bak, seni seviyorum ama hepimiz biliyoruz ki sen bağlanacak türden bir adam değilsin. Onu tanıdığımdan beri Annie her şeyi istedi; bir aile, çocuklar, *kalıcılık*. Kendi koruyucu ailesi onu bırakıp gitti. Bunun nasıl hissettireceğini hiç düşündün mü?"

Annie'nin maruz kaldığı üzücü yetiştirilme tarzı üzerinde durmaktan nefret ederek kaşlarımı çatıttım. "Bize sahip."

Kate başını salladı. "İstiyor ama ikinizin arası bozulursa bu nasıl olacak? Seni dışarı çıkarmadığı bir hafta geçiremez."

İster krallardan saklanıyor ol, ister yeni bir kız sana göz dikmiş olsun. Tek söylediğim biz onun ailesiyiz. *Hepimiz onun ailesiyiz*. Eğer emin değilsen-"

"Anladım." Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde kollarımı kavuşturdum.

Kate bir adım daha yaklaştı. "Özür dilerim. Tamam mı? Lütfen burada dikkatli ol." Kız kardeşim derin ve agresif bir şekilde yüksek sesle iç çekmeden önce kollarını bana dolayarak yan sarıldı. "Tamam, bilgece tavsiyeler vermeyi bıraktım. Bira içmek ister misin?"

Kız kardeşimin kahverengi saçlarını karıştırdım ve içimde kabaran ham duyguları görmezden gelerek rahatladım. "Sen ısmarlıyorsun."

OceanofPDF.com

YİRMİ SEKİZ

OceanofPDF.com

LEE

Annie'ye aşkıttım ve lanet olsun ki bunu saklamaktan bıkmıştım. O her şeyi hafif gösteriyordu. Mutlu ediyordu.

Annie'nin ilişkimizin aldığı yönle ilgili karışık duygular içinde olduğu inkâr edilemezdi ama umurumda değildi. Sonunda onu ne kadar sevdiğimi - onu her *zaman* sevdiğimi- fark etmiştim ve benim için her şey burada sona ermişti. Geçmişimiz hakkında konuşmak ikimiz için de acı vericiydi ve bunu unutup ilerlemekten başka bir şey istemiyordum.

Onunla birlikte.

Ordudayken geçmişi unutup bir sonraki göreve odaklanmayı öğrenmiştim. Tek parça halinde hayatta kalmanın ve akli başında olmanın tek yolu buydu. Bunu şaka ve gülümsemeyle yaparsanız, kimsenin kafanızın içinde gerçekten neler olup bittiğini sorgulamadığını kendim öğrendim.

Bu gece Çöpçatanlar Galası'nın son buluşmasıydı. Tüm açık arttırma eşleri, sıradan kokteyller ve aperatifler için bir araya geldi. Remington İlçesi Çocuk Koruma Hizmetleri için son bağışlar toplanacak ve en iyi çifte ödülleri verilecekti. O parayı Annie için o kadar çok istiyordum ki tadını alabiliyordum.

Vardiya değişimi yapamadığım için Annie'yle, Bluebirds'ün anonsları yapmak üzere sahneye çıktığı Grudge'da buluşmaya söz vermiştim. Turistler kasabalılarla birlikte çiftlere tezahürat yapmak için toplanmıştı, ardından da orkestra geceyi devraldı.

Barın etrafına bakarken, Sullivan'lar ve Krallar arasındaki gözle görülür ayrıma kendi kendime güldüm. Kalabalığa rağmen, her birimiz Grudge'ın kendi taraflarında kalmıştık. Annie'yi hemen fark ettim, bir köşeye sıkışmış

Lark ve Wyatt. Kardeşim beni gördü ve y a n ı m a gelmemi işaret etmeden önce el salladı.

Birbirimizi el sıkışarak, yan yana kucaklaşarak ve merhabalaşarak selamladık. Bir mıknaş gibi Annie'nin yanına çekildim ve ona gülümsedim. "Muhteşem görünüyorsun. Outtatowner'ın En İyi Çifti için paranı almaya hazır mısın?" Hafifçe güldü ama gözleri aşağıya doğru kaydı. İfadesini okuyamıyordum ama onda hâlâ bir şeyler olduğunu da inkâr edemezdim. Kolumu omzuna koydum ve onu kendime çektim. "Her şey yoluna girecek.

Tamam."

Eli karın kaslarımı buldu ve diğer kolu belime dolandı. Tam oturmuştu. "Hey," diye fısıldadım. "Bu hayatımın en güzel günü."

O cevap veremedi. Bayan Bug ve Tootie Teyze sahneye çıktı ve mikrofonun başına geçti. Bug boğazını temizledi ve başladı. "İyi akşamlar, arkadaşlar. Outtatowner'ın Çöpçatanlar Galası'nın son toplamalarını açıklamak için biraz zamanınızı almak istiyoruz. Cömert bağışlar, inanılmaz müzayede ürünleri ve *ünlü* Çöpçatanlar randevularımız sayesinde rekor kırarak otuz iki bin dört yüz dolar elli sekiz sent toplamayı başardık!"

Etkileyici bağış karşısında kalabalıktan alkışlar ve tezahüratlar yükseldi. Annie içini çekti ve alkışladı. "Bu harika. CPS bu parayı gerçekten kullanabilir."

Ona fısıldamak için eğildim. "Ve o koca çeki kendin teslim ettiğinde daha da tatlı olacak."

"Ve şimdi"-Totie Teyze mikrofonun önündeki yerini aldı -"Haftalar süren başa baş ve *dostça* rekabetin ardından, resmi Çöpçatanlar Galasının En İyi Çifti ..."

Tootie bir zarftan bir parça kâğıt çıkarırken, ellerin masa üstlerine vurma sesleri kalabalığın arasında yuvarlandı.

Boğazını temizledi ve kalp atışlarım hızlandı. Gözlerimi kısıtırıp kapattım.

Annie ve Lee. Annie ve Lee. Hadi ama.

"Millie Reed ve Royal King!"

Kalabalığın içinden yuhalama sesleri yükselirken omuzlarım çöktü.

"Saçmalık!" Wyatt elini kalabalığa doğru kaldırarak bağırdı ve Lark'ın koluna vurmasına neden oldu.

Gerçek Kraliyet tarzında, Millie'yi bir mağara adamı gibi omzuna atıp onunla birlikte sahnede tepinerek bir gösteri yaptı. Komik büyüklükteki karton çeki başının üzerine kaldırdığında, alkışların tadını çıkardı.

Mikrofonu Tootie'den alan Royal, onun kaşlarını çatmasına aldırmadan sahnenin ortasına geçti. "Teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Bildiğiniz gibi, bu hayır işi içindi ve ben de üzerime düşeni yapmaktan mutluluk duydum. Biraz umutlu bir rekabet vardı ama kral olmak güzel."

Gözlerimi devirmiştım. *Ukala orospu çocuğu.*

"Siz ikiniz hâlâ benim favorimsiniz!" Lark kadehini kaldırıp Annie'ninkiyle tokuşturdu ve ben de omzunu sıktım. Onu hayal kırıklığına uğratmıştım ve içimdeki kaygan, yağlı his korkunçtu.

"Hayal kırıklığına mı uğradın?" Gözlerine bakarak sordum.

Omuz silkti. "Paranın yarısını alıp CPS'e verirdim zaten. Yani evet, biraz."

Kahretsin. O özverili bir şekilde daha fazla çocuğa yardım etmeyi planlarken, ben parayı onun işine yardım etmek ve JP King'i susturmak için kullanmayı planlıyordum.

Arkadaşlarımız ve komşularımız başsağlığı dilemek ve sonucun ne kadar yanlış olduğunu düşündüklerini bize bildirmek için masaya akın ettiler. Annie'nin gergin gülümsemesi ihtiyacım olan tek bahaneydi.

"Hadi yürüyüşe çıkalım." Elini tuttum ve çenemi kardeşime doğru kaldırdım. Wyatt bir selam verdi, sessizce hesabı ödeyeceğini ve onu daha sonra geri alabileceğini söyledi. Elimi beline koyarak onu kalabalığın arasından geçirdim. Açık havaya çıktığımızda sesli bir iç çekti.

"Daha iyi mi?" Ben sordum.

Sonunda gülümsedi. "Çok. Teşekkürler."

"Benimle yürü." Onu ana caddeden sahile doğru yönlendirdim. Gece havası ılıktı ve gölden gelen hafif esinti mükemmeldi. Kuma vardığımızda Annie ayakkabılarını çıkarıp çalılar arasına attı. Ben de onu takip ettim ve suya doğru ilerlerken kumun ayak parmakları arasına batmasına izin verdim.

Sahil boyunca sessizce yürüdük ve serin dalgalar ayak bileklerimize vurdu. Her şey resmen sona ermişti. Açık artırma tarihleri sona erdiğinde, artık numara yapmak yoktu. Para kazanmak için gösteriş yapmak yoktu. Geriye kalan tek şey bizdik.

"Annette?" Kumda durdum.

"Hmm?" Yıldız ışığı mavi gözlerine yansdı.

"Sen şimdiye kadar sahip olduğum en kötü sahte kız arkadaşsın."

Annie'nin gözleri kenarlarından kırıştı ve o tanıdık kahkahası üzerimde yuvarlandı. "Bu ne cüret," dedi şok olmuş gibi yaparak. "Ben harikayım."

Parmaklarımı onunkilerle birleştirdim. "*Harikasın*, ama bilmeni isterim ki ... bununla ilgili hiçbir şey sahte değildi. Benim için değil. Sen benim kızımsın."

Gülümsemesi yayıldı -gerçek bir Annie gülümsemesi- ve kanım ısındı. Gölden süzülen hafif esintiden korunmak için elimi kolunda gezdirdim. "Biliyor musun, bazen orduda geçirdiğim zamanı düşünüyorum ve aklıma gelen şey aksiyon ya da başarılı bir görevin verdiği heyecan değil. Beni etkileyen sessiz anlar oluyor. Aklım hep kendimi çok *yalnız* hissettiğim zamanlara gidiyor. "Senin kalbinle benimki arasında mesafe yok. Tanrım, bunun ne anlama geldiğini bildiğimi sanıyordum ama tam önümde duranı görene kadar hiçbir fikrim olmadığını fark etmeye başlıyorum."

Annie'nin gözleri yumuşadı ve ayak parmaklarının üzerine kalkıp beni öptü. Yumuşak ve yavaş başladı ama saf bir ihtiyaca dönüştü. Dilim ağzına girdiğinde Annie inledi ve kalçası benimkine doğru kayd. Hemen sertleştirdim ve elim kalçasının etrafına dolandı. İçimdeki derin ve aç bir erkek parçası, öpücüğünün bana yaptıklarını onun da hissetmesini istiyordu. Basit bir öpücüğün içimde yarattığı ilkel ihtiyacı kabul etmesini.

Nefes nefese kaldığında, ağzım boğazını buldu ve dilimi boynuna doğru sürükledim. Ellerim kayarak kışını kavradı ve onu kendime doğru çektim. "Hadi eve gidelim. Seninle sevişmeme ve bunun ne kadar gerçek olduğunu *göstermeme* izin ver."

"Lee, ihtiyacım var-"

İtirazını bir öpücükle daha bastırdım. Gömleğimi kavrayıp karnıma erişmek için yukarı çekerken ellerimiz birbirine karıştı. Ellerim bluzunun kabaran kumaşının altından kayarak yukarı doğru hareket etti. Ona daha yakın olmak, yumuşak tenini daha fazla hissetmek istiyordum. Elim sütyeninin üzerinden yukarı çıktı ve sert meme ucunu okşamadan önce göğsünü yoğurdu.

"Beni çok iyi hissettiriyorsun." Nefes nefese söylediği sözlerle sikim gerildi.

İhtiyacım daha sıcak, daha çaresiz hale geldi. Sikim onun derinliklerine gömülüyken bu sözleri duymak istiyordum. Onu ağaçlarla kaplı bir kum tepesinin altına çektim.

Onu belinden tutup kaldırdım ve kendime doğru çektim. Kumsal, dalgaların hafif yuvarlanışları dışında sessizdi. Onu tekrar ağaca bastırdım,

Kalçalarını ereksiyonuma karşı sallıyor ve gözlerinin odaklanmamasını seviyordum.

"Ne diyorsun bebeğim? Seninle ilgilenmeme izin verecek misin?"

Annie bir iniltiyle kalçalarını salladı ve tırnaklarını saçlarımda gezdirdi, sonra ağzımı kendi ağzıyla kapattı. "Seni istiyorum," diye nefes nefese kaldı. "Hemen şimdi."

İhtiyaç beni ele geçirmekle tehdit ederken azı dişlerim birbirine sürtündü. Riskli halk seksi çok ateşliydi, özellikle de Annie nefessiz kalmış ve bunun için yalvarıyorsa. Tereddüt bile etmedim. Arkasına saklandığımız küçük kum oyuğu, biri aynı sahil şeridinde dolaşırsa bizi gözden uzak tutmayacaktı ama yeterince tenhaydı.

"*Siktir*, Annette." İhtiyaç beni pençeledi. Ayaklarını kuma indirdim. "Eller yukarı."

Annie söyleneni yaptı, benden yana döndü ve avuçlarını yanımdaki ağaca bastırdı. Kıçını yukarı kaldırarak sikime doğru alaycı bir şekilde sürtündü. Onun için çaresizdim. Tırnaklarım kalçalarının pürüzsüz sırtını tırmıkladı ve fırfırlı küçük eteğini kaldırdı. Minnettar bir iniltiyle çıplak amını avuçlarken kıçını yoğurdum.

Dişleri alt dudağına gömülürken gözlerim onunkilere kaydı.

"Yavaş gitmek için fazla heyecanlıyım," diye uyardım.

Parmak uçlarını kendi üzerinde gezdirirken nefes alıp veriyordu. "Güzel."

"Söyle bana. Bu gece seni sertçe becerebileceğimi söyle bebeğim." "Lütfen, Lee. Evet."

Bir elim kalçasında gezinerek sıırıslıkla ve yumuşak amını buldu. Yüzük ve orta parmağımı soktum, dar amına ne kadar kolay girdiklerini görünce inledim.

"Sert ve kirli bir şekilde sikilmek istiyorsun, değil mi?"

Yanıt olarak parmaklarımın etrafında sıkıştı. Parmaklarım yavaşça içine girip çıkarken ağzım boynunda ve açıkta kalan omzunda çalıştı. Ayaklarını benimkilerle birleştirerek duruşumu genişlettim. Şortumun düğmesini açarak fermuarımı indirdim ve sikimi serbest bıraktım. Aletimin başını ıslaklığına doğru sürüklemeyden önce parmaklarımı ondan kaydırdım. Birlikte inledik. Çok yumuşak ve çok ıslaktı. Klitorisinin etrafında alaycı bir parmak sürükledim. Kalçaları titremeye başladığında, zaten yakın olduğunu biliyordum.

Her ne kadar içine girmek istesem de, daha fazlasına ihtiyacım vardı. Annie boşalırsa, ben de çok gerisinde kalmayacaktım. Kalçalarını kavrayarak, devrilmiş ağaç gövdesini

onu destekledim ve güçlü bir vuruşla onu doldurdum.

Annie omzumu ısıtırken ılgılığı boğuklaştı. Boğuk ses doğrudan sikime bir sıcaklık gönderdi ve içinde zonkladım. Kalçalarını tutarak üç sert hamle yaptım. Haykırdığında ağzını kendi ağzımla kapattım ve içine girdim. Daracık amcığı etrafımda titreşirken kendi ilkel homurtularımın sesi kulaklarımda yankılandı. Annie bana bir can simidi gibi sarıldı, ikimizi de serbest bırakmanın eşiğine getirdiğimde kollarını boynuma doladı.

"Benimle alay ediyordun. Bu kısa etekleri giyyordun, seni düşündükçe sertleştigimi biliyordun. Değil mi?"

"Evet," diye nefes nefese kaldı, amı sikimi sıkıyor ve sağıyordu. "Bu senin içindi."

Ritmim arttı. Ona vurdukça ihtiyaç kalçalarımı ileri doğru itti. "Her seferinde. Seni her gördüğümde ne kadar sıkı olduğunu anlıyorum. Bu amcık dölümle doluğunda ne kadar sıcak."

Göğsümün karşısında, sert meme uçları üstünün kumaşına baskı yapıyordu. "Ben ... *oh* ..."

Ben cezalandırıcı hızımı sürdürürken vücudu titriyordu. "İşte bu bebeğim, seni doldurmak üzere olduğumu bilerek gel. Bunu istiyor musun?"

"Evet," diye bağırdı orgazmı boyunca, topukları sırtımın küçük kısmına batıyordu. Orgazmının nabız atışları arasında tısladım, benimkini geri tuttum, bitirmeden önce tamamen tatmin olduğundan emin oldum. Son bir kez daha kasıldığında, kollarımı etrafına doladım ve derinlere doğru ittim, boşalırken alnımı onunkine bastırdım.

O anda ondan başka hiçbir şey ve hiç kimse yoktu.

Birkaç uzun dakikadan sonra, orgazm sonrası mutluluğun sisi kalkmaya başladı. "Lee?" Annie'nin elleri nazikçe yüzümde ve boynumda gezindi.

Sertçe yutkundum, onu içime çektim ve o hala bana sarılmışken ve ben onun içinde dibe vurmuşken zamanı dondurmak istedim.

Başımı kaldırdığımda Annie'nin gözlerinde yaşlar gördüm. Kafam karışmıştı, dikkatlice yanından kaydım ve ayaklarını yere koydum. "Ne oldu? Seni incittim mi?"

Başını salladı ve yutkundu. "Hayır, inanılmazdı. Sanırım biraz bunalmış hissediyorum. Beni eve götürebilir misin?"

YİRMİ DOKUZ

OceanofPDF.com

ANNIE

LEE, Highfield House'daki ahırın üstündeki daireye giderken tüm yol boyunca beni dikkatle izledi.

Lee ve ben arkadaşlık, en iyi arkadaşlık ve birbirimizden sır saklamazdık - yıllardır sakladığım küçük, hayatımı değiştiren, potansiyel olarak ilişkiyi bitiren bir sır dışında.

Lee kamyonetini garaj yolunda arabamın arkasına çekti. Merdivenleri tırmandım, parmaklıklarımı parmak eklemlerim beyazlaşana kadar kavradım. Geçici daireme doğru yürürken nefesimi düzene soktum.

Hepsi ne yaptığımı öğrendiğinde, muhtemelen her şeyin üzerine yeni bir daire aramak zorunda kalacağım.

Ama yeni bir daire endişelerimin en küçüğüydü. Lee'ye gerçeği söylediğimde ve Sullivan'ların geri kalanı yıllardır yalan söylediğini anladığında, beni tamamen reddettikleri için onları suçlayamazdım.

Onlar da herkes gibi gideceklerdi.

Kısacık, umut dolu bir an için düşüncelerim Kate'e kaydı. Sırrımı biliyordu ve saklamıştı, Lee'ye denizaşırı ülkelerde geçirdiği süre boyunca aldığı mektupların kaynağı hakkında bir kez bile imada bulunmamıştı.

Yıllar boyunca beni ona söylemem için cesaretlendirdiği zamanlar olmuştu, ama aptalca bir nedenden ötürü kendimi bu sırrı saklamanın onu korumak olduğuna ikna etmişim - Margo'nun anısını ve paylaştıklarını düşündüğü ilişkiyi korumak. Onun kalbini güvende tutmak her zaman niyetim olmuştu.

Ama şimdi onun gerçek kalbini görebildiğim için ne kadar aptal olduğumu anladım. Yaptıklarım onun acısına nasıl da *katkıda bulunmuştu*. Kendimi asla affetmeyecektim.

Lee kaç kez çıktığı kadınla mektuplar aracılığıyla aşık olduğu kadının tamamen farklı iki insan gibi hissettiğinden yakınmıştı?

Bu küstahça yorum ne kadar derinden etkilemişti?

Ona anlatmanın, yıllar önce yaptığım her şeyi en iyi niyetle yaptığımı anlamasını sağlamanın bir yolunu bulacaktım.

Ben ahırın üstündeki kapıyı açmak için uğraşırken Lee'nin eli omurgamda gezindi.

"İyi misin, bebeğim?" Derin sesine endişe karışmıştı ama tek yapabildiğim sessizce başımı sallamak oldu.

"Sadece yorgunum." Göz kapaklarımın arkasında yanan gözyaşlarımı tuttum.

Kapıyı iterek açtığımda, Lee beni kapının hemen içinde kucakladı. Bir eli ortama dolanırken, diğer eli buklelerime dolanarak beni kendine yakın tuttu.

Geri çekildiğinde gözleri benimkileri arıyordu. "Lütfen söyle bana, Annette. Sana çok mu sert davrandım, yoksa çok mu fazlaydı söyle."

İfadesindeki katıksız koruyuculuk ve nezaket neredeyse beni kırmaya yetecekti. "Sorun o değil," diye güvence verdim. "Dürüst olmak gerekirse, her şey çok mükemmel hissettiriyor. Bunun gerçekten olduğuna inanamıyorum."

"İnan buna." Bakışlarını benimkilerle aynı hizaya getirmek için başını eğdi. "Aramızdaki bu şeyden daha gerçek bir şey yok."

Sertçe yutkundum ve ona sulu bir gülümseme sundum.

Daireme adım attığımızda, tezgahın üzerindeki küçük dağınıklık yığınlarına ve kanepenin üzerinde katlamamı bekleyen temiz giysi yığınınına baktı. Yeni bir utanç dalgası üzerime çöktü.

Gerçekçi olalım.

Onları katlamazdım, daha çok çamaşır yığınınından giymek için temiz parçalar koparırdım.

"Görüyorum ki taşınma işi iyi gitmiş," diye şaka yaparak ortamı yumuşatmaya çalıştı.

Bir yığın ıvır zıvır postayı kollarımda toplarken elini ittim, sonra da açık bir çekmeceye tıktırmaya çalıştım. Daireye taşındığımdan beri her şeyi tam olarak boşaltmamıştım ve eşyalarımın olduğu kutular dairenin etrafına gelişigüzel saçılmıştı.

Güldü, serseri bir posta parçasıyla oynuyordu. "Utanmış gibi davranma şimdi. Nasıl yaşadığını gördüm ve seni yine de seviyorum."

Onun küstahça aşk ifadesi karşısında aklım karıştı. Yıllar boyunca bu sözler dudaklarından bir ya da iki kez dökülmüştü ve beni olduğum yerde durdurmaktan asla vazgeçmemişlerdi.

Ama bu sefer farklıydı.

Aramızdaki şeyler gelişmişti. Yoğunlaştı. Karmaşıklaştı.

Lee'nin sırtına baktım ve zihnim toparlanmaya çalıştı. "Ben elimi yüzümü yıkayacağım. Beş dakika içinde dönerim. Kendini evinde hisset!" Sesim normal kabul edilenden üç oktav daha yüksek çıkıyordu.

O cevap vermeden önce aceleyle uzaklaştım ve kendimi banyoya kilitledim. Sırtımı kapıya dayayarak birkaç nefes aldım, kalp atışlarımın durulmasını ve bir şekilde kendimi onun anlayabileceği bir şekilde açıklayacak cesareti bulmayı diledim.

Buklelerimi başımın üstüne yığdım ve başka bir gün onları iyice yıkayacağıma yemin ettim, ardından ayak parmaklarımdaki kumları temizlerken dünyanın en hızlı düşünü aldım.

İşim bittiğinde banyonun kapısından baktım. Lee kanepede oturuyordu, ben de sessizce banyodan ana yatak odasına geçtim ve hızlıca bir çift tayt giydim ve üzerinde sadece birkaç çömlek sıırı lekeli olan bir tişört buldum.

Tıpkı benim kaotik apartman yaşamım gibi, Lee de beni en rahat kıyafetlerimle görmüştü. Cesaretimi toplayarak güneşli bir gülümseme takındım ve onu oturma odasında karşıladım.

Lee'nin dirseklerini dizlerine dayamış, parmak uçlarından sarkan tek bir kâğıt parçasıyla kanepemde kamburlaştığını gördüğümde yüzümdeki gülümseme kayboldu. Kapı aralığında durdum ve bakakaldım.

Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır. Lütfen, hayır, bu şekilde değil.

"Lee?" Sesim ürkek ve kısıktı ve bunun için kendimden nefret ediyordum.

"Bu neden sende?" Mektubu havaya kaldırdı. "Bunu *nasıl* aldın?"

Nefes verdim ve titremesini önlemek için alt dudağımı ısırdım. "Tamam, mektuplar-"

"Bunları sana ailesi mi verdi?" Kâğıt dolu şeffaf plastik ayakkabı kutusunu işaret etti. "Çünkü o öldükten sonra onlara sordum. Mektupları saklayıp saklayamayacağımı sordum ama neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikirleri olmadığını söylediler. Mektupları bulamadıklarını söylediler."

Kalbim kaburgalarımın çarpıyordu. Sözümü kesmeden bitirmeme izin vermesini umarak bir elimi kaldırdım. "Lütfen onları suçlama. Onlar yapmadı

mektupları sana vermemi istediler çünkü mektuplar onlarda değildi. Ben verdim."

"Ne? Bunları sana o mu verdi? Bunlar kişiseldi. Özel." Her kelimesi bir öncekinden daha vurgulu hale geldikçe duyguları artıyordu.

"Onları bana o vermedi. Onlar bana aitti ... bir bakıma." Ona baktım, kendimi parçalamama ve her iğrenç ayrıntıyı açıklamama gerek kalmadan anlamasını diledim.

Kaşları birbirine çarptı ve başını salladı. "Sen neden bahsediyorsun? Margo'ya yazdığım mektuplar neden sende?"

Bir adım öne çıktım ve ondan yayılan hayal kırıklığını hissedebiliyordum.

"Bakın, siz ayrıldığınızda Margo ile aranız zaten sallantıdaydı, değil mi? Bana ondan istediğin tek şeyin sen yokken sana yazması olduğunu söyledi. Şey, Margo ... bilirsin

... Margo. Benden istedi-" Başımı salladım, o günü yürek parçalayıcı bir netlikle hatırlıyordum. "Hayır, bunu yapmam için bana yalvardı. Yaratıcı bir tip olmadığını söyledi, bense öyleydim. Ama ben reddettim. Bunun doğru olmadığını biliyordum. Ama sonra bana bunun seni ayakta tutacak tek şey olacağını söylediğini anlattı, burada seni düşünen ve seni evine bağlayan birinin olduğunu bilmek. Sen benim arkadaşımydın, Lee. Başka ne yapacağımı bilemedim. Ben de yaptım. O ilk mektubu yazdım ve altına imzamı attım. O ve ben birlikte yaşıyorduk, bu yüzden mektuplar hep bizim eve geliyordu. Ne zaman mektuplarınız gelse, açmam için tezgâhın üzerine bırakırdı, ben de alırdım, okurdum ve size cevap yazardım. Ve o bendim. O mektuplara her şeyini döken bendim. Sadece bir kez bile imzamı atmadım." Gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülürken utanç üzerime çöktü. "Onun yerine onunkini imzaladım."

Sesim bu son sözlerle çatallaşırken Lee bana baktı. Sırtı sert ve düzdü. Çenesi gergindi.

Gözlerim ona yalvardı. "Lütfen bir şey söyle."

Parmak uçlarının bir hareketiyle mektubu bıraktı ve ben de ağır çekimde yere süzülüşünü izledim.

"Gitmek zorundayım." Sesi boğuk ve kısıktı.

Arkasına bakmadan yanımdan geçip giderken gözleriyle karşılaşacak cesareti kendimde bulamadım.

Dairenin ön kapısı arkasından kapandıktan sonra dizlerimin üzerine çöktüm, düşürdüğü mektubu topladım ve hıçkırı hıçkırı ağladım.

OceanofPDF.com

OTUZ

OceanofPDF.com

LEE

Annie'nin dairesinden çıktıktan sonra ESKİ EKRAN kapısı arkamdan çarptı. İtirafının ağırlığı omuzlarıma ağır bir şekilde çökmüştü. Kafa karışıklığı, incinme ve ihanet şiddetli bir fırtına gibi dönüp çarpışıyordu. Mektupları - kalbimi büyüleyen ve ruhumu aldatan mektupları- Annie'nin yazdığının ortaya çıkması kaderin acımasız bir cilvesiydi. İçimde bir duygu savaşı çalkalanıyor, gerçek içime yerleştikçe acım daha da derinleşiyordu.

Bunca zamandır oydu.

Yüzündeki renk kayborduğu anda bunun doğru olduğunu anladım.

Ayağımı gaz pedalına ağır ağır basarak kamyonetimi Remington County'nin dolambaçlı köy yollarından geçirdim. Zihnimin ön saflarına doğru ilerleyen anı selini bastırmaya çalışırken müzik bangır bangır çalıyordu.

Annie ne zaman küstahça bir yorum yapsa, kafam mektuplarda okuduğum bir şeyle karışıyordu. Margo bir soru sorduğunda ve bu konuyu mektuplarda zaten konuştuğumuzu hatırlattığımda sinirleniyor ya da savunmaya geçiyordu.

Başından beri Annie'ydi ve ben lanet bir aptaldım. Muhtemelen ikisi de benim ne kadar aptal olduğuma gülüp geçmişlerdir.

Margo'yla ilişkimin yüzeysel olduğunu, ergenlik dramı ve geçici mutluluk anlarıyla damgalandığını hep biliyordum. Gençtik, küçük kasaba aşkının olması gerektiğine inandığımız sığ yüzüne kapılmıştık. Etrafımızdaki herkesin bize olacağını söylediği şey.

Ama o mektuplar tamamen farklı bir resim çiziyordu. Onlar sayesinde teselli, derinlik ve özlediğim bağlantıyı buldum. Aşık oldum

O mektuplardaki kadın. Yurtdışında olmamın Margo'nun aramızdaki gerçek bağı görebilmesi için gereken alanı ve netliği sağlayacağını düşünmüştüm.

Ama hepsi saçmalıktı.

Başımı sallayarak ve öfkemi bastırmaya çalışarak Kate'in garaj yoluna girdim ve kamyonetimi park ettim. En karanlık anlarımızda bile Kate her zaman sürekli bir sevgi ve destek kaynağı olmuştu. Annie'yi neredeyse benim kadar iyi tanıyordu. Öfkemi ve kafa karışıklığımı paylaşabilirdi.

Yumruğum ahşap kapıya vurdu. Kate açtı, içeri girebilmem için hemen kenara çekildi. Onun rahat oturma odasına adım atıp içimde kopan fırtınadan kaçmak isterken, bir yandan da kaosun ortasında bana biraz açıklık getirmesini umuyordum.

"Selam," diye sıcak bir gülümsemeyle karşıladı Kate beni, içimi kaplayan kargaşadan habersiz. Çiftlik evinden aldığı yıpranmış koltuğun tanıdık kucağına çöktüm, doğru kelimeleri bulmakta zorlanırken bakışlarım ona sabitlendi.

"Kate," diye başladım, sesim gergin çıkıyordu. "Seninle konuşmam gereken bir şey var. Annie hakkında."

Kate'in yüz ifadesinin değişmesini izledim, suçluluk duygusu geçici bir gölge gibi gözlerinden geçti. Söylenmemiş gerçek, ihanetin yoğunluğuyla havada asılı duruyordu. İşte o anda, aramızdaki sessizlikle birlikte, Annie'nin sırrının anahtarının başından beri onda olduğunu fark ettim. Kalbim yeni bir acı dalgasıyla sıkıştı.

"Biliyordun," dedim, sesim ancak fısıltı halindeydi, kelimeler hayal kırıklığıyla ağırlaşmıştı. Sandalyeden kalktım ve Kate pişmanlık ve üzüntüyle dolu bakışlarımla karşılaştı.

Bir duygu seli beni yutmakla tehdit ederken gözlerimde sıcak yaşlar birikti. Annie'nin sırrının ve Kate'in bu sırrın saklanmasıdaki suç ortaklığının ağırlığı boğucuydu. Zihnim sorularla dolup taşıyor, kalbim gerçeğin ortaya çıkmasını istiyordu.

Bana en yakın iki insan böylesine önemli bir sırrı nasıl bu kadar uzun süre saklayabilmişti? Parmaklarımızın arasından kaç yıl boşa gitmiş, aldatma ve gerçek bir şeyler için kaçırılmış fırsatlarla yutulmuştu? Annie'ye olan gerçek hislerimden duyduğum suçluluk duygusu ona ne hissettiğimi söylememi ne kadar süre engellemişti?

"Lee, bekle." Kate bir adım öne çıktı ama ben hışımla onu geçtim, sonra kamyonetime bindim ve arkama bakmadan garaj yolundan çıktım. Gerçeğin ağırlığı çok fazlaydı.

Beni tüketen duygu kasırgasından teselli bulmaya ve bir anlığına soluklanmaya ihtiyaç duyduğumda, kafa karışıklığını, kaybı ve acıyı da bilen tek kişinin arkadaşlığını aradım.

Haven Pines'ın tanıdık çevresine girdiğimde antiseptik kokusu ve tıbbi ekipmanların hafif uğultusu havayı doldurdu. Karışık ayak sesleri ve uzaktan gelen mırıltılar öfkeli düşüncelerime fon oluşturuyordu.

Geç oluyordu, bu yüzden hafıza bakımı mahallesinin koridorları sessizdi. Elinde bir fincan kahveyle derme çatma verandasında oturan babamı gördüm.

"Selam baba," diye yumuşak bir gülümsemeyle selamladım onu, dertlerimin ağırlığını bastırmaya çalışarak. Gözleri benimkilerle buluştu, yıpranmış yüzü hem bilgelik hem de şaşkınlıkla kazınmıştı.

"Lee," diye cevap verdi, sesi geçmişin izlerini taşıyordu. Elini uzattı ve ben de sıktım. "Jennings Fırını'nda yangın çıktığını duydum." Başını iki yana salladı. "Köpeğe yazık oldu."

Jennings Fırını yangını neredeyse on iki yıl önceydi ama ben sadece başımı salladım. Robinson'ların evindeki yangının kundaklama olduğuna karar verilmesinin ardından kasabada bir sürü dedikodu yayılmıştı ve babamın zaman çizelgesinin biraz karışması alışılmadık bir durum değildi. Bunun gibi küçük hataları görmezden gelmenin daha iyi olduğunu yıllar önce öğrenmiştik.

"Senin yaşlarındayken Turkey adında bir köpeğim vardı. Bir kutu taşta daha aptaldı ama sadıktı. Benzin istasyonundayken biri onu kamyonetimin arkasından çaldı. Bir aydan fazla sürdü ama o aptal köpek bana geri dönmenin yolunu buldu." Babam bu anıyı hatırlayınca kıkırdadı. "Belki de o kadar aptal değildi. Bilemiyorum."

Hafifçe kıkırdadım, dikkatimi yüzeyin hemen altında kaynayan acı ve öfkeden bir anlığına uzaklaştıran yüzeysel sohbeti takdir ettim.

İçimi çektim. "Şu anda biraz sadakat işime yarayabilir."

Babam başını salladı, bakışları benimkilerle buluşmadan önce sürükleniyordu. "Biliyorsun, annen ... olabildiğince sadık biriydi."

Annemden bahsedildiğinde kalbimi bir özlem acısı kapladı. Onun nazik dokunuşunun ve bulaşıcı kahkahalarının anıları duyularıma hücum etti. En sevdiği parfümün uzun zamandır kayıp olan kokusu havada asılı kaldı ve babamın yıpranmış ellerinde tuttuğu yeni demlenmiş kahvenin hafif aromasıyla karıştı.

"Ben de onu özlüyorum baba," diye cevap verdim, sesim duygusallıkla kalınlaşmıştı. "Bir keresinde sınıfta konuştuğum için Müdür Taylor'la başımın derde girdiğini hatırlıyorum. Annemi arayıp eve döndüğümde başımı daha büyük bir belaya sokmayı planlamıştı. Adamım, bu ona geri tepti."

Müdür Taylor'ın telefon konuşmasının onu nasıl öfkелendirdiğini hatırlayarak güldüm. Hışımınla okula gitmiş ve doğruca onun odasına girmişti. Onun tarafını tutup bana bir ceza vermek yerine, parmağıyla onu işaret etmiş ve onu azarlamıştı. Küçük bir pislik gibi davrandığımda bile arkamı kollamış ve Müdür Taylor'a, kışına sürünüp yumurta bıraksa bile iyiliği bilemeyeceğini söylemişti. Annemin küfrettiğini ilk kez o zaman duymuştum ve bugün bile ne zaman Müdür Taylor'ı kasabada görsem içimden gülmek geliyor.

Babamın gözleri melankoli ve hatırlama titreşimlerinin karışımıyla parlıyordu. O kısacık anda, anneme olan sevgisinin derinliklerini, zamanın ve solan anıların engellerini aşan sarsılmaz bir bağı gördüm.

Sessizce oturduk ve ben aşkın kırılmasını ve şimdi kendi kalbimi saran karmaşıklıkları düşünmeden edemedim. Sırların ve dile getirilmemiş arzuların ağırlığı aramızdaki bağı boğmakla tehdit ediyor, Annie'yle birbirimize geri dönmenin yolunu bulup bulamayacağımızı sorgulamama neden oluyordu.

"Nereden biliyorsun baba? Annemden mi?"

Babam arkasına yaslanmış, mahallenin sahte yürüyüş yoluna bakıyordu ve buranın onun evi olduğu gerçeğinden nefret ediyordum.

Babam güçlü omzunu silkti. "Senin kızını tanıdığın gibi sanırım."

Ona döndüm, inkâr ve saptırma dilimde hazır, ama tereddüt ettim.

Babamın soğuk mavi gözleri bana bakıyor ve karşı çıkmam için bana meydan okuyordu. "Çok şey hatırlamıyor olabilirim ama o kızı hatırlıyorum. Ve ona her zaman nasıl baktığını. Çocukluğunuzdan beri o parlak kırmızı buklelerin peşinden koşar, sanki başka bir şeymiş gibi davranırdınız."

Sanki kandırdığım tek kişi kendimmişim gibi alay etti. Boğazıma düğümlenen kalın yumruyu yutkunarak geçiştirdim.

"Zor hissettirdiği pek çok zaman olacak." Babam dizlerinin üzerine eğildi ve sade kahveye baktı. "Sen batıracaksın ya da belki o batıracak."

Olacak. Ama acıyı geride bırakmalısın. Derinlere in ve sana odadaki en iyi adammışsın gibi baktığında nasıl hissettiğini hatırla, çünkü onun için öylesin."

Elim kafatasımın tabanında oluşan gerilimi ovuşturdu. Anlamadığı çok şey vardı ama sözleri bana yapıştı. "Teşekkürler baba." Dizini sıktım. "Hafta içinde buralarda olacağım."

Babam soğumuş kahvesini sessiz bir selamla kaldırdı, derin sözlerinin göğsüme nasıl işlediğini fark etmedi.

Göğsümde hala yayılan acı ve öfkeye rağmen, Annie'siz bir hayat hayal etmek bana tahta gibi ve içi boş geliyordu.

Onun sarsılmaz kalbi, hayat beni boğmakla tehdit ettiğinde beni dostluk ve aile ile bağlayan bir çapa olmuştu. Her zaman şakaların, tek gecelik ilişkilerin ve saptırmak için kullandığım mizahın ötesini görmenin bir yolunu bulmuştu.

Annie'yi düşündüğüm kadar iyi tanımadığım gerçeği Haven Pines'tan çıkarken neredeyse dizlerimin bağını çözüyordu.

OTUZ BİR

OceanofPDF.com

ANNIE

Hafif bir takibin ötesinde olmadığımından, dairesinin, itfaiye istasyonunun, hatta Kate ve Beckett'ın sahil evinin önünden geçmiştım. Lee'den hiçbir iz yoktu. Şehir merkezine doğru ilerlerken nefes aldım ve siyah kamyonetini gördüm.

Ottatowner'da bir Cuma gecesi idi ve Lee'yi tanımalıyım. Grudge'da arkadaşları ve birkaç birayla etrafını saracaktı.

Aynada kendime son bir kez baktım, doğal mavi gözlerimi belirginleştiren ince dumanlı eyeliner'dan memnun kaldım. Nadiren rimelden fazlasını sürerdim ama af dileyceksem bunu yaparken çok iyi görünmek istiyordum.

Turist sezonunun en yoğun olduğu dönemde Grudge tıklım tıklım doluydu. Kahkahalar, geveze sesler ve canlı müzik grubunun müziğı bir araya gelerek bir Michigan sahil kasabasındaki yaşamın müziğini oluşturuyordu.

Royal ve Sylvie'yi ortak arkadaşlarından oluşan küçük bir grubun içinde görmek için gözlerim Kral tarafına kaydı.

Barın karşısında, birkaç Sullivan kuzeni ve arkadaşları batı tarafını dolduruyordu. Dans pistine baktığımda gözlerim durakladı. Lee'nin güçlü omuzlarının tanıdık hatları beni durdurdu.

Onu belli bir mesafede tutan Lee, Mia Bradley'le birlikte onları dans pistinde dolaştırıyordu. Yıllardır onu bu bara gelen neredeyse her kadın ve turistle dans ederken görmeme rağmen, artık içimdeki mantıksız kıskançlık duygularını bastırmak zorunda değildim. Onu tanıyordum ve kalbini biliyordum. Eli onunkinin etrafında kıvrılıp bileğini hafifçe okşamadı. Ve kolu, her zaman benimkine yaptığı gibi onun sırtının alt kısmını bulmadı.

Barın arka tarafında Emma gözüme çarptı ve bana el salladı. Çenemi kaldırıp ona gülümsedim ama dönüp doğruca bara yöneldim. Tek boş yer, plajdan gelmiş gibi görünen şortlu ve tişörtlü iki turistin arasındaydı.

Biri bana doğru döndüğünde kendimi aralarındaki boşluğa sıkıştırdım. "Merhaba."

Barmene işaret ederken ona sadece sıkı bir gülümseme verdim.

"Yetim Annie. Ne olsun?" diye seslendi barmen talepkâr kalabalığın arasından.

Bu lakap karşısında içten içe ürperdim ama güzel bir gülümseme takındım. "Bir iğneye ihtiyacım var, güçlü bir şey ve onu takip edecek bir şey."

Yüzündeki şaşkınlık ifadesi kısa sürdü ama başını salladı. "Geliyorum."

Rahat bir nefes aldım ve cesaretimi toplarken omuzlarım çöktü.

"Bu gece sorun mu çıkarmak istiyorsun?" diye sordu sağımdaki sörfçü sırtarak ve kaşlarını kaldırarak.

Barmen kehribar renkli bir shot'ı bana doğru kaydırıp ardından yeşilimsi bir sıvı getirdiğinde göğsümden küçük bir kahkaha patlaması yükseldi.

Başımı salladım ve sörfçüye baktım. "Hiçbir fikrin yok." Barda öne doğru eğildim ve shot bardaklarını işaret ettim. "Ne oldu?"

Barmen güldü. "Fark eder mi?" diye sordu, ama sonra ekledi, "Bu bir turşu geri dönüşü. Bir shot viski ve yanında turşu suyu."

Yutkunup sıvıya bakarken yüzüm buruştu. Bu gece Lee'nin yanına gitmek için bana cesaret verecek bir şeye, herhangi bir şeye ihtiyacım vardı.

Avucumu yıpranmış bar tablasına vurdum. "Hadi yapalım şu işi." Hızlı bir hareketle viskiyi geri fırlattım ve hemen ardından turşu suyunu içtim. Viskinin dumanlı, odunsu tadı beni çarptı ama turşu suyunun tadı alkolün yakıcılığına hemen karşı koydu.

Elimin tersiyle ağzımı sildim. "Oh, adamım."

Solumdaki adam iki kolunu havaya kaldırdı. Kalabalığın arasından "Şampiyon gibi vurdu!" diye bağırdı ve arkadaşı güldü. "Hey, bir sonraki raunt benden."

Başımı salladım ve derin bir nefes aldım. "Bu sefer değil, çocuklar."

Bunun yerine Lee ve Mia'ya doğru yöneldim, tam da dans ettikleri şarkı sona ermek üzereydi. Kalabalığı yararak, omuzlara çarparak ve dans pistini dolduran insanların etrafında kibarca manevralar yaparak ilerledim.

Mia komik bir şey söyleyince Lee güldü ve onları sıradan bir sohbeta dalmış görünce sinirlerim zıpladı.

Gözleri omzunun üzerinden benimkilere kaydı ve ben de çenemi kaldırdım. "Bir sonraki için araya girmemin sakıncası var mı?"

Mia sesimi duyunca döndü ve güzel yüzünü kibar bir gülümseme süsledi. "Dans pistinde eğlenirken ikinizin arasına girmemem gerektiğini çok iyi biliyorum." Kolunu geniş bir hareketle açtı. "O tamamen senin."

Hepsi senin.

Tanrım,

umarım

öyledir.

Mia dans pistini terk etti ve ben ona doğru belli belirsiz bir adım atarken Lee kaskatı kesilmişti. Kollarımı açtım. "Bir kızı öylece asılı mı bırakacaksın?"

Lee alçak bir hırıltıyla öne doğru bir adım atarak aramızdaki mesafeyi kapattı. Daha önce binlerce kez yaptığı bir hareketle kollarını bana doladı. Hüzünlü bir country şarkısının karamsar romantik gelgitlerini tercih ederdim ama o kadar şanslı değildim. Grup neşeli bir şarkıya başladı ve Lee beni hızlı, tanıdık bir iki adımla hareket ettirmeye başladı.

Gözlerimi kapadım, müziğin içimde hareket etmesine izin verdim ve kolunun altımdaki güçlü desteğini hissettim. Kalabalığın içinde ilerlerken elleri sabit ve ayakları kendinden emindi.

Lee ile dans etmek her zaman özeldi. Kendime onun içinde gerçekten kaybolma ve her zaman içimde barındırdığım ama yüzeye çıkmaması için çok mücadele ettiğim duyguları yaşama izni verdiğim tek anlardı.

Ayrılıp tekrar bir araya geldiğimizde, gözlerim onunkileri arıyordu. "Benimle dans ettiğin için teşekkürler."

Gözleri zar zor benimkilere kaydı. "Evet."

"Belki bundan sonra konuşabiliriz diye umuyordum. Belki birkaç şeyi açıklayabilirim."

Lee kollarını indirdi ve iki adım uzaklaştıktan sonra olduğu yerde durdu. Bana doğru döndü. "Birkaç şeyi açıklar mısın?" Avuçlarını yukarı kaldırdı. "Şimdi mi konuşmak istiyorsun?"

Başını sallayarak benden uzaklaştı ve hışımınla arka çıkışa doğru ilerledi. Kendimi tamamen çaresiz ve mahcup hissederek etrafıma baktığımda, dans pistindeki birkaç çiftin üzgün, bilmiş yüzlerini ve birkaç acınası baş sallamasını gördüm.

Aceleyle Lee'nin kalabalığı yararak açtığı yolu takip ettim ve Grudge'ın ağır arka kapısını iterek açtığımda onu içeride volta atarken buldum.

Barın arkasındaki loş otoparkta.

"Lee. Hey, hadi ama. Özür dilerim!" Seslendim.

Adımları aramızdaki mesafeyi kapatırken ve tam karşımda dururken yüz hatlarında öfke parladı. Gözlerinin içine bakabilmek için çenemi yukarı kaldırmak zorunda kaldım.

"Üzgün müsün? Özür mü diliyorsun? Ne için üzgünsün, Annie? Lütfen söyleyin bana. Bilmek isterim."

Yıllar boyunca Lee'nin her halini görmüştüm. Onu üzgün, dalgın, bir kıza takılmış ya da hayal kırıklığına uğramış olarak görmüştüm. Onu öfkeli bile görmüştüm ama bu öfke bir kez olsun bana yönelmemiştir. Ondan korkmuyordum ama neden olduğum acıdan dolayı derin bir üzüntü duyuyordum, bu onun fırtınalı yeşil-gri gözlerinden okunuyordu.

"Evet, Lee." Sesim çatallaştı. "Sana söylemediğim için çok üzgün olduğumu bilmeni istiyorum. En başta mektupları yazdığım için."

Lee parmağıyla beni işaret etti. "Yapma. Sakın bunu yapma. Tanrım . . ." Sinirli bir nefes verdi ve bana dönmeden önce birkaç adım yürümek için döndü. "Ne var biliyor musun? Evet, kızgıyım. Ama neden bu kadar kızgın olduğumu biliyor musun?"

Gözyaşlarım göz kapaklarımdan arkasında yandı. "Biliyorum. Margo'nun beni buna ikna etmesine asla izin vermemeliydim. Mektupları onun için yazmaya."

"Bu kadar bile değil!" diye kükredi. Duygularını kontrol altında tutmak için mücadele ederken sert nefesler alıp veriyordu.

Gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı. "Sana söylemeliydim-"

"Haklısın, bana söylemeliydin." Sesinde güçlü bir duygu vardı ve neredeyse beni kırıyordu. "Margo'nun öldüğü gece ne kadar suçluluk duyduğumu herkesten çok sen biliyorsun. Onunla konuşan son kişinin ben olduğumu bilmek. O düğünü terk etmesinin ve o karanlık taşra yolunda yürümesinin sebebinin ben olduğumu. Ama ne hakkında tartıştığımızı sana hiç söylemedim. Ona söylediğim son şeyin ne olduğunu."

Şaşkınlık yüzümden okunuyordu, öylece durup başımı salladım. "Ne dedin sen?"

"*Sen* olmadığını söyledim! Seninle sürekli eğlenmemizi ve iyi vakit geçirmemizi kısıkanıyordu. Aramızdaki ilişkinin neden böyle olamadığını bilmek istiyordu. Yani, evet, mektupları senin yazdığını bana söylemediğin için kızgıyım." Saçlarını çekiştirirdi. "Kaç yılımızı boşa harcadık?"

Sersemlemiş bir halde ona sadece göz kırpabildim.

"Evet, Annie, sana çok kızgıyım. Anlamıyorsun bile. *Anlamıyorsun*. Bunun çöpçatanlar galası ya da zavallı bir para ödülü kazanmakla ya da barlardaki çaresiz kadınlardan kaçmakla ilgili olduğunu mu sanıyorsun? Sana aşık olduğumu düşünüyorsun çünkü romantik durumlara sokulduk ve kendime engel olamadım? Çok yanılıyorsun. Farkında olmadığın şey, hayatımın büyük bir bölümünde sana aşık olduğum. *Her zaman* sendin, Annette. Yıllarca bunun için kandırıldık." Koluyla aramızda bir işaret yaptı. "Bilindiğini, görüldüğünü ve *sevildiğini* hissetmekten. Bunu sen yaptın."

Eliyle ensesini ovuşturdu.

"Biliyorum." Hıçkırıklarımı daha fazla tutamadığımda, beni tüketti. "Biliyorum. O seçimi ben yaptım ve hepsi benim hatamdı. Doğru şeyi yaptığımı sanıyordum. Ama sonra açık artırma oldu, sonra da randevularımız ve artık saklayamadım. Başladığımızda sahte olduğunu söylediğimizi biliyorum. Duygularımı saklayabileceğimi ve senin iyiliğin için bu sırrı saklayabileceğimi düşündüm. Ama sen hiçbir şey söylemedin! Arkadaşlığımız boyunca bir kez bile."

Öfke ve üzüntüyle karışık acı ve utanç.

Lee alay etti. "Ya sana söyleseydim ve artık en iyi arkadaş olamasaydık? Sence bu beni çok korkutmaz mıydı? Çünkü tipik Lee seni çıplak görmek, sana sarılmak ve seninle birlikte olmak istemekten kendini alamazdı. Sana sahip olabilmek için seni aldım."

Gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı. "Bilmiyordum. Nasıl hissettiğini bilmiyordum. Sonra her şey çok *gerçekçi gelmeye* başladı. Ne düşünmem gerektiğinden emin değildim. Randevular gerçekleşmeye başladığında o kadar derine batmıştım ki kendimi nasıl çıkaracağımı bilemiyordum."

Lee ileri atıldı, elleri saçlarıma daldı ve parmakları kafatasımın dibine bastırdı. "Nasıl hissettiğimi bilmek ister misin? Seni seviyorum. Tekrar söylememe gerek var mı? Seni seviyorum amina koyayım. Seni hak etmeyen bir pislikle çıkmayı her izlediğimde seni sevdim. Bir kadını eve götürdüğümde onun sen olmasını dilediğim her seferinde seni sevdim. Seni sevdim. Beni asla aynı şekilde sevmeyeceğine kendimi ikna ettim, bu yüzden seni sevebildiğim tek şekilde sevdim. Ama Charles'ın seni oyalamasını ve duygularıyla oynamasını izlerken, buna dayanamadım. Bir kez teslim oldum mu, artık geri dönüşü yoktu. Yani, evet, sana çok kızgıyım." Lee omzumun üzerinden barı işaret etti. "O yüzden oraya geri dönüp biramı bitireceğim ve eve gideceğim. *Yalnız başıma*. Bunu nasıl atlatacağımızı düşünmek için zamana ihtiyacım var."

Lee başka bir şey söylemeden yanımdan geçip gitti ve ağır metal kapı arkasından çarpınca sıçradım.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve hıçkırıklarımın karanlık, ıssız otoparkta yankılanmasına izin verirken onlara sıkıca sarıldım.

OceanofPDF.com

OTUZ İKİ

OceanofPDF.com

LEE

Küçük bir kasabada sevdiğiniz kadından kaçmanın neredeyse imkânsız olduğu ortaya çıktı. Annie Crane kasabaya hayal ettiğimden çok daha fazla şekilde iz bırakmıştı. Sokakta ondan parçalar görmeden yürüyemiyordum, çok sevdiği sahili, Huck'ın haftanın böreğinin onu nasıl gülümsettiğini ve ilk ısırığını alırken nasıl mırıldandığını biliyordum, Koca Barb'ın bana her zaman birlikte olmamız gerektiğini nasıl bildiğini anlattığını dinliyordum.

Sand Dune Studio'nun kapısındaki KAPALI yazısı midemdeki çukuru daha da derinleştirdi. Kelimenin tam anlamıyla yüzüne onu sevdiğimi haykırmış ve sonra da çekip gitmiştim.

Tekrar.

Neyse ki itfaiyedeki vardiya, Annie'nin gerçeği itiraf etmekten ne kadar korktuğunu düşünmemek için ihtiyacım olan dikkat dağınıklığını sağlayacaktı. Ona olan aşkımın derinliği karşısında ne kadar şok olmuştu. Kendimi rutin temizlik, ekipmanlarımı kontrol etme ve cezalandırıcı bir antrenmana kaptırdım.

Göğsümdeki ağrı hiç dinmeyince bir raunt daha yaptım ve yumruklarımı cezalandırıcı darbelerle torbaya vurdum.

"Cheerios'una kim işedi?" Whip'in kendini beğenmiş suratı ihtiyacım olan son şeydi.

Torbayı tekrar yumrukladım, bu sefer ucunda onun aptal gülümsemesini hayal ettim.

Raftan serbest ağırlıkları aldı ve kendi egzersizine başladı. "Küçük Yetim Annie sonunda ayın lezzeti olmaktan sıkıldı mı? Belki onu bana gönderirsin, ben de-"

Cümlesini bitirmesine izin vermeden yüzüne kapandım. "Ne demiştim ben sana? Ona öyle seslenme. Aslında, onun adını ağzından uzak tutabilirsin."

Whip'in güçlü göğsü kabardı. Geri adım atacak gibi değildi ve istasyonda yumruk yumruğa bir kavga ikimiz için de ciddi sonuçlar doğurabilirdi.

Tüm dünyam zaten yanıyor. Siktir et.

Bir adım öne çıktım. "Sen ya da başka bir Kral ona bakar mısınız? Ailenin parası seni benden koruyamayacak. Bunu garanti edebilirim."

"Bir dene bakalım, sik kafalı." Whip'in gözleri meydan okumayla parlıyordu ve yumruğum onun kendini beğenmiş çenesine çarpmak için can atıyordu.

"Vay be. Hey. Yeter!" Brooklyn ikimizden de birkaç santim kısaydı ama aramıza girerek ellerini göğsümüze koydu ve bizi ayırdı. "Geri çekil lan!"

İkimiz de bir adım geri çekildik ama birbirimize bakmaya devam ettik.

"İkiniz de bu küçük rekabet saçmalığını buraya getirmemeniz gerektiğini çok iyi biliyorsunuz."

Yaptık, ama umursayacak gücü kendimde bulamadım. Göğsümün ortasında Annie'nin kalbimi söküp attığı yerde kocaman bir delik vardı ve Whip ile kavgaya tutuşmak bunu görmezden gelmek için çok iyi bir yol gibi geliyordu.

Brooklyn çenesini kaldırdı. "Şef buraya gelip ikinize de uzaklaştırma cezası vermeden önce kesin şunu."

Whip başını salladı ve gitmek için bana arkasını döndü. Keyfim kaçmıştı, ona bakmaya devam ettim.

"Hey," dedi Brooklyn, sesi sadece benim duyabileceğim kadar alçalmıştı. "Ne oluyor Lee?"

"Düğmelerime bastı. Bir gün kendimi tutamayacağım."

Başını salladı, göğsüm hala hızlı nefeslerle inip kalkıyordu ve eli beni yere indiriyordu. "Onun aşırı şişirilmiş egosunu her zaman görmezden gelebildin. Sana neler oluyor?"

Çenem sıkıştı. Tüm dünyamın dibe vurduğunu ve en iyi arkadaşım ve aşık olduğum kadının kalbimi tamamen boşaltmış olmasına rağmen tek düşünebildiğim şeyin onu ne kadar özlediğim olduğunu nasıl açıklayabilirdim?

"Ben iyiyim," diye mırıldandım.

Alay etti. "Peki, gidin orada iyi olun. Yapacak işlerim var ve mesaimi siz iki aptala bakıcılık yaparak geçiremem."

Whip'in geri çekilen kafasının arkasına son bir kez ters ters bakarak havlumu kaptım ve istasyonun egzersiz odasından çıktım. Koridorda yürüdüm ve bir yerde yanlış bir dönüş yaptığımı fark ettim. Duşlara gitmek yerine, kendimi teğmenimin ofisinin ve ranzasının dışındaki koridorun sonunda buldum. Büyük bir pencere, kamyonlarımızın ve ambulanslarımızın hazır beklediği kamyon bölümüne bakıyordu.

Otuz sekiz numaralı kamyon benim favorimdi ve ön panelinde küçük bir hula kızı heykelciği vardı. Onu dondurucumda bulmuştum ve en iyi tarafı da kötü yapılmış olmasıydı, her bir elinde sadece üç parmak vardı ve boyalı gözleri farklı yönlerde bakıyordu. Kasabanın dışındaki eyaletler arası yolda beş arabanın karıştığı bir kazada bize katıldıktan sonra, ekip ona şans tilsimi adını vermiş ve yıllarca gururla arabanın ön panelinde oturmuştu. Güneş yeşil çimen eteğini soldürmüştü, ama o sallanırken tuhaf gözleri hala size bakıyordu.

Küçük heykelciğe baktım. Son birkaç hafta mükemmel geçmişti, sanki hayatımın şekilsiz parçaları nihayet birbirine uymaya başlamıştı. Artık onları yerine oturtmak için itmek ya da farklı parçaları kesmek yoktu. Annie ile her şey yerine oturdu.

Ellerimi pencerenin çerçevesine dayadım ve başımı sarkıttım. Son birkaç ayın görüntüleri bana saldırdı. Onu öperken Annie'nin kahkahalarının nasıl iniltiye dönüştüğünün acı verici hatırlatmaları. Her santimini hafızama kazırken teninin verdiği his. Karanlık yatak odamın güvenliğinde şefkatli sözler fısıldamak.

"Hey, dostum. İyi misin?" Connor'ın endişeli sesi arkamdan geldi ve doğruldum.

Nefesimi üfleyerek başımı salladım. "Bilmiyorum."

"Brooklyn, Whip'e patladığını söyledi."

"O bir pislik."

Connor güldü. "Siz ikiniz yaşlı bir evli çiftten daha betersiniz. Seni kızdırmasına izin verme. Annie hakkında mı?"

Onun adını duyunca göğsüm ağrıdı. "Evet, biraz karışık." Alay etti.

"Elbette öyle. Her ilişki karmaşıktır. Ama, Hadi ama, sen Lee Sullivan'sın. Hiçbir şey seni etkilemez, dostum."

Ona döndüm ve ayak bileklerimi çaprazlayarak pencereye yaslandım, sözleri içime işledi ve hayal kırıklıklarımı derinleştirdi. *Sirtından at gitsin. Lee Sullivan hiçbir şeyi umursamaz. Hayatı asla çok ciddiye almaz.*

Arkadaşımmın benim nasıl bir adam olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu. Onun ya da bu kasabadaki herhangi birinin yüzeyin altını görmesine asla izin vermezdim. Ama o biliyordu. Annie bana ve tüm ruh hallerime her zaman yer açardı, oysa diğer herkes benim sadece mutlu-şanslı adam olmamı isterdi. Şakaları olan adam. Parti hayatı.

Çok yorucuydu.

Başımı salladım ve arkadaşşıma açılma şansını değerlendirdim. "Bu farklı. Eski, acı dolu bir geçmişimiz var ve benden sakladığı bazı şeyler ortaya çıktı. Büyük şeyler."

Sözlerimin içine işlemesine izin verdi ve duvara yaslandı. "Bu çok zor, dostum. Sence neden sana söylemedi?"

Annie son birkaç hafta içinde Margo'dan on yıldır hiç olmadığı kadar çok söz etmişti. Her seferinde onu durdurmanın bir yolunu buldum - hissettiğim suçluluk duygusunu görmezden geldim. Aslında bana birkaç kez anlatmaya çalışmıştı. Mavi gözlerinde dönen belirsizliği acı verici bir netlikle görebiliyordum ve her zaman yaptığım şeyi yaptım. Görmezden gelmeyi *seçtim*. Zaten bildiğim şeyi görmek istemedim. Annie'nin açık artırma randevuları için benim olmasından yararlandım ve bunu arkadaşlığımızın kurallarını çiğnemek için bir bahane olarak kullandım. Ne zaman kendini bana açmaya çalışsa, ben onu engelledim.

Kafatasımın içinde bir basınç oluştu. "Denedi. Ben bir nevi ... ona kapandım."

Connor hayal kırıklığına uğramış bir baba gibi başını salladı ve daha fazla aşağılanamayacağımı düşünmeme rağmen, bir şekilde bu sessiz hareket bunu yaptı.

"İkinizin bir geçmişı var." Alay etti. "Senin pisliğini temizlerken onu defalarca izledim ve bunu her zaman mizahla ve yüzünde bir gülümsemeyle yaptı. Sırf bir hata yaptı diye ondan vazgeçtiğini söyleyemezsin bana."

Vazgeçmek mi?

Sözleri beynimin içinde dönüp durdukça, daha da doğru gelmiyordu. Hem de hiç. Annie'den *vazgeçmek diye bir şey* yoktu. Aklımda böyle bir seçenek bile yoktu.

Annie çocukluğumdan beri sadık arkadaşım, on yıldır da *en iyi dostumdu*. Bana sürekli olarak mizahımın ötesindeki değerimi hatırlatmaya çalışırdı ve ben de bunu başka bir şakayla geçiştirirdim. Annie ile olan arkadaşlığımın her saniyesi canlandı ve acı verici, sonsuz bir döngü içinde oynamasına izin verdim.

Sonunda sinirli bir nefes verdim. "Ona hak ettiği çıkışı verdim."

Başını sallayıp arkasını dönmeden önce yüzü allak bullak oldu. "Eğer

buna gerçekten inanıyorsan, göründüğünden daha aptalsın demektir."

Bir başka arkadaşımın daha benden uzaklaşmasını izledim. Arkasından bakarken, kendimden nefret etmek beni tüketmekle tehdit ediyordu. Çünkü sonuçta ben haklıydım.

Annie'yi seviyordum ama sevgisine karşılık veremeyecek kadar kırılmış olduğumu da biliyordum.

OceanofPDF.com

OTUZ ÜÇ

OceanofPDF.com

ANNIE

"O GERÇEKTEN SADECE . . . HİÇBİR ŞEY SÖYLEMEDİ Mİ?" Kate'in üzgün gözleri benimkileri aradı ve ben sadece omuz silkebildim. En iyi arkadaşımın her şeyi berbat ettiğim için göğsümdeki ağrı artık kalıcı bir hal almıştı. Grudge'ın arka otoparkında aşkını itiraf ettiğinde *hiçbir şeyden* çok daha fazlasını söylemişti ama şu anda Kate ve Lark, Lee'ye mektuplardan bahsetmeme odaklanmışlardı.

Bu olaydaki tek umut ışığı, mektupları açıkladıktan sonra bana tamamen sırtlarını dönmemiş olmalarıydı.

Lark gözlerini suya dikmiş, Penny'nin dalgalara tekme atarken kıkırdamasını izliyordu. "Ve sen. . . ağzından kaçıramadın mı?"

Lark'ın, mektupları yazdığını Lee'ye söylemeden neden bu kadar zaman geçmesine izin verdiğimi anlamasının zor olduğunu biliyordum. Bunu yüksek sesle söylemek bile yeterince kötüydü. "İstedim," diye itiraf ettim. "Pek çok kez. Bir süre sonra, itiraf edemeyeceğim kadar büyük bir şey olduğunu hissettim. Korkuyordum."

Kate'in eli kumsaldaki havayı delip geçti. "Margo ve Lee'nin tüm bu olaylardaki rolünü de anlamalısın." Lark'a döndü. "Margo buralarda özel biriydi. İnsanların bir odayı aydınlattığını ya da 'Bu kız bir yerlere gelecek' dedikleri türden bir kızdı. Pratikte Outtatowner kraliyet ailesindendi. Ama aynı zamanda her *zaman bir* tür dramın ortasındaydı. Sizi içine çeken ve ona hayır demeyi imkansız kılan bir tarzı vardı, günün ortasında müdürün evine tuvaletini yapmanın muhtemelen kötü bir fikir olduğunu *bilseniz* bile. Margo söz konusu olduğunda, kimse ona hayır diyemezdi."

Kate devam ederken Lark başını salladı, "Lee ve Margo'nun arası bir dargın bir barışıktı. İkisi de genç ve aptaldı ve ikisi de kendilerini toparlayamıyordu. Benim daha genç olmam önemli değildi. O zaman bile bunun bir felaket olduğunu görebiliyordum. O kadar çok ayrılıp barıştılar ki sayısını unuttum."

Kate iç çekti. "Lee orduya katıldığında hepimiz şok olmuştuk." Haberi duyduğumda midemde biriken korkuyu hatırladım. "Ne olduğunu anlamadan gitmişti ve askeri birliği denizaşırı ülkelere gönderilmişti."

"Hepimiz çok endişeliydik," diye ekledim, nerede olduğunu ve hayatta olup olmadığını merak ederek ağlayarak uyuduğum geceleri hatırlayarak.

Kate'den hanımefendiye yakışmayan bir homurtu geldi. "Çoğumuz endişeliydik. Margo etkilenmemiş görünüyor ve Lee'nin kıskançlığının araya girmesinden endişe etmeden Outtatowner'ın erkek nüfusunun ilgisinin tadını çıkarabilirdi."

"Neden ondan öylece ayrılmadı?" Lark sordu.

Kate'in yüzü buruştu. "Ve ordudaki bir kız arkadaşın yürek parçalayan acıklı hikâyesini yağayarak ilginin tadını çıkaramayacak mıyım? Lütfen."

"Lee ondan yazmasını istemişti ama aylar geçti ve o yazmadı. Ona bunu sorduğumda, '*Neden yazmıyorsun?*' dedi. Şaka yaptığını sanmışım. Ama bu fikir aklına yattı ve peşini bırakmadı. Yapılacak en doğru şeyin bu olduğuna beni ikna etti. *Onun için.*" Başımı salladım. Bunu yüksek sesle söylemek bile aptalca ve çocukça geliyordu.

"Tamam, bekle." Lark ağzına bir Twizzler attı ve düşündü. "Diyelim ki ... bu mektupları değiş tokuş ettiniz ve bir bağlantıyı paylaştınız. Neden eve döndükten sonra ona söylemiyorsunuz?"

"Biliyorum." Kalbim sıkıştı. Tüm bunları biliyordum ve bu konuda konuşmak beni daha da kötü hissettiriyordu. "Margo ve ben bu konuda büyük bir kavga ettik. Bana gizlilik yemini ettirmişti ama ben ona söylemeye kararlıydım. *Kızgındı* çünkü geri gelen Lee değişmişti ve onun için işleri berbat edeceğimden endişeleniyordu."

Kate çantadan kendi Twizzler'ını kaptı. "Ayrıca, ölmeden önce sadece iki ay vardı. O öldükten sonra Lee kendini kaybetti. O mektuplara bir can simidi gibi sarıldı ve kendini Margo'nun hayatının aşkı olduğuna inandırdı." Alay etti ve başını salladı.

Suya doğru baktım. "Çok *üzgündü*. Ölümü trajik ve ani olmuştu ve mektuplarının onun için ne kadar önemli olduğunu tekrar tekrar söylerdi. Ondan geriye kalan tek parçanın onlar olduğunu. Kalbim kırıldı ama bunu ona söylemeye ve ondan almaya kıyamadım."

"Tanrım." Lark başını salladı.

Hikayemin çöplük yangını aramızda asılı kalırken hepimiz sessizce oturduk.

Derin bir utanç kapladı içimi ve gözyaşlarımı yuttum.

"Tamam, bir şey daha var." Lark'ın kaşları konsantrasyonla çatılmıştı.

"Senin el yazını falan tanımış olamaz mı?"

Hüzünlü, sulu bir alay çıkardım. "Denedim. Bir süre bilerek etrafa notlar ya da el yazısıyla yazılmış şeyler bıraktım ama o hiçbir şey söylemedi."

"Wyatt'ın senin el yazını tanıyacağını gerçekten düşünüyor musun?" Kate sordu. "Beckett'in muhtemelen tanımayacağından eminim."

Lark telefonunu eline aldı. "Pekala, hadi öğrenelim."

Omzunun üzerinden baktım. "Ne yapıyorsun?"

"Wyatt'a mesaj atıp el yazımı görse tanıyıp tanımayacağını soruyorum."

Kate'in gözleri parladı. "Mükemmel bir fikir."

O da telefonunu aldı ve başım ellerimin arasına gömüldü. "Siz ikiniz çok gülünçsünüz."

"Şşş." Lark sıırttı. "Bu bilim için."

Birkaç dakika geçtikten sonra Lark kaşlarını çatarak telefonuna baktı. "Bu saçmalık. Wyatt dedi ki, aynen *aktarıyorum*, 'Eğer şanslıysam muhtemelen yüzde on şansım var.'"

Kate güldü ve telefonunu bize doğru çevirdi. "Beckett yüzde kırk gibi ezici bir oranla geliyor."

"Yani Lee'nin de diğer adamlarımız gibi aptal olması mümkün," diye takıldı Lark ve benden hüzünlü bir kahkaha kopardı.

"Kimmiş aptal?" Penny plaj havlusuna geri dönerken bize doğru kumları tekmeledi.

Sinirli bir şekilde nefesimi verdim ve sürekli gözyaşı tehdidinin geçmesini diledim. "Ben, ne yazık ki."

Penny bir havluya sarındı ve kumun üzerine çöktü. Elini Twizzlers poşetine daldırdı ve onları bir kum tabakasıyla kapladı.

"Göle siktir olup gitmesini söylemelisin." Penny Twizzler'ını ısırdı.

"Turşu!" Kate ve ben çifte şok kahkahası atarken Lark azarladı.

"Ne?" dedi bir ağız dolusu şekerin ardından. "Babam sadece etrafta kimse yokken ayaklarımı suya sokup göle doğru bağırdığım zaman küfredebileceğimi söyledi." Farkındalık onun sevimli yüz hatlarını yıkadı ve Lark'a utangaç bir ifadeyle baktı. "Ah. Özür dilerim."

Lark sevgi dolu bir eli kızın saçlarında gezdirdi ve onu kucaklamadan önce göz kırptı. "Sen harika bir çocuksun, bunu biliyor musun?"

Penny güldü ve başını salladı. "Evet. Lee Amca bana en sevdiği ikinci insan olduğumu söyledi."

Adını duymak bile acı veriyordu ama Lee ile yeğeni arasındaki bağa tanık olmak hoşuma gidiyordu. Ona gülümsedim. "İki numara o kadar da kötü değil."

Penny alay etti ve gözlerini devirdi. "Bunu onun bir numarası olan kişi söylüyor."

Sözleri kaburgalarımın arasına saplanmış bir mızrak gibiydi. Kate uzanıp elimi sıktı ve gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı.

Herkesin önünde bir kez daha ağlamak istemediğim için ayağa kalktım ve kışımındaki kumların tozunu aldım. "Ben içeri giriyorum." Plaj çantamı omzuma attım ve küçük bir gülümsemeyle geçiştirdim. Arkamı döner dönmez sıcak gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzöldü.

Bunu hak etmiştin. Ne bekliyordun ki?

Gözyaşlarıımı öfkeyle sildim. Şimdilik bir ayağımı diğerrinin önüne koymaya odaklanmalıydım. Lee'den yoksun bir hayat ne kadar ürkütücü olursa olsun, hayatta kalmamın tek yoluydu.

OceanofPDF.com

OTUZ DÖRT

OceanofPDF.com

LEE

ONU ÖZLEDİM.

Sadece sürekli aşırı paylaşımcı olan tuhaf en iyi arkadaşım değil, ruhumun arzuladığı kadındı.

Bunu nasıl görmedim?

Mektupların arkasındakinin Annie olduğunu öğrendiğimde her şey anlam kazandı.

-Paylaştığımız derin bağ, her zaman ona bağılıymışım gibi hissetmem. Sanki ruhum eşini onunkinde bulmuş ve benim uyanıp onu görmemi bekliyormuş gibiydi.

Annie'nin dürüst bir insan olduğunu iliklerime kadar biliyordum. Üçüncü sınıfta bir fen sınavında kopya çektiğini ve A eksi aldığında Bayan Dockley'e kendini nasıl ihbar ettiğini hatırlıyordum. Onu her zaman nazik ve kasabadaki herkese karşı şefkatli biri olarak tanıdım. Sayamayacağım kadar çok kez benimle ilgilenmişti.

Onu görmem gerekiyordu. Kendini açıklayamadan onu ektiğim için özür dilemek istiyordum. Ona sesimi yükselttiğim ve sonunda onu sevdiğimi yüksek sesle itiraf ettiğim için özür dilemek.

Hâlâ kızgındım ama bunu çözebilirdik.

Çözmek zorundaydık.

Son iki gündür telefonlarıma çıkmıyordu, bu yüzden iş yerine gitmek bir sonraki mantıklı seçenektir. JP King'in Sand Dune Stüdyosu'nun dışında durduğunu ve pencereye KİRALIK tabelası astığını gördüğümde gözlerim kısıldı.

Kamyonetimi park ettim ve hışımla ona doğru yürüdüm. "Bu da ne böyle?" JP bana baktı ama binaya geri döndü. "Sullivan."

Tabelayı gösterdim ve "Bu da ne böyle?" diye tekrarladım.

JP bana doğru döndü, kendini beğenmiş yüzünde sıkılmış bir ifade vardı. "Şehir merkezinde bir vitrin mi kiralamak istiyorsun yoksa sadece zamanımı mı harcıyorsun?"

"Siktir git. Annie nerede?"

Ben onun önünde söylenirken JP sıkılmış gibi bakma cüretini gösterdi. "Bayan Crane kira kontratını bozmayı tercih etti." Tartışmaya başladım ama elini havaya kaldırdı. "Karşılıklı yarar sağlayan bir anlaşmaya vardık ve erken çıkış için sözleşme maddesinin öngördüğünün sadece yarısını talep ettik." Öne doğru eğildi. "Bunun için rica ederim."

"Tam bir pislik," diye mırıldandım. Başımı salladım ve hışımla Annie'yi aramaya koyuldum.

İZİNİ BULAMAYINCA kendimi Tootie Teyze'nin yemek masasında otururken ve soğuk bir bardak limonataya kaşlarımı çatarken buldum. Etrafıma bakarken teyzem için mutluluk duymaktan kendimi alamıyordum. Çiftlik evi eskiydi ama Kate ve Beckett eski evimizin bütünlüğünü koruyarak onu tamamen yenilemeyi başarmışlardı. Gözlerim çerçeveli bir panoya kaydı. İnşaat sırasında Beckett, annemizin yıllar boyunca yüksekliklerimizi işaretlediği bir duvar bölümünü ortaya çıkarmıştı. Yıkarak yerine ondan bir parçayı korumuştur. Dalgınlıkla annemin el yazısının dövmesini ovaladım.

Tootie arkamdan gelip elini kürek kemiklerimin arasına koydu ve iç geçirdi. "Burası harika bir ev."

Başımı salladım. "Burada bir sürü anı var."

Sırtımda küçük daireler çizdi. "Bazıları iyi, bazıları kötü, ama bu duvarlar her şeyi yaşadı."

Onun anaç dokunuşuna kendimi bıraktım. Tootie, annem öldükten sonra ve hatta babam hastalandıktan sonra ailemizin reisi olmak için devreye girmişti. Büyümemizi ve hatalar yapmamızı izlemiş ve tüm bunlar boyunca bizi sevmişti.

Kapının yanında küçük bir gaga sesi duyuldu. Paravanın hemen ötesinde Henrietta başını eğmiş, gagasıyla çerçeveyi dürtüyordu. Ayağa kalktım, kapıyı açtım ve onu kucağıma aldım. Henrietta alçak sesle, memnun bir gıdıklamayla kucağıma yuva yaptı.

İç çekerek yemek masasına geri oturdum ve Henrietta'nın yumuşak tüylerini hafifçe okşadım. "Bundan hiç sıkılmıyor musun?" Sesim

küçüktü ve göğsümde yükselen duygu kabarmasına karşı dişlerimi sıktım.

Cevap vermeyince devam ettim: "İnsanların size bakıp sadece bir parçanızı görmesinden bıktınız mı?"

Tootie benimkinin yanındaki koltuğa oturdu. "İnsanlar seni gördüğünde ne düşünüyorsun?"

Alay ettim. "Onlar bir Sullivan ya da aklını yitirmiş bir adamın oğlunu görüyorlar. Asla bağlanmayacak bir bekar. Ölmüş mükemmel kız arkadaşına ağıt yakması gereken zavallı bir adam."

Başını salladı ama gözlerinin içine bakacak cesareti kendimde bulamadım.

"Onların bakışlarını, kendinizi nasıl gördüğünüzün merceğinden gördüğünüzü hiç düşündünüz mü? Çünkü etrafıma baktığımda tek gördüğüm seni seven insanlar. İstenmeden arkadaşlarına ve komşularına yardım eden bir adam görüyorum. Etrafındaki insanlarla ilgilenen bir adam. Hayatın değerini bilen ve hayatını dolu dolu yaşayan bir adam. Büyük sevgiye *layık* bir adam."

Duygular boğazımı tıkadı. "Bahsettiğin adamı tanımıyorum."

Gülümsedi. "Elbette görüyorsun. Onu her gün aynada görüyorsun." "Ya büyük aşk şansımı çoktan kaybettiysem?"

Teyzem elindeki bardağı ahşap masanın üzerine bırakmadan önce sessizdi. "Margo ile yaşadığın şey büyük bir aşk değildi. *Genç bir* aşktı. Genellikle gençlik aşkı yoğunudur ve zekice büyük aşk kılığına sokulur. Ama şanslı olanlar, büyük aşkın genç aşkın patlayıcı draması ve her şeyi tüketen tutkusu olmadığını öğrenirler. Daha inceliklidir. Gitmenize *asla* izin vermeyen derin, kavernöz bir acıdır. İşte sevgili oğlum, büyük aşk budur."

Başımı salladım ve herkesin beni çok uzun zaman önce yaşanmış trajik bir aşk hikâyesiyle ilişkilendirmesine kızarak ayağa kalktım. "Margo'dan bahsetmiyordum."

Tootie sevgi dolu gözlerle bana gülümsedi. "Öyle olmadığını biliyorum."

İçimi çektim, yenilmiştim. "Her şeyi berbat ettim. Annie kendini bana açmaya çalıştı ve ben onu dinlemek yerine dışladım. Sonra o beni buldu ve ben de tüm hayal kırıklıklarımı onun üzerine yıktım. Her şeyi berbat ettim."

"Bir kapı kapandığında, büyük aşk bir pencere bulur." Tootie limonatasını alıp tavuklarını ziyaret etmek üzere dışarı çıkmadan önce bana son bir kez gülümsedi.

Nabzım boynumda atıyordu. *Büyük aşk bir pencere bulur.*

Annie, Margo'ya ölümünde bile sadık kalmıştı. Bu, Margo'nun beni asla düşündüğüm gibi sevmediğini bilmenin acısından beni kurtarmak için kendi kalbini feda etmesi anlamına geldiğinde bile. Eve döndüğümde hayatımın nasıl değiştiğine yıllarca kızmıştım. Her şey ne kadar *adaletsiz* görünüyordu ve Annie tüm bunlar boyunca beni sevmişti.

Benim için bu, onun karakteri hakkında taşıdığı yalandan çok daha fazlasını anlatıyordu. Roller tersine dönseydi ve sevdiğim kişinin başka birinin anısına bağlı olduğunu düşünseydim ve aşkıma huzur getiren tek şeyin kendi kalbimi geride tutmak anlamına geldiğini düşünseydim? Ne yapardım emin değilim. Kolay bir seçim olmazdı, bunu çok iyi biliyorum.

Ayrıca, ben de yalan söylemiyor muydum? Ne zaman biri Annie ile birlikte olduğumuz konusunda şaka yapsa ya da neden onunla atış yapmadığımı sorsa. İkimiz de yıllardır yalan söylüyorduk. Elbette, aramızda boşa geçen onca yıl için kızgındım ama iş o noktaya geldiğinde, ona ne hissettiğimi söyleyecek cesaretim de yoktu.

Ben de en az onun kadar suç ortağıydım.

Tam olarak ne yapmam gerektiğini bilerek ayağa kalktım.

Kapıya doğru yürüdüm, Henrietta'yı yere bıraktım ve teyzeme dönüp bakmak için kapının pervazına tutundum. Yenilenmiş bir enerjiyle ona gülümsedim ve evden çıkıp verandanın merdivenlerinden atlayarak kamyonetime doğru koşmaya başladım.

"Eve mi gidiyorsun?" Tootie avludan seslendi ve küçük Henrietta bana doğru koştu.

İçimde umut dolu bir heyecan vardı. "Kızım için işleri yoluna koyacağım!"

OTUZ BEŞ

OceanofPDF.com

ANNIE

Ahır dairesinin çürük merdivenlerinde otururken parlak yaz güneşinin üzerime vurmasına izin verdim. Gözlerimi kapattığımda sıcaklığının tenime sızdığını hissettim. Tekerleklerin çakıllar üzerinde çıkardığı çıtırtı beni tek gözümle bakmaya itti.

Beckett'in iş kamyonunun garaj yolunda ilerlediğini görünce şaşırdım, iki gözümü de açtım ve biraz daha dik oturdum. Durdu ve dışarı çıktı ama tahmin ettiğim gibi Highfield House'a doğru gitmek yerine bana doğru yürüdü.

"Günaydın!" Seslendim. "Taşınmaya yardım mı ediyorsun?" Lark ve Wyatt nihayet evlerinin inşaatını bitirmiş ve son birkaç günlerini toparlanıp her şeyi Beckett'in inşa etmelerine yardım ettiği yeni özel eve taşıyarak geçirmişlerdi.

Beckett önümde dururken başını salladı. Başını ahıra doğru eğdi. "Yeni iş alanımı kontrol etmeye geldim."

Burnum kırıştı. "Şantiye mi? Kate'le çekimlere ara verdiğinizi sanıyordum?"

Sırıttı. "Bir şey çıktı."

Geçici dairemin altındaki ürkütücü ahıra baktım. Hatırlayabildiğim kadarıyla, rastgele Sullivan depoları dışında çoğunlukla boştu. "Tootie sonunda burayı onarmaya mı karar verdi?"

Beckett'in gözleri bana dikildi. "Onun gibi bir şey. Sadece içeri girip birkaç ölçüm yapmam gerekiyor."

Ellerimi kalçalarımın vurarak ayağa kalktım. "Seni tutmama izin verme."

Beckett beni durdurduğunda daireme doğru birkaç adım atmıştım. "Hey, Annie?"

O devam ederken yüzümü ona döndüm: "Onu seviyorsun, değil mi?" Kalın bir şekilde yutkundum ve başımı salladım.

"Sonunda kalp ağrısına değecek. Söz veriyorum."

Kate'in huysuz, tatlı adamına karşı içimde bir sevgi dalgası kabardı ve merdivenlerden aşağı koşup kollarımı boynuna doladım. Ben burnumu çekerken o sertçe durdu ve beceriksizce sırtımı sıvazladı. "Teşekkür ederim."

"Tamam." Beckett arkasını dönüp ahırda kayboldu ve ben gülmekten kendimi alamadım. Huysuz dış görünüşünün altında altın gibi bir kalbi vardı ve Kate'le birbirlerini buldukları için çok mutluydum.

Sonunda kalp ağrısına değecek.

Tanrım, bu sözlerde bir parça doğruluk payı olmasını nasıl da ummuştum.

Ahırdaki dairede saklanıp hayatımla ilgili ne yapacağımı düşünürken KORKUNÇ BİR HAFTA DAHA geçti. Lee'nin ilk aramalarını ona zaman tanımak ve kafamı boşaltmak için savuşturduktan sonra, aramalar kesildi ve bu beklediğimden daha derin bir yara açtı.

Etrafım satılmamış çömlek kutularıyla çevriliydi -hayatta nasıl epik bir şekilde başarısız olduğumun bir başka parlak örneği. Tek tesellim, Beckett ve ekibi ahırı temizlemeye başladığında altımdaki inşaat gürültüsünün kendi düşüncelerimi bastırmasıydı. Testere ve çekiç sesleri, bir sonraki adımda ne yapacağımı düşünürken birkaç parça satmayı umduğum bir internet mağazası kurmam için mükemmel bir dikkat dağıtıcı oldu. Belki Huck beni bir süreliğine Sugar Bowl'da işe alabilir. Bu noktada ödemeyi seve seve karbonhidrat olarak kabul ederim.

Elim telefonumun üzerinde geziniyordu ama onu alıp Lee'ye iğneleyici bir yorum yazmamak için kendimi zor tuttum. Bu, onu son gördüğümünden beri binlerce kez başıma gelmiş bir şeydi ve her seferinde kendimi durdurmuştum. Mektupları yazanın ben olduğumu öğrendiğinde Lee'nin derinden incindiği ve yalnız kalmak istediği ve bunu sindirmek için zamana ihtiyacı olduğu *çok* açıktı.

Onu suçlamadım.

Soğuk omzunu ve sessiz davranışını hak etmiştim. Nefes almayı bir angarya gibi hissettiren acıyı hak ettim.

Ağlamamak için dişlerimi sıktım.

Tekrar.

Affedilmek için yalvarayım mı? Ona söylememi engellediği onca zaman için ona bağırayım mı? Bekleyip bir gün beni affetmesini mi umayım? Uzaklaşıp ona ihtiyacı olan boşluğu mu vereyim?

Her seçenek bir öncekinden daha kötü görünüyordu ve düşüncelerimin döndüğünü hissedebiliyordum. Dışarı çıkmam, yürüyüşe çıkmam ya da tanıdığım en harika adamla ilişki mi ne kadar berbat ettiğimi düşünmeyi bırakacak bir *şeyler yapmam* gerekiyordu.

Mutfak dolabını açıp su şişemi almak için döndüm. Küçük bir reçine ördek bana bakıyordu. Evin içinde bulduğum binlercesinden biriydi. Lee'yi hatırlatan, sürekli, yapışkan gözlü. Yeşil ördeği aldım ve hepsini toplamak için kullandığım küçük seramik kâsenin içine bıraktım. Boş gözleri bana bakarken göğsümde bir boşluk açıldı.

Lee ile aramızın düzelleme şansını mahvetmiş olsam bile, nasıl hissettiğimi bilmeyi hak ediyordu. Benim de onu sevdiğimi. Kendisini *her zaman* gördüğüm gibi görmesini sağlamalıyım. O bir playboydan ya da komiklikten çok daha fazlasıydı.

Lee her şeydi.

Onu aramaya kararlıyım, su şişesini bıraktım ve ahşap merdivenlerden ikişer ikişer inerek apartmandan hızla çıktım. Çimenlerin üzerinden arabama doğru aceleyle ilerlerken ayaklarım kısa düştü.

Lee kollarını kavuşturmuş, alnında derin bir çatıklıkla ayakta duruyor, Beckett ile konuşuyor ve ahır işaret ediyordu. Beckett bir dizi büyük mimari planın üzerindeki bir şeyi işaret etti.

Öylece baktım, hareket edemiyordum. *Nefes* alamıyordum. Sadece bir hafta olmuştu ama sanki onu aylardır görmemiş gibiydim.

Beni hissetti ve bana doğru bakarken sırtı sertleşti. Başımı eğmek, gözlerimi kaçırmak ve gözlerimdeki utanç ve pişmanlığı görmesine izin vermemek istedim ama bakışlarına kilitlenmişim.

Çenesindeki bir kas esnedi ve ağzının kenarından küçük bir sırtış yükseldiğini gördüğümü sandım. Beckett'a bir şeyler söyledi ve bana doğru yürümeye başladı.

Ayaklarım yere sağlam basıyordu.

"Annette." Derin sesinin dalgalanması üzerimde hareket etti. Tanıdık kokusunu içime çekerek bir nefes aldım.

Cevap vermeyince başını ahıra doğru eğdi. "Sana bir şey göstermem gerek."

O uzaklaşırken tek yapabildiğim küçük bir "tamam" demek oldu. Onu takip ettim, inşaat alanına doğru yürürken gözlerim Lee'den hiç ayrılmadı.

"Birkaç dakikanızı alabilir miyim çocuklar?" diye inşaat ekibine sordu. Teker teker başlarını salladılar ve boş ahırın genişliğinde yalnız kalana kadar dağıldılar.

"Vay canına. Adamlar hızlı hareket etmiş." Birkaç merdiven, elektrikli aletler ve ekibin geride bıraktığı bir sürü toz dışında boş olan ahır taradım.

Parmaklarım Lee'ninkilerle birleşmek ve yüzümü onun göğsüne gömüp af dilemek için can atıyordu. Bir uçurumun kenarındaymışım gibi hissediyordum, Lee'nin beni itip atmasını ya da elimi tutup benimle birlikte atlamasını beklerken nefesim kesiliyordu.

"İşte düşündüğüm şey ..." Lee yanımdan ayrıldı ve tozlu ahıra doğru ilerledi. "Masalar, en az sekiz kişilik büyük masalar, ortada sıralanacak. Bu duvar boyunca, toplanması gereken bitmiş parçaların ağırlığını taşıyacak kadar güçlü özel raflar olacak."

Lee'ye baktım, hâlâ neden bahsettiğini anlamaya çalışıyordum. Beni takip etmem için eliyle işaret etti. "Gel bakalım. Burada ham, bitmemiş çömler için yeterli alan olduğunu düşünüyorum. İnsanlar alışveriş yapabilir ve hangi parçaları boyayacaklarına karar verebilirler. Kasa şurada olacak. Üst kattaki daireyi bir ofis alanına dönüştüreceğiz, ama sonra buradan . . ." Lee gıcırdayan bir kapıyı iterek açtı ve eski görünümlü pencerelerden oluşan bir duvarı olan küçük bir odaya çıktı. "Yeni pencereler, duvarlar, döşeme." Omuz silkti. "Hemen hemen her şey yeni ve bence burası mükemmel bir stüdyo olur."

Stüdyo mu? Vücudu heyecanla ışıldarken ona sadece bakabildim.

"Ahırın arka ve yan taraflarında açık havada oturmak için yer var. ya da dersler. Ne yapmak istersen."

"Lee, ben ..." Başımı salladım. "Anlamıyorum."

Lee'nin yakışıklı sırtışı kollarını açarken yayıldı. "Sand Dune Sanat Ambarı'na hoş geldiniz."

Tozun ve inşaatın arasından onu mükemmel bir netlikle görebiliyordum. Sanat ve toplumu turizmle harmanlama vizyonu gözlerimin önünde şekillendi. Bu hayali Lee ile gece geç saatlerde fısıldayarak ve küstahça yorumlar yaparak paylaşmışım. O her ayrıntıyı dinlemişti ve ben de gözlerimin önünde şekillendiğini görebiliyordum.

Ona döndüğümde sesimin kesilmesini engelleyemedim. "Ne yaptın sen?"

Gözleri içimi yaktı. "Ne gerekiyorsa yapacağım. Sana her zaman sen olduğunu göstermek için ne yapmam gerekiyorsa."

Kalbim acı içinde kaburgalarımın çarptı.

"Mektupları sizin yazdığınız gerçeğini anlamam biraz zaman aldı ama anladığımda acı verici bir şekilde açıldı. Orduda geçirdiğim zamanı düşündüğümde aklıma tatbikatlar ya da görevler gelmiyor. Bunun yerine küçük, *insani* anları düşünüyorum - gerginliği ve stresi kırmak için birliğimle kahkaha atmayı, başka bir mektup geldiğinde yaşadığım heyecan dalgasını. O mektuplar hayatımı kurtardı. *Siz* benim hayatımı kurtardınız. Ve sonra eve döndüğümde ve her şey darmadağın olduğunda, beni yine kurtardınız. Kendi kendimi yok ederken dostluğunuz ve sadakatiniz beni ayakta tuttu. Ne kardeşlerim, ne Kate, ne de Margo. Sadece *sen*."

Lee'nin sesi daha önce hiç duymadığım bir şekilde kalındı ve o devam ederken kendi gözyaşlarına karşı koydum: "Ne için savaştığımı biliyorum. Kendimi buldum ve senin için ve bu aşk için çalışacağım. Yaptığın şey - Margo'nun sırrını saklamak- senin kim olduğun değil."

Lee elimi tutmak için ileri uzandı. Elini göğsüne koydu, kalbi avucumun altında küt küt atıyordu. "Bunu hisset." Kalp atışlarının ritmiyle parmaklarını elimin arkasına vurdu. "Senin kalbinle benimki arasında mesafe yok. Seninle geçirdiğim her gün hayatımın en güzel günü."

Sonunda gözyaşlarım serbest kaldı ve onun sözleriyle yıkıldım. Gözlerim onunkileri aradı. "Büyük, romantik jestler yapması gereken kişi her şeyi berbat eden kişi değil mi?"

Başını salladı ve gülümsedi. "Seni tanıyorum. Bencil olamayacak kadar iyi ve naziksin. Birinin istediğinden fazlasını asla almazsın, ama ben de bunu istiyorum. Beni al, her şeyimi. Şakalarımı, muzipliklerimi ve gömülü tuttuğum hüznümü de. Tıpkı her zaman yaptığın gibi. Annette, beni alır mısın?"

OTUZ ALTI

OceanofPDF.com

LEE

SORUM havada asılı kaldı ve içimde bir panik dalgası dolaştı. *Çok mu geç kalmıştım? Sonunda akli başına gelmiş ve benim bu kadar zahmete değmeyeceğimi mi anlamıştı?* Artık sırrından kurtulduğuna göre, belki de hayatına devam etmenin en iyi seçenek olduğuna karar vermişti.

Yanağından bir damla yaş süzüldü, onu yakaladım ve başparmağımla kenara ittim.

"Seni alacağım. Her parçanı." Annie'nin fısıltıyla söylediği sözler beni yıktı. Onu kollarımın arasına aldım ve o bana sarılırken içimi bir rahatlama kapladı. "Seni seviyorum ve sen benim en iyi arkadaşımsın ama artık büyümeyi düşünmeliyiz. Artık her zaman bir aptal gibi davranamazsın. Aptalca şakalar neyse de umursamaz olamazsın. Bir şeyler hakkında konuşma zamanı geldiğinde, gerçekten konuşmalıyız."

Onu kollarımın arasına aldım ve göğsümde hıçkıra hıçkıra ağlarken ona daha sıkı sarıldım. Onu ağlarken görmekten ne kadar nefret etsem de kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. Annie benimdi ve ona hak ettiği her şeyi, her parçamı vermek için elimden geleni ardıma koymayacaktım. Rahatlığa ve istikrara ihtiyacı vardı ve bunu ona verecek adam ben olacaktım. "Haklısın. Seni dışladım çünkü ben de korkuyordum. Tüm bunların gerçek olamayacak kadar iyi olmasından ve benim bir pislik olduğumu fark etmeden korktum."

Annie gözlerini kaydırdı. "Sen-"

"Öyleydim. Eğlenmek, etrafta takılmak, Krallara eşek şakaları yapmak ve uzun zamandır içime attığım duygulara teslim olmanın sonuçlarını düşünmemek istiyordum. Her an sana söyleyebilirdim ama korkunun galip gelmesine izin verdim. Bunu bir daha yapmayacağım." Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Sana yemin ederim."

Taze gözyaşları kirpiklerinden ve yanaklarından aşağı dökülürken, beni sıkıca kavradı ve yüzünü üzerime sildi, ıslak noktaları elinin bir hareketiyle hızla gizlemeye çalıştı. "Her tarafına hüngür hüngür ağlıyorum." Tekrar sildi. "Sanırım gömleğine sümüğüm bulaştı."

İçimden bir kakhaha yükseldi ve ona iğrenmiş bir bakış atmak için kol mesafesinden tuttum. "İğrenç."

Nazik kakhahası ruhum için bir merhemdi. İyi olacaktık, iyiden de iyi olacaktık. Bizim için planlarım vardı ve destansı olacaktı. Ellerim saçlarına dolandı ve bir adım daha yaklaşarak vücudunu benimkiyle birleştirdim. Elleri kalçalarımı buldu ve aramızdaki sıcaklık yayıldı.

"Annette Crane, seni çok seviyorum." İniltisini yutarken ağzım onunkinin üzerinde hareket etti. "Seni seviyorum. Seni seviyorum." Dudaklarına, yüzüne, saçlarına, her yerine öpücükler kondururken bunu tekrar tekrar söyledim.

"Seni seviyorum, Lee. Hayatım boyunca sana aşık oldum. Sana daha önce söylemeye korktuğum için çok özür dilerim." Annie öpücüklerimi keserek ellerini yüzümün iki yanına koydu. Kristal mavisi gözleri beni delip geçti. "Kaçırdığımız her anı telafi edeceğim. Senin için ve bu aşk için savaşıacağım, çünkü bu her şeyim. *Sen her şeyimsin.*"

Hiç bu kadar görülmemiştim. Daha çok istenmemiştim. Daha çok sevilmedim.

"Senin için savaşıacağım." Sözlerini yineledim, korkularını yatıştırdım ve aramızda bir anın daha boşa gitmesine izin vermeden öleceğimi biliyordum.

Eğilerek Annie'yi kalçalarının altından kavradım ve bacaklarını belime dolayabilmesi için onu yukarı kaldırdım. Sevinçle ciyakladı ve ben de boynunu öperek ona sarıldım.

Elbette, yıllar boyunca sayısız fırsatı kaçırmış olabiliriz, ancak bunun yerine sahip olduğumuz şey, birlikte mükemmel bir yaşamın temeli olacak kaya gibi sağlam bir dostluktu.

Ayrı kaldığımız her günün her saniyesinde onu özlemiştim ve bunun bir daha asla olmayacağından emin idim. Onu nazikçe ayağa kaldırdım. "Peki ne diyorsun? Tüm hayallerini gerçekleştirmeye hazır mısın?"

Başını salladı ve etrafına bakındı. "Bu çok fazla. Bu çok fazla."

Sırıttım. "Eğer bunun çok fazla olduğunu düşünüyorsan, kemerini bağla, çünkü daha fazlası var." Ben fiskeyi vururken takındığı şaşkın ifadeye bayıldım.

burnunun ucunu tuttum ve onu dışarı çıkarmak için elinden tuttum. Onu hâlâ sıkıca tutarken ekibe gülümsedim. "Teşekkürler çocuklar, hepsi sizin."

Onlar işlerine devam etmek için ahıra geri dönerken, Annie'yi güneş ışığına doğru sürükledim. Durdu ve bana bakarken elimi sıktı. "Bekle. Senin için bir şeyim var."

Annie ahıra doğru birkaç adım attı. "Burada bekle." Bana dönmek için durmadan önce birkaç merdiven çıktı. "Hemen döneceğim! Lütfen, sadece bir saniye."

Annie koşarak daireye girdi. Kapıyı iterek açması ve merdivenlerden aşağı koşması sadece birkaç dakika sürdü. Önümde durdu. "İşte."

Elime ince bir zarf tutuşturdu. Zarfı çevirdiğimde yurtdışı adresini tanıdım. Köşede bir pul vardı ve zarfın kenarları zamanla bükülmüş ve kırıkmıştı. "Bunu postalamalıydım. Yıllardır kutunun dibinde duruyordu. Sana vermeliydim ama çok korktum. Ama artık korkmuyorum. Bunu senin almanı istiyorum."

Mührün altına parmağımı sokmadan önce eski zarfı elimde evirip çevirdim. Tanıdık çizgili kâğıda yazılmış bir mektup. Mektuptan Annie'ye baktım.

"Sana söylemek istedim. *Pek çok kez*. Denedim ama yapamadım. O yılları bize geri veremem ama bilmeni isterim ki sana hep söylemek istedim. Seni kaybetmekten, tüm o inanılmaz aileni kaybetmekten korkuyordum. Beni yanlarına almaları ve bu şekilde sevmeleri için hiçbir sebepleri yoktu. Bu kalp kırıklığına dayanamazdım ve ne olursa olsun seni alırdım. Sonunda kendimi arkadaş olmamızın yeterli olacağına ikna ettim."

Gözlerim sayfaları taradı. Tam orada, siyah mürekkeple Annie sırrını dökmüş ve kalbini açığa çıkarmıştı. Okurken parmaklarım sayfadaki sözcüklerin üzerinde gezindi. En iyi arkadaşımın sözleri çiğ ve dürüsttü ve kırık kalbimin son parçaları da yerine oturdu. Annie'yle bütünleştiğimi hissetmek için bu mektuba ihtiyacım yoktu ama sadece sözlerinin gerçek ve samimi olduğunu bilmek yeterliydi.

filtrelenmemiş ruhumu rahatlattı.

Onun umut dolu mavi gözlerine baktım. "Teşekkür ederim." Kızımı öpmek için başımı eğdim, yumuşak ve yavaş. Nefesi kesildi. "Lütfen ağlama."

"Kendime çok kızıyorum," diye fısıldadı. "Bunca zaman böyle de olabilirdi. Sana anlatmaya çalıştım."

Yabani saçlarını yüzünden uzaklaştırdım. "İsteddiğini biliyorum. Ve sana izin vermediğim için üzgünüm. Ama bir ömür boyu sürecektir yeni anılarımız var. Tam burada, sen ve ben."

"Burada mı?"

Başımı Highfield House'a doğru eğdiğimde sırtışıma genişledi. "Sen bu evi hep sevdin, ben de seni hep sevdim. Tootie Teyze'yle bir anlaşma yaptım ve eğer istersen bu ev senin. Nasıl istersen yeniden yapabiliriz."

Birlikte yeni bir hayatın resmini çizerken gözlerinde taze yaşlar yüzüyordu. "Kahkahalar, bebekler ve tembel pazar günleri istiyorum. Hepsini seninle istiyorum; tutkuyu, kahkahaları. Bir mutfak masasında oturup seninle alışveriş listesinin üzerinden geçmek istiyorum. Nasıl küçük sevilir bilmiyorum. Söz konusu sen olduğunda değil."

Gözlerinde umut dans ederken sıkı bir baş sallama hareketi yaptı. "Ama bir şartım var."

Gözyaşlarını geri kırıptı. "Bu da ne?"

"Bir kümes inşa etmek istiyorum. Azgın Henrietta'yı getirin ve belki ona birkaç arkadaş bulursunuz."

Sulu kahkahası moralimi düzeltti. "O kuş konusunda çok tuhafısın."

Güldüm. "Bunu açıklayamam. Henrietta ile aramızda bir bağ var."

Annie beni kavradı ve yüzünü göğsüme doğru çekti. "O hayatı istiyorum ve hepsini seninle istiyorum."

İçimi bir aciliyet duygusu kaplarken dudaklarımız birleşti. Hayatım boyunca hiçbir şeyden Annie'den emin olduğum kadar emin olmamıştım. "Haydi," diye homurdandım onu kollarımın arasına alıp verandanın basamaklarından eve doğru ilerlerken. *Bizim evimize*. Tüm evrenim olan kadınla birlikte bir hayat kuracağım ev. Zamanla kendini affedeceğini biliyordum ve bu zamanı ona geçmişimizdeki her şeyin sağlam bir geleceğin temelini oluşturduğunu kanıtlamak için kullanacaktım. Ona her gün onun ve benim birbirimiz için yaratıldığımızı gösterecektim. Onunla geçirdiğim her günün hayatımın en güzel günü olduğunu.

Tek ihtiyacım olan bir şanstı.

EPILOG

OceanofPDF.com

Annie

Sand Dune Art Barn'ın dışında durduğumda, kalbim şükranla dolup taşarken, ılık kıyı esintisi yaban mersini tarlalarının tanıdık kokusunu taşıyordu. Olağanüstü bir yıl geçirmiştım; büyüme, sevgi ve tatmin dolu bir yıl. Bir zamanlar yıkık dökük, muhtemelen perili olan ahır, hem yerel halkın hem de turistlerin sanatsal yeteneklerini ortaya çıkarmak için akın ettiğı, gelişen bir yaratıcılık mabedine dönüşmüştü. Ev sahipliğı yaptığımız topluluk etkinlikleri her zaman kahkaha, neşe ve ortak sanatsal ifadeden gelen bağlantı duygusuyla doluydu.

Lee'ye, dayanağıma, aşkıma, en iyi arkadaşıma baktım. Yanımda duruyordu, gözleri gururla doluydu. İtfaiyeci olarak görevine olan bağlılığı sarsılmazdı ve ilişkimize olan bağlılığı da eşsizdi. Highfield House'da birlikte bir yuva inşa etmiştik; kahkahaların odalarda yankılandığı, tembel pazar günlerinin birbirimizin kollarında geçirildiğı ve hayallerin güvenli bir sığınak bulduğu bir yer.

Güneş uzaktaki tarlaları altın sarısı bir ışıltıyla aydınlatırken, birlikte yarattığımız hayatın güzelliğine hayret ettim. Lee'nin eli benimkini buldu ve içime bir sıcaklık dalgası yayıldı, bana her an yaşanan kalp kırıklıklarının ve kaçırılan fırsatların bizi bu sarsılmaz aşk ve kopmaz bağın olduğu yere getirdiğini hatırlattı.

Sand Dune Art Barn en çılgın hayallerimin ötesinde gelişti ve sadece yaratıcı bir sığınak değil, aynı zamanda bizi çevreleyen canlı topluluğun bir sembolü haline geldi. Yakınlardan ve uzaklardan sanatçılar uzmanlıklarını ve hikayelerini paylaşmaya gelmiş, mekana ilham ve tutku aşlamışlardı. Ahır, sanatın uyandırma gücüne sahip olduğu duyguların kaleydoskopunu yansıtan renklerle canlıydı.

Lee'ye döndüm, gözlerim geleceğimizin kesinliğiyle parlıyordu. Onun gülümsemesi benim mutluluğumun yansımasıydı ve ondan yayılan sevgi beni bir güvenlik ve aidiyet kozasıyla sardı.

"Annette," dedi, sesi yatıştırıcı bir melodiydi. "O lanet şeyi sen yaptın."

Aşkımızın gücünün ve ikinci şansların güzelliğinin bir kanıtı olan önümdeki canlı manzarayı incelerken gözlerimden şükran yaşları süzüldü. "Bunu sensiz asla yapamazdım. Sevgin ve dostluğun hayal edebileceğim her şeyin ötesine geçti."

Yüzümü ellerinin arasına aldı, dokunuşu içimdeki ateşi tutuşturan nazik bir okşayıştı. "Annie Crane, sen her zaman benim her şeyim olacaksın."

Yumuşak bir esinti yaban mersini tarlasında hışırdıyor, sonsuz olasılıklarla dolu bir geleceğin vaatlerini fısıldıyordu. Her geçen gün aramızdaki bağın yeni derinliklerini, mantığa ve sınırlara meydan okuyan bir aşkı keşfediyordum. Lee'de sonsuzluğumu bulmuştum ve aldığım her nefeste aşkımızı beslemeye ve korumaya yemin ettim.

Orada el ele dururken, kaderin ironisine hayret etmekten kendimi alamadım. Lee'ye verdiğim ve uzun zamandır saklı kalan gerçeği nihayet ortaya çıkaran mektup bizi hiç olmadığımız kadar yakınlaştırmıştı. Sözlerindeki gerçek, kalplerimizi sarsılmaz bir aşka, zamanın testine dayanmış bir aşka açmıştı.

"Beni eve götür."

Gözleri sevgi ve yaramazlık karışımıyla parlıyordu. Lee hızlı bir hareketle beni omzuna attı ve ön kapıya doğru yöneldik.

Kıçıma şaplak atarken aramızda kahkahalar yükseldi. Zar zor kapının içindeyken, elleri bacaklarımın üzerinde gezindi, kalçalarımın arasından kaydı, dokunuşu kot pantolonumun içinden sıcacıktı. Beni ayağa kaldırdı ve vücudu benimkini sardı. Birbirimize o kadar kusursuz bir şekilde uymuştuk ki, onun nerede bittiğini ve benim nerede başladığımı bilmek zordu.

"Dışarıda insanlar var." Gömleğini çekiştirirken nefesim muhtaç ve ısrarcıydı.

"Güzel. Seni açtığımda beni ne kadar iyi karşıladığını duysunlar."

Onun iğrenç konuşması karşısında içimdeki her kas sıkıştı. Hiçbir zaman onun sözlerinin bana hissettirdiklerini azaltamazdı. Seksi. Değerli. *Onun.*

Lee beni masaya yaslayıp önünü sırtıma dayadığında yemek masasının üzerinde ne varsa yere saçıldı. Sözleri kulağıma sıcak sıcak geliyordu. "Çok güzelsin, Annette. Döllerimle ıslandığında ne kadar güzel olduğunu sana göstereceğim."

Sert elleri popomu sıkarken inledim. Benim için ne kadar sert olduğunu hissederek kucağına geri bastırdım. Aklımdan şeytani bir düşünce geçti ve sırtarak ona baktım.

"Önce beni yakalaman gerekecek."

Düşünmesine fırsat vermeden kucağından fırladım ve merdivenlerden yukarı çıktım. O peşimden koşarken benim çığlık çığlığa kahkahalarım evimizi doldurdu.

Elbette beni yakalayabilirdi ama Lee Sullivan'ın buna değeceğini çok iyi biliyordum.

Kolları beni belimden yakaladı ve şaşkınlıkla çığlık attım.

Kıkırdaması kulağımı gıdıkladı ve sırtımdan aşağıya karıncalanmalar gönderdi. "Bugün hayatımın en güzel günü."

Ona doğru eğildim, omzunu drttm ve o da bana sarıldı. "Bunu hep söylüyorsun."

Arkamdan küçük bir kutu uzattı ve dünyam başıma yıkıldı. Yzm ona dndğmde "Evet," dedi. "Ama bu sefer ciddiylim."

Lee dizlerininzerine çökerek küçük kadife kutuyu açtı. "Bir gün oğlumuz ya da kızımız bana aşık olmayı sorduğunda, onlara şimdiye kadar sevdiğim tek kadını anlatacağım. Bir resim bile çıkarmam gerekmeyecek. Bunun yerine seni gösterip basitçe 'İşte orada' diyebileceğim. Sen her zaman bir Sullivan olmak için yaratılmıştın. Benim olman gerekiyordu. Annette Crane, benimle evlenir misin?"

Elimi dudaklarıma bastırdım ve gözlerim yaşlarla doldu. Yüzük pırıl pırıldı ama gözüme koyu ve kırmızı bir şey takıldı. Lee muhteşem, ışıltılı yzğ elimden alırken daha da yaklaştım. "Bir keresinde elmasların içinde başka değerli taşlar olabileceğinden bahsetmiştin. Bunun gibi, elmas ve lal taşı birlikte oluşmuş ve büyümüş. Bana bizi hatırlattı. Sen her zaman benim bir parçam oldun. Karım olur musun?"

Sulu bir hıkırıkla başımı salladım ve "Evet" diye mırıldandım.

Lee yzğ parmağıma taktı ve beni kollarıyla sardı. Ben onun, o da benim olmuştu.

Her zaman.

LEE ve Annie'den DAHA FAZLASINA MI İHTİYACINIZ VAR? Buzel BONUS SAHNEYE [buradan](#) göz atın!

OceanofPDF.com

BİR GECENİN GİZLİ BAKIŞI

Duke Sullivan huysuz, aksi bir çiftçi; ailemin rakibinin en büyük oğlu. Aynı zamanda benim *günaydın* mesajım ve gizli bir aşk yaşamaya hakkım olmayan bir adam. **Duke kesinlikle yasak.**

İlişkimizin çalıntı bakışlar ve özlem dolu bakışlardan öteye gidemeyeceğini bildiğimizden, gizli arkadaş olarak kalmayı kabul ediyoruz. Ancak arkadaşlığımızı aylarca gizli tuttuktan sonra yıldızlar aynı hizaya gelir, kıvılcımlar tutuşur ve *sonunda* günaha teslim oluruz.

Her yumuşak sırtışında, nasırlı elinin hassas tenime her dokunuşunda alevler içinde kalmak istiyorum. **Kan davasına rağmen Duke'un acımasızca istediği şeyin peşinden gittiği ve bunun *ben* olabileceğimi düşünüyorum.**

Ben yanlış soyadına sahip sessiz bir kızım, ama onun *bir geceden* çok daha fazlasını istediği açık.

One Night için [buradan](#) ön sipariş verin!

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

HENDRIX HEARTTHROBS

Bağlantı kurmak ister misiniz? Lena ile gülmek ve sohbet etmek için Facebook'ta Hendrix Heartthrobs ile takılın! Özel tanıtımlar, duyurular, özel içerikler ve genel saçmalıkların hepsi orada gerçekleşiyor.

[Gelin bize katılın!](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

TEŞEKKÜRLER

Ortaokuldayken eninde sonunda birlikte olacağınızdan EMİN olduğunuz bir arkadaşınız oldu mu hiç? Benim oldu. Geriye dönüp baktığımda, garip bakışlar, kaçırılmış şanslar, ergenlik kalp kırıklığı ve yetişkin olarak felaket bir randevuya saplanmasaydı, gerçekten güzel ve swoony bir romantizm olurdu. Lee ve Annie'nin mutlu sona ulaştığını, benim ve o isimsiz adamın ulaşamadığını hissediyorum. Çünkü gerçekten de ergenlik dönemimde kafamda kurguladığım romantizm gerçek hayattan *çok daha iyiydi*. (Her zaman öyle değil midir?) Her birimiz kendi sonsuza dek mutlu sonumuza kavuştuk ve her şey olması gerektiği gibi sonuçlandı.

Kendi mutlu sonumdan bahsetmişken, her zaman kocama teşekkür etmeliyim. Sürekli hayali erkeklerle ilgili hayaller kurmama katlanıyor ve nadiren kabul etsem bile her zaman tavsiyelerini sunuyor. Sana şanslı olanın sen olduğunu söyleyerek takılmayı severdim ama ikimiz de biliyoruz ki başka kimse benim saçmalıklarına katlanamaz. Seni dünyanın öbür ucuna kadar seviyorum.

Okuyucularıma teşekkür ederim. Benim için çok şey ifade eden bu kasabayı sevdiğiniz için teşekkür ederim. Michigan kıyıları benim güvenli alanım, hayalimdeki küçük kasaba ve burayı benim kadar sevdiğiniz için çok minnettarım! Her yeni kitap için duyduğunuz heyecan beni sizin için elimden gelen en iyi hikâyeleri yazmaya itiyor. Devam etmemin sebebi sizsiniz.

Asistanım Stephanie'ye, en iyi hype girl olduğun için teşekkür ederim. Ne zaman gülmeye ihtiyacım olduğunu bilme ve bana bir şeylerin geri gittiğini, bu yüzden kendimi keyifsiz hissettiğimi söyleme konusunda ustasın. Sen bir arkadaş oldun ve bunun için her şeyden daha çok minnettarım!

Elsie ve Kandi'ye, TEŞEKKÜRLER! Sizler benim sabah erken saatlerdeki koşu seansımdan çok daha fazlasısınız. Sizler en büyük amigolar ve güvenli alanlarsınız. Biri o mesajı okursa Tanrı hepimize yardım etsin.

Alfa okuyucum ve arkadaşım Nicole'e. Detaylara gösterdiğin özen ve bu seriye olan bağlılığın beni çok etkiledi. Sana tahmin ettiğinden daha çok güveniyorum. Yatak başı, bahçe işleri, mutfak tadilatları hakkında gülebilmemizi seviyorum,

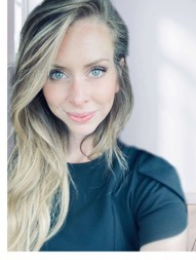
ve kitapların hepsi saçma bir konuşmada. Eğer bir kız kardeşim olsaydı, onun da senin gibi olmasını isterdim. Seni seviyorum!

Arkadaşım Jenn'e. Yazma/kurgulama sohbetlerimize sandığından çok daha fazla değer veriyorum. Sıkıştığında her zaman yeni bir bakış açısı sunuyorsun ve her gün gülümsemeni görmek için sabırsızlanıyorum!

Beta okuyucularım Trinity ve Anna'ya, beta okuma sırasında *birlikte* yorum yapmanıza izin vermekle hata etmişim! Geri bildirimleri incelerken hiç bu kadar güldüğümü hatırlamıyorum ve bunun için size teşekkür ediyorum. İsabet eden ve etmeyen noktalara dikkat çektiğiniz için minnettarım. Lee'nin kirli halini sevmenize çok sevindim!

Son olarak, ARC okuyucularıma ve İçerik Oluşturucu ekibime, TEŞEKKÜRLER! İster başından beri benimle olun, ister yeni katılmış olun, siz olmasaydınız ben burada olamazdım. Hayata geçirdiğiniz harika içerikleri ve yazdığım karakterlere ne kadar aşık olduğunuzu görmekten her zaman onur duyuyorum. Köşemde güçlü, yaratıcı, GÜÇLÜ kadınlardan oluşan bir ekibim olacağını asla hayal edemezdim ve çok minnettarım. Her etiketlendiğimde, alçakgönüllü ve onurlu oluyorum. Sizler küçük Lena'nın sahip olacağını hiç düşünmediği kız çetesisiniz. ♥

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

YAZAR HAKKINDA

Lena Hendrix, Orta Batı'da yaşayan Amazon'un en çok satan 10 çağdaş aşk romanı yazarıdır. Romantizme olan aşkı açık saçık Harlequin kitaplarını gizlice karıştırmasıyla başladı ve şimdi kendi günah kadar sıcak küçük kasaba aşk romanlarını yazıyor. Lena'nın içleri lokum gibi olan güçlü alfalara, karşılık veren kadın kahramanlara ve cızırtılı gerilime karşı zaafı var. Romanları küçük kasaba kalbini bolca ateşle bir araya getiriyor.

Yazmadığı ya da yeni romanlar okumadığı zamanlarda onu yürüyüş yaparken, kamp yaparken, balık tutarken ve baharatlı bir margarita yudumlarken bulabilirsiniz!

Takılmak ister misin? Lena'yı Tiktok veya IG'de bulun!

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

AYRICA LENA HENDRIX TARAFINDAN

Chikalu Şelaleleri

Sizi Bulmak Sizi

Korumak Sizi

Saklamak

Seni Seçmek (başlangıç romanı)

Redemption Çiftliği

Rozet

Takma Ad

Asi Hedef

The Sullivans

Bir Bakış

Bir

Dokunuş

Bir Şans

Bir Gece (Ocak 2024)

Bir Tad (yardım romanı)

OceanofPDF.com